

ദ്രാവിഡ് മഹാനാഡി

ആർ.കാരായണ പ്രസിദ്ധക

ആരു ദർശന മ ക്ലീ (ശ്രദ്ധയും കുറീ)

അമ്പാവാദ കൽ

അതു. നാരാധരപ്പൻകുട്ടികൾ ബി. എസ്., എൽ. റി.

അസാധകൾ
ഗൊവിംഗപ്പേരുള
വില്ലുവിലംസിനി ബുദ്ധാധ്യാപക
ബാല—തിരുവനന്തപുരം.

വില തുച്ഛ 1 അംഗ 4.

പകർപ്പവകാശം മുസായകൻ

ഒന്നാം പതിപ്പ് കാഴ്ചി 1000

1954

യുണിവേഴ്സിറ്റി അസ്റ്റ്, തിരുവനന്തപുരം.

മുസായകൻറെ ദിവ്യപ്രകാശ മുതി വ്യാഖ്യാനിക്കിൾ

അവതരിക

അമ്പാളം—ഈ ഫല കേരകങ്ങളും, കുമ്മം നാളിക്ക് സവംറോന്റുണ്ടിനും സവംസച്ചുണ്ടാസന്ദരം ആയും കുഴുവും അപ്പാളം ഒരു വാചകക്ക് തോനി യേക്കാട്ടി മുന്നാളിൽ പുന്നുവം അതല്ല. അവരും രിലീഫലം ജാതയും കുഴുക്കാട്ടി അത്രുന്നും വിത്രുപയും അണും. പക്ഷേ അവരുടെ ഒരു ഫ്രെഡൈണ്ട്—ഗ്ലൂമിക്കാനം ദിനുമുക്കെടുടക്കാനും അൻഡമതയുള്ള ഒരു ഫ്രെഡൈം. അവരും ബാല്പരിശയിൽനിന്നും തന്നെ ഉറു ചങ്ങാതിയെ മുത്തു മുഖം തന്നിനു രക്ഷിച്ചു—യാതൊരു പ്രതിഫലമുണ്ടാണ് ആതാത. ആ ചങ്ങാതിയെ അഭാരം ഫ്രെഡൈപ്പും പ്രേമി ചീരുന്ന എന്നജൂതിൽ സംശയമേ ഇല്ല. പക്ഷേ അ പ്രേമത്തിനു സാഹചര്യം വരുമെന്നും പ്രത്യാദ അവരും കണ്ണായിരുന്നില്ല.

അവരുടെ ഏതാണ്ട് പ്രായപുത്രത്തിയായി. പത്തു പത്രണ്ട് വയസ്സിൽ കവിതയും പ്രായമുള്ള കന്ധകക്കാള കല്പാണം, കഴിച്ചുകൊടുക്കാതിരുന്നാൽ വംഗസമുദായം സഹിക്കയില്ല. പറവുരാന്നഗതമായി നിശ്ചയാടു സമാധാനം പാലിച്ചുവന്ന ഒരു നിശ്ചുരാവാരംഭാധിരുന്ന അതു്. അവിവാഹിതകളായ അത്രം കന്ധകമാക്കു് വിത്രുക്കിയ കരക്കപ്പോലും അധികാരമില്ലാതെ.

എന്നാൽ കല്പാണം എങ്ങനെ നടത്തും എന്നജൂ കാഞ്ഞിൽനിന്നും സമൃദ്ധയായതിനും ചാത്തയേയില്ല. വരുക്കും നായ്ക്കും പണംമുക്കും ഉണ്ടാക്കും പണമില്ലെങ്കിൽ— അപസന്ധത്രംജാഹാത്തനിന്നും—വരുന്ന എവിടെ നിന്നും ലഭിക്കും? ഇതിലെവാനും സമൃദ്ധയായതിനും നേരുട്ടില്ല. പിന്നെ ഒരു ചുവാഴിയേ ഉള്ളൂ. മുരുക്കിനും കുറത്താം

കന്റുകൂടാതെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാക്ക. എന്നു എന്ന കന്റുകൂടാരാണ്” സമൂഹത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ ഇങ്ങനെ ബലി കഴിക്കപ്പെടുന്നതു്.

നമ്മുടെ കഥാനായികയായ ഒണ്ടാനംഭയെ തുടർച്ചയായായിരിതനായ അവളുടെ ചക്രവർത്തി—അന്തുലൻ—കല്യാണം കഴിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദൈവിക ആര്യ അവളുടെ പിതാക്കരിക്കണായിരുന്നു. നീരന്തര ഭക്തിനാശവദ്ധായും മഹാഗയ്യാവലംബിയായിരുന്നീരും അവളുടെ പിതാവു്. അന്തുലൻറെ കൂലു പിടിച്ചു് അവരും അവാളുടെ കണ്ണാട്ടു് പിതാവിനു് ആര്യപാസവവനം നൽകിപ്പിച്ചു്. അന്നു മുതല്ലു് അവരും അന്നഭേദിച്ച മാനസികഘ്നങ്ങളുടെ ചരിത്രമാണ് ഇത്തന്മാർ. വായനക്കാരെ കണ്ണീരിൽ കൂളിപ്പിക്കുന്ന രംഗങ്ങളാണ് ഇതോളം ഓഫോ അഭ്യർത്ഥനയും

മനസ്സുറുംജാണ്ടാനത്തിന്റെ പാംഗതനന്നായ തുടിയുടുപയോഗാധാരായൻ അത്രുണ്ടാവിത്തന്നായ ഇന്ത്യക്കരുപിനികയെ സ്വർഗംസഹഭയപ്പേരാലെ ക്ഷമാശാലിനിയും മാതൃഭ്യൂധപരവ്യന്നയായ മധ്യാത്മാഗിനിയും ആര്യ ഒരു മാതൃകാവനിതന്നായി ചിത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നുണ്ടു്, അസ്പാണാവികമായി തോന്തനു ഒരു ഘട്ടവും ഇതു കുമായിൽ രീതത്രം കാണുന്നുണ്ടു്.

ശരച്ചുറുന്നു ആരേഴു കുമകൾ തോന്ത തന്നെ തജ്ജിമചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇത്യപരം അനന്തരാധിക്കണ്ണവക്കു മറ്റു കുമകളിൽ വിവരത്താംചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്നാണു എന്നെന്നു പ്രതീക്ഷ. ഇതു പുന്നകം ഇതു വിധം എക്കിലും തന്ത്രജ്ഞമചെയ്യാൻ ഒരു അവസരമുണ്ടാക്കിത്തന്നു സഹി ദയാന്വണിയായ ഉന്മംപിഷ്ടി മനയ്ക്കു തുടി സുഖ്യമാണുണ്ടു് രിപ്പാടിനോടുള്ള തുതജംഗതയും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

“ചെറിയേം, അംഗ മാഹാപ്രസാദം തന്നയച്ചിരിക്കുന്ന, ദോഷം.”

“എത്രതു? അതുലനോ? വരു കുണ്ടെ, വരു” എന്ന പരജാതുകാണ്ട് ഭർഘാമൺ ശാഖക്കുള്ളിൽനിന്നും വെള്ളിയിൽ വന്നു. അതുലൻ പ്രജാമിച്ചിട്ടു് വരണ്ണയുള്ളിരുമ്പിച്ചു.

“മക്കുനു, അദരാഗിയാക്കി ദീപാലകാഥം വാഴക്കി എടുച്ചി, ഒരുബന്ധം സീംഗൾ അതുവാൻഡവട്ടൻ തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു കംബവും വിരിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു് പ്രസാദം അക്കത്തു കൊണ്ടുവെന്നു വയ്ക്കു മുന്നാലെ റാത്രി നെപ്പത്ര പ്രത്യു മണിക്കു് ഗ്രാമവിമിയിൽ കത്രിവണ്ണിയുടെ ഞബ്പും കേട്ടിട്ടു് അതു വന്നാബണ്ണാം തൊൻ ആളേബാവിച്ചു. ചെച്ചി വന്നവെന്നു് അപ്പേം അഭിഭ്രതിജനനക്കിൽ ഉടനേ ഓടിച്ചുണ്ടു ചരണ്ണയുള്ളി ശിരസ്സിൽ അന്നിയുംബാധി അനു. മക്കുനു, ഒച്ചുഡിയുള്ള സുഖാതനന്നയണ്ണു? പുറിയിൽ നിന്നു വരികയണ്ണു? മക്കുളു, നീ എത്ര ചെപ്പുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നു? നിംഗൾ അതുലൻ ഒച്ചും വന്ന കാലിയും നില്ലുന്നതു കണ്ണിഡു?

മാതാവിൻ്റെ വിളി കേട്ട്, പന്ത്രണ്ട് പഴിമുന്നം
വയസ്സും പ്രായം വരുന്ന ഒരു ബാലിക വൈദികിൽ വന്ന
കഴിഞ്ഞതു കഴിത്തു വളർച്ചാകാണ്ട് അവരിം കംബളം
വിജിച്ചുകൊടുത്തിട്ട് അതുലഭാസ് പാദങ്ങളിൽ പുണ
മിച്ചു. അവരിം ദൗം മിണ്ടിയില്ല; തല ചോക്കി ദൗം
നോക്കുപോലും വെള്ളില്ല പ്രണാശിട്ടുനോരും
മഹാപ്രസാദമിങ്ങന പാതയം എടുത്തുകൊണ്ട് പത്രക്കൾ
അക്കത്തേക്കു നടന്നു. എന്നാൽ തുഡിച്ചുനോക്കിയാൽ
ആ സംശയത്തും അതു ബാലികയുടെ മുഖമണ്ണയല്ലതിൽ
അടക്കവിനിത്തിയ ഒരു അസ്ഥിപ്പണ്ണിത്തരേവ കാണാമാ
യിങ്ങനു.

ബാലികയുടെ മുഖത്തു മാത്രമല്ല. അസ്ഥിപ്പണ്ണം സൂക്ഷ്മിച്ചു,
ഒന്നാക്കിയാൽ അതു സുഖംബാലഭാസ് മുഖത്തും വില്ല
തനിന്റെ ഒരു അദ്ദേഹപ്രവാഹം, തന്മല്ലാനു തിളിങ്കിട്ട്
ഒരു നിനിഷ്ടതിനാളിൽ താഴെ വിലീനമാക്കരും പ്രജ്ഞിക്ക
ഗോചരീഭവിക്കമായിരുന്നു.

അസന്ന ധ്യാനായിട്ട് അതുപരം തീരുമാനത്തിലെ
കൂടുതൽ പരംതരു കേരംപ്രീക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൻ്റെ
പിതാവും അന്നാമത്തെ ഒരു സഖ്യജപ്പുണ്ടായിരുന്നു.
ധാരാളം പ്രാബല്യ വസ്തുസമ്പര്ക്കണ്ടിരുന്നു സഖ്യാദിച്ചു
ശേഷം ചെന്തും പാറി വീഴ്തിൽ താമസിക്കുവ പര
ഡോക്കാ പ്രാവിച്ചു. ബീ. എ. പാരിക്കുയും എഴുതിയിട്ട്
രണ്ടു മാസമായി മാറ്റേണ്ട അനുഭവങ്ങളും കൊണ്ട് തീരു
യാത്രയ്ക്കു പറ്റേപ്പെട്ടു, രാമേശപറമ്പ, പുരി മതലായ പുഞ്ച
സ്ഥലങ്ങൾ ദർശിച്ചിട്ട് ഇന്നാലെ തിരിച്ചു വന്നതെങ്ങളിൽ.

ഇരു കമ കേട്ട് ഭർത്താമണി നന്ദവീപ്പിടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “ശ്രദ്ധാർ മഹാ പാപിനി തന്നെ. അരബ്ലൂ കുൽ ദരിക്കലെക്കിലും കാണിയിൽ ചെന്നു” ബാബു വിശ്വപനാമരൻറെ ചരണകമലയം ദർശിച്ചിട്ട് വരുമായി തന്നെ. ഇനി ഇരു ജന്മത്രു “ഇരു ആളുകൾ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.”

അനുഭവം പറഞ്ഞു:— ഭർത്താരാമണിക്കുമുമ്പുമേ, കാശിക്കോ മാറ്റ വഴ്പുടണ്ടു പോകുമെന്നു എങ്കിൽ മറ്റ് എല്ലാ കാഞ്ഞങ്ങളിലും തയ്ക്കാലും മറന്നിട്ട് അങ്ങ് ബലായ്ക്കാരമായിപ്പറവുപെടാതോക്കുകയില്ല. തൊൻ ഇക്കുന്ന നിർബന്ധപൂർവ്വം പുരഖ്യാതിയും നീകിൽ എൻ്റെ അമ്മയും ദരിക്കലെക്കിലും പോവാനാക്കമായിത്തന്നോ?

ഭർത്താമണി നിശ്ചയപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:— “കുഞ്ഞതു, നീനക്ക് എല്ലാം അറിയാഡ്ദോ. നോർ എങ്ങനെ പോകാനാണ്? ഇപ്പുത്രവുപ്പിക യൈതുംകൊണ്ട് ഉണ്ണാനും ഉടക്കാനും ഉള്ള വക്ത ഉണ്ടാക്കുന്നും, നാട്ടുമഞ്ചാടകരാക്കി, ബന്ധുമിത്രാദികരാക്കി, മരന്നീനും മന്ത്രങ്ങരാക്കി, ദക്ഷക പണ്ണാ വേണോടി ഇരു വെലവുകൾ കഴിച്ചിട്ട് എത്തു മിച്ചും വയ്ക്കാൻ സാധിക്കും? നീതുന്ന പരിസ്ഥി. നോക്കി നോക്കി ഇരിക്കു ഇരു പെണ്ണിനു വയസ്സു പതിമുന്നുനു തികാത്തു. അനുലാ, നിന്നൊട്ട് നോൻ സത്രു പരിസ്ഥി. ഇവക്കു നേരു നോക്കുവാഴു എൻ്റെ ഏദായതിലെ രക്തം വററി പ്രോക്കു. മാ! പരിശറിക്കരിക്കു പോലും ഇക്കുന്ന ആരെയും പെറ്റ വള്ളത്താനിടവരാതിരിക്കുന്നോ,”

ഇം വാക്കുകൾ മുഖ്യമിന്ന വീണ്ടും അവ ഒരു രണ്ട് ക്ലോക്കളിലും നിരത്ത

വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടില്ല അതുലന ചിരി വന്നതാണ്. അതും താം അവൻ പറഞ്ഞു:—“ചെറിയമേ, നിങ്ങൾ കാഞ്ഞുകൾ തുട്ടിപ്പുറായാണ്. മറ്റാക്കാ കാർക്കാറില്ലോ? ആപ്പും ഒട്ടശജള വിനുഭാരം ചെറിയമെങ്കെട തല ഡിയ അസ്ഥില്ലോ പതിനേതിരിക്കുന്നതു്?”

ഭർഘാമനി:—എൻ്റെ ഇപ്പോഴെത്തെ മനഃസ്ഥിതിയെ കേവലം ഭയിൽ എന്ന പരിയാവുന്നതല്ല. അതു തെളിക്കുക മുത്തുപീഡിയാണ്. സമ്പാദിത്തം എനിക്കു നല്ലപോലെ അറിയാം. കാർക്കയും കല്പാണം നടത്തിവച്ചില്ലെങ്കിൽ തെളിംകും സമി ദായം ഭേദം. കല്പിക്കും; എന്നാൽ കല്പാണം എങ്കെന കഴിക്കാനാണ്? അതിനുംപുക വേണ്ടോ? അതെവിട്ടുന കിട്ടും? ഈ വീടിന്റെ രൂപം ഒഴിച്ചു് എൻ്റെ വക്കെന്ന പരിയാൻ മരംബനമില്ല കുറേതോ?

അര മൺകുറിന മുമ്പു് ഈ ബാലികയെ സംബന്ധിച്ചു് ഭാഞ്ഞാഭത്താക്കന്നാർ തമിൽ വഴക്കു നടന്നതെ യളിച്ചു. ഗ്രഹനാമണി പാതി വയജിത്തിലു് താലം തജ്ജി നീക്കിയുംവച്ചു് എന്നീറു ജോലിസ്ഥലവത്രക്കു പോയി. ഈ വ്യത്യാസ ഭർഘാമനിയുടെ ശ്രദ്ധയം കലാപി മരിത്തു. അതുകൂടിടെ രണ്ട് ബിന്ദുകൾ കപോലാങ്ങളിലുടെ അവ തുടെ അക്കത്പത്തിയ പതിച്ചു. അതുകും മുച്ചിട്ടു്

അവൻ പറഞ്ഞു: “കഴിഞ്ഞ ജനത്തിൽ ഞാൻ എത്ര
സ്കീമ്പ്രക്ഷിപ്പം മുഹമ്മദ്രക്ഷിപ്പം ചെയ്തിട്ടാണ്” ഈ ജന
ത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചെന്നിനെ പോതെന്നും എന്നിക്കെ
റിഞ്ഞുക്കൂടാ.”

അതുലൻ പറഞ്ഞു:—വേണ്ട വേണ്ടി ഇരാനിനും എന്നിക്കെ
കേരളക്ഷ്മി. എന്നും പോകുന്ന. അല്ലെങ്കിൽ ചെറി
യമും ഇങ്ങനെ ഓരോനും പറഞ്ഞുകൊണ്ട ഇരിക്കും.
രിക്ഷയ്ക്കുടി കൂട്ടിൽ തുട്ടുണ്ടോ ദിന്ദുംണി
പറഞ്ഞു:—

“വേണ്ട കുണ്ടും അല്ലോട്ടുടി ഇരിക്കു. തെല്ലുംനും
നിന്നും മുമ്പിൽ വച്ചു” ഇങ്ങനെനു കരഞ്ഞു “എന്നും
എഡയാരത്തിനു കരച്ചു ലഭ്യവം വരുത്തുവെച്ച.
അതുകൊണ്ട പറയുന്നാണെന്നും. ഒഗവാനേ, ഇത് “ഓഗ്രം
കെട്ടവശേഷ എന്നും മടിയിലേക്കു തജ്ജീവിട്ടുപൂർണ്ണം അവ
ഴിട നിറമെകിലും അല്ലോ വെള്ളപ്പിച്ചു വിടാമായിര
നില്ലോ? കുറ്റിരിക്കണ്ടതിനാൽ അവരുടെ അതുകൂടുതലും
നല്ലുകാൻ ആക്കും ഇഷ്ടമില്ല. എല്ലാവയം സൂഖ്യരിമാരു
ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതുചൂഡിയായ സമൃദ്ധിയോ കല
ശീലാജിക്കേണ്ടും സ്വപ്നാവത്രണാനുഭവം നേരാക്കാതെ
കുറ്റിരിക്കുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ, ഒരു ബാലികയും
ഗ്രാമജനിൽ സ്ഥാനം നല്ലുകാട്ടുക്കണില്ല. എന്നിട്ടും ആ
ബാലികയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കണില്ല എന്ന അവ
രാധാ ചുമതലി മാതാപിതാക്കന്മാരെ എന്തിനും ശിക്ഷി
ക്കുന്നു?”

അതുലൻ ചാരത്തു;— കൂടുതു അംബാലികമാക്ക് പിവാംഡാ
നടക്കാറില്ലോ? യണ്ടുകൾ കൂട്ടതിരിക്കുന്നു; കയിലു
കളിലു കൂട്ടതുണ്ടോ; എന്നവച്ചു് അവരെ എന്നു
ആദിക്കാതിപിക്കുന്നുണ്ടോ? നേരേമരിച്ചു് ചിരകാ
ലമാണി അവരെ ഉപമാനങ്ങളാക്കിവരികയുണ്ട്
പോകം ചെയ്യുവരുന്നു്?

ക്രീംമാഡി:— എത്ര ഉപമാനങ്ങൾ ചിരന്തനങ്ങൾ തന്നെ,
പാശ്ച അതുകൊണ്ടുള്ളു്? അവയിൽനിന്നു് ഒരു
സാന്തപ്പനും, ധാതോര വിധത്തിലുള്ള ബലവും
ലഭിക്കുന്നില്ല. ഗിരീശല്ലാഹായ്യൻറെ കന്ദ്രകയുടെ
പിവാംഡാ മൂലം കുറ്റുകൾക്കാണ്ടു് കണ്ടു് എൻ്റെ
പ്രാണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. കൈരിഞ്ഞുപോയി. എൻ്റെ
മൂല അവധി തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനും.
പ്രാണമില്ലായിരുന്നു; കന്ദ്രക ഗ്രചവത്തിയും ആയിര
നില്ല. അതുകൊണ്ടു എന്തു പാറി? വരനു് ഫായം
അഡപതിനോടു് ശാഖയിൽനിന്നും. അവളിടെ അമ്മ
യുടെ കരംജിൽ ഇപ്പോഴും എൻ്റെ കാരുകളിൽ
ഇഴഞ്ഞുപോവുവെ തോന്നുന്നു.

അതുലൻ ആഗ്രഹത്തുപൂർവ്വം ചോഡിച്ചു.—“അഡപതിനോട
ഒരുത്താ? ചെറിയമുണ്ടുണ്ടോ ചുരുക്കുന്നു?”?

“അംഗീ! അഡപതിനോടടക്കു കാണുന്നും. ആ
ഗ്രാമങ്ങിലെ നിതായു് ചട്ടുംജി ഹരിക്കുവത്തിയുടെ ജാമാ
താവാണു്. അംഗാരകക്ക് എഴു പൊതു വയസ്സുള്ള ഒരു മക
ഡിണ്ടു്. അംഗുംഡ നീ തന്നെ കാണക്കു ശുട്ടിനോക്കു്.

അതുലൻ കേട്ടു് അതുലൻ സ്ഥാപ്യനായി
തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഭർത്താമൺ തുടർന്ന് — ആ ബാലിക ദന്തസ്ഥിരൻറെ ദ്വാനി നിമിഷതം വിശ്വാസം, സേവിക്കുകയാണ്, തുഞ്ചിച്ചുവു കുഞ്ചാ, കലത്തിനു കുഴും വജ്രങ്ങളിവയ്ക്കുമാണ്” പുഠപ്പുട്ടേപാവുകയോ ചെയ്യുവെന്നവനാൽ, ശാമ യായിരുന്നുകൊണ്ട്, ഘൃഷകത്തിന്റെ അന്തസ്ഥല തതിൽനിന്നും” അവധിക്കു തൊന്ത് എങ്ങോന്നു അഭിശാപം നല്കുകും? അറയു മകനോ!

അതുവൻ മിഞ്ചിയില്ല. ഭർത്താമൺ ചെട്ടേൻ” അവൻറെ കൈ ബലഭാഗി പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു—

“മകനോ, അതുല, വിദ്രൂഹമികളും നിങ്ങളിൽ ഒരായംശാലികൾ ധാരാളം ഉണ്ടുണ്ട് ഈക്കാലത്തും എല്ലാ വരും പായുന്നു. നിന്റെ കാഴ്ചാജിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പാറ്റുന്ന് ഒരു തോന്തി ശുശ്രാവഡിക്കു തുടരുന്നു നിന്റെ കൈയ്ക്കും ദാഡിയും നല്കുകുണ്ടും യഥാദിവസിലും ഉണ്ടാക്കുമോ എന്നു കൊണ്ടുണ്ടോ. അങ്ങനെ വന്നാൽ തൊന്ത് ആജീവനാന്തം നിന്റെ അടിമന്ത്രയിൽക്കും.

ശത്രുവരത്തിൽ പിടി വിട്ടച്ചിത്രുകൊണ്ട് അതുല പുഠ അവദാന ചരണാദ്യത്വി അണിന്തിട്ടും, അംഗീകാരം തനിൽ പാരഞ്ഞു—എറിയും എന്തോനിങ്ങലെ വിജയിക്കുന്നു? തൊന്ത് ശച്ചമാ ചെയ്യുന്ന.......

എന്നാൽ ശച്ചമാക്കും ചെള്ളിക്കിൽ വന്നില്ല. ലാജ്ഞാഭാരതായാൽ അവൻറെ ഗളം നിങ്ങലുമാണി. ഭർത്താമൺ നിയുടെ ശ്രദ്ധ ശത്രുവിൽ പതിന്തില്ല. മറ്റു വല്ലവരും അവിടെ ഇപ്പറ്റിത്തായിരുന്നുകും അവക്കു പാട്ടേ,

അരതുവൻ പറയാൻ തുടങ്ങിയതിനെ പൂർത്തിയാക്കാതെ
വിരമിച്ചതിൽ സദ്ദേഹം ജനിക്കമാറ്റിയെന്ന്.

ആത്മനിലഭ്രത്യാം ചെയ്തുകൊണ്ട് അരതുവൻ എ നീറോ സപാഡാവിക സചാത്തിൽ പാഠത്തു:— ശ്രൂക്ക്രോ, ചെവിയഞ്ചേ, ഞാൻ കഴിയുന്നതു ഗ്രാചിക്കാം. ഇതുണ്ടെ, നീ എവിടെപ്പോയി? ഒന്നു മുടക്കാനെന്നീലും കൊണ്ട് വന്ന തന്ത്രം, ഞാൻ പീട്ടിലേക്ക് പോകുന്നു.

ചുക്ക്രാമണി ഉച്ചതിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:— ഒന്നെ, നീ, നിന്നെന്ന അരതുവാനും ഒന്നു മുടക്കാൻ ഏടുത്തു കൊടുക്കു. മുഖവിപ്പണിയും അച്ചുമുണ്ടോ? അതില്ല. മുണ്ടുമുണ്ടോ? അരതുവില്ല. ഇതൊക്കെ പാഠത്തുകാട്ടണ്ടിട്ടു വേണ്ടും ചർക്കാൻ? ആസാദവും കൊണ്ട് അടക്കേതെങ്കിൽ പോയവരും ചിന്നെ ചുള്ളിയിൽ വന്നിട്ടും ഇല്ല. ഒവരും പോവി മുടക്കാൻ ഏടുത്തുകൊണ്ടും പതു. അാസുന്നതാ!

“ശ്രീ! ഞാൻ തന്നെ ചുന്നു മുടക്കാൻ ഏടുത്തു കൊണ്ടിവരാം. അതുനേരെ, നീ എത്ര മറിയില്ലാൻ?” എന്നു “ഉച്ചതിൽ ചോദിച്ചുകൊണ്ട്” അരതുവൻ ഉറക്കരായിലേക്ക് കിട്ടു.

മനീയ താംപ്പുലവും വച്ചുകൊണ്ട് “മോഹിക ചു മാതെ മുഖനീയുണ്ട്. അരതുവൻ മാറ്റിയിൽ കടന്നരും ഗംഗിഃസപരജ്ഞിപ്പ് പറഞ്ഞു:— ചിററമു പറഞ്ഞു അതോ നടയ്ക്ക അചമിശ്യുന്നും. അരവപ്പു വയസ്സും ഒരു കിഴ വന്നു നിന്നെന്ന കല്പ്രാജാം കഴിച്ചു കൊടുക്കാൻ പോ ക്കാറുണ്ടു.”

അതാന്ത ക്ഷണം മരഹട്ടി പറഞ്ഞതില്ല. ഇപ്പും കുന്നി
ചുക്കാണ്ട് “വെറിലബ്രൂത്തിൽ നിന്ന്” ക്ഷണം രണ്ട്
വെറിലില് എടുത്തു നീട്ടി.

അതാന്തമയുടെ പിന്നിൽ ചെന്നു് വെറിലിലിലെ വാങ്ങളി
കൊണ്ട് അതുലൻ പറഞ്ഞു്—“വൊറിലില നന്നായിൽ
നാൽ മുക്കണി മാപ്പു തരാം. അപ്പുപരുക്കാരെന വിട്ടിട്ട്
മുഖപതിൽപ്പത്തിനാലും വയസ്സുള്ളിവരെന കൊണ്ടുവാ
രാണം പാദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതുകൊരു്.”

അതാന്ത ലഭജ്ഞാരാത്താൽ നന്ത്രിസ്തോഷാധിക്ക്
ചെല്ലും നീക്കി വെച്ചുകൊടുത്തു. അതുലൻ മുഖസ്പർ
ത്തിൽ പറഞ്ഞു്—“ചെറിയമുയുടെ അട്ടക്കൽ വേരു
ചിലരാശക ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അക്കം, നേരം
മുഖം മുഖം. മുന്നി ഞാൻ പോകുന്നു്.”

അതാന്ത മുതിനം ഉത്തരം പറഞ്ഞതില്ല; യമാപ്പ
പ്രം സങ്കാചം ഷുംഗ് കനിഞ്ഞിയുന്നു.

“നീ ഒന്നം മിണ്ടനില്ലെല്ലാ? ശരി” എന്ന പാഠത്തു്
അതുലൻ ബാലികയുടെ നാനന്നത്തിൽനാം തലമുട്ടിയുടെ
ഒരു മുദ്ദത്തെ പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ട് തുടർന്നു്—
എന്നാൽ വരും “മഹിച്ചുവത്സിവയദപ്പാലെ ഒരു കിഴ
വൻ. ഞാൻ ഒപ്പാക്കുന്നു” എന്ന പാഠത്തു വിരിച്ചുകൊണ്ട്
അംഗാർ മരിയിൽനിന്നും വെളിയിൽ വന്നു. എന്നാൽ അം
ങ്ഗന്തതിൽ കാണു വച്ചതു, ഉച്ചസ്പരംതിൽ വിളിച്ചുപ
റഞ്ഞു; “ചെറിയമേ, അതാന്തമയ്യായി അംഗം ഒരു ജോടി
വള്ളകൾ ബോംബേഴിൽനിന്നും വങ്ങേകിക്കാണ്ട് വന്നി
ടുംഗ്”. വെള്ളിയിൽ വന്നു് ഓരോ ക്ഷണംനും,

வழக்கெட நிரவும் அதில் செல்லினிக்கூ வி விடபூணிக்கூ காலிடு" தால்யூஶனி அங்குமை பூசு கிதக்காயிடு", மாதாவிளை குட்குரை புறங்கிழு இட கூ. குடுவாக்குஞ்சைக்கிலு அது விலயும் அங்கு உங்க வழக்கை அது ராமத்திலென்று, கால்கள்தா நயவியில்லை பாலும் அங்குவரை காலிடிலு. வாஸுவ எதில் அங்கில்லர் விமிடபூங்கிழும் அங்கு சொல்யும் காலு" சாதுஷங்காஸ" அம்மாத நிரட்டி தெள்ளர் செக்குதில் நினைத்தை முபூ கொடுத்து வாஸுப்பிழுது.

அமைவத பூவரூ விழிழுதில்லர் மலையில் அதைக் கவுனியித் தென். தவ காலிழுகொள்ளு" ஸெயும் ததில்லர் ஒரு புமோபஹாரதை கை நீட்டி வாணி கைவை, அவத்தெட கலீரங் கவுதிதமாயி. அங்கைல் தா தாவில்லர் சுருள்ளூடில் நெல்லிழுடு" அவர்க் கடலு கெப்புறுத்து அவிடெங்கிள்" கடல். இவன்றாகிள்" ரெர வாக்கு அபாலும் நிழ்விழுடு. ஏனால் ததைமயதை அவத்தெட அதைக்காலாவாயும் அதைத்துமி அரித்து. பினில் நினைகொள்ளு" கேவுது: ரங்காள்ளு ஜீவிக்கர மாறும் ஸங்கூமதுலைக்குஞ்சைக்குலை ரங்கை கிழோரிக் கூட அங்கிழுமாய கலீமேல்நாடுதூயும் ரதிஞங்கிரையூ கொக்கிவெக்காள்ளு நீள்.

ജൈഖനായ ഗോദാകനാമൻറെ കാലഗേണ്ടം വിധവയായ സപ്ലിജ്ഞാ അല്ലസപ്ലിജ്ഞായിരുന്ന പിതൃസപ്തത്രകൾ വിറ്റെ കാശാക്കിക്കൊണ്ട് ഇളയദേവര നായ അനാമനാമന്റെന്നു, ആത്രയത്തിൽ പാത്രവന്ന അടിത്ത കൊല്ലം ഇടതെ സമയത്തു തന്നെ മധ്യമണ്ണാഭര നായ പ്രിയനാമൻ അനാമനോടു പിണങ്ങി, വീടു ക്ഷാഗിച്ച് മറിത്തിന് ഒരു വാതിൽ കുടി വയ്ക്കുണ്ടു് അവശ്രദ്ധിക്കുന്ന നിശ്ചയിച്ചപ്പോൾ ദേവാൻ മറഞ്ഞി അന്ന ചീരിച്ചുകാണും. എന്തൊരു ഒരു വശം കഴി കാതില്ല; അതിനുമുമ്പു് മതിൽ പൊളിക്കാനെല്ലു സകല ഉദ്ദേശ്യങ്ങളേണ്ണും നിഷ്പാദിക്കിച്ചുകൊണ്ട് ഏഴ് ദിവസങ്ങൾ ജപാന്തിൽ മരുഖുമാൻം കുടാതെ തന്നെ പ്രിയനാമൻ പ്രാണങ്ങൾ കൈവിട്ടു്.

പ്രിയനാമൻറെ മുത്രുവിന് ഒരു ദിവസം മുന്നുജ്ഞിക്കാണുമാണു്. അദ്ദേഹം റഡിച്ചുപോകമെന്നെല്ലുത്തിൽ ആക്കം സന്ദേശമുണ്ടാവിൽനില്ല. അതിനായ അദ്ദേഹത്തിനെ അവസാനമായി ഒന്നു കാണുന്നതിനു് ഗ്രാമത്തിലെ സകല ജനങ്ങളിൽ അരു വീട്ടിൽ ചെന്ന് വാതുകൾ നിന്നുകൊണ്ട് അല്ലപ്പെട്ടും കാണണമെന്നും ആയ സപ്രഹതിൽ ‘കുഞ്ഞാ! കുഞ്ഞാ!’ എന്ന പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രിയനാമൻു് അപ്പോൾ തീരെ ബോധം കെട്ടിരുന്നില്ല. അതുലും ഗ്രാമത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു.

വീവരമറിഞ്ഞു” കാൽക്കരണയിൽനിന്ന് ഓടി വന്നിരിക്കു
ം. അരുൾക്കുള്ളതെന്തെ തജ്ജീ മാററിയിട്ടു് രോഗി കിട
ക്കുന്ന മനിയിൽപ്പേ കുടക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുവേ, ഔദ്യാനങ്ങ
ം ബാടിച്ചുന്നും ബോധവല്ലതുമായി എന്നു
താഴപാശങ്ങളിൽ ദിന്നുതയമിന്നുക്കും. തമാശ കാശാൻ
എതിക്കുടിയിരുന്നവർ അതിലും ഏതും കവിതയു
ം വിചിത്രവസ്തു കണ്ടു് വിസ്തിരായി ഉജ്ജാലെ
ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ഏക്കുവിതക്കും ഇടക്കാം. എന്നാൽ
അതുലനാക്കട്ടു ഇതു വളരെ അള്ളക്കളിടുന്ന മധ്യിൽ വച്ചു
യിരുന്നതിനാൽ ഭിഖരതാലും ലജ്ജാലരതാലും മത
ബുദ്ധിയായിത്തീർപ്പോകി.

ക്ഷണങ്ങേരത്തിനുള്ളിൽ അതുലൻ സപാംവികാവ
സ്ഥാന പ്രാപിച്ചിട്ടു്, ഔദ്യാനങ്ങെയെ പിടിച്ചുഴുന്നേല്ലീ
ക്കാൻ ഭാവിക്കുവേ, അവരും സവർക്കതിയും പ്രയോ
ഗിച്ചു് അയാളിടുന്ന ചരണങ്ങളോടു പാറിപ്പിടിച്ചു കിട
ന്നിട്ടു്, ഇരുപാശങ്ങളിടുന്നും ഇടയ്ക്കു് മിവം മരച്ചുകൊണ്ടു്
കരണ്റുന്നുക്കും. “സാഹ്യം ദരണ്ടസമയത്തു് നിങ്ങ
ളിടുന്ന മിവത്തുനിന്നു് അല്ലും സാന്തപനം നല്കീടു് പോവുക
എന്നുന്ന തലയിൽ എന്നുതന്നെ എഴുതിയിരുന്നാലും ഇതു
സമയത്തു് എന്നെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ഭയവിനെ
കൈളു എണ്ണാടോപ്പും വിട്ടുംവച്ചു് പോകാൻ അംഗീകാര
തനിനു കഴിയുടെ. ഇതാണു് എന്നുന്ന ഇല്ലോ: തൊന്ത്
അംഗങ്ങളോടു മററാനും അപേക്ഷിക്കുകയില്ല.” ഇതും
പറഞ്ഞിട്ടു് അവരും വീണ്ടും തല നിലവത്തിൽ
കൂടയാൻ തുടങ്ങാൻ.

അവളുടെ ഭാര്യിന്താഗ്നീം ഭർത്തറാം അപ്പോൾ പിതാവ് അത്രുതമായ അകാലത്രത്തു് — അസമയത്രത്തു് — മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്നിപ്പോൾ അവരുടെ ഒരു നാമതിനുകളിലും ഒരു വേബാധികാരി എന്ന വിശയവും ഇല്ല. ഇതും അതുകളിൽ മരിച്ചുവരുന്നതു് താൻ എന്നതുണ്ടോ ചെയ്യുന്നതു്? എന്തു പറയുന്ന എന്നൊന്നം ശ്രദ്ധാവിക്കാൻ. അവരുടെ കഴിയുന്നില്ല. അവരുടെ തലയാറരത്നക്കാണും ഇങ്ങനും. എന്നാൽ അതുലൻ സംയമന്ത്രിലുള്ളതും വന്നായിരുന്നു. അതാന്തരം മരിച്ചുവരുന്നതും അന്തഃക്രമാന്തരത്തിൽ ചെന്തു കൂടിയാണെന്നും അതുനാം വെളിയിൽ കാണിക്കാതെ, ഇതു വളരെ കെഞ്ഞതുമലപുണ്ണങ്ങളും നേരുങ്ങരാക്കുന്നും മരിച്ചുവരുന്നും അവലും വിശ്വാസിച്ചു. വലം പ്രക്ഷാഗിച്ച തന്റെ കാലുകളിൽ പിടി വിട്ടത്തിനു കുറുക്കിയും മാറ്റിയും മരിച്ചുവരുന്നും പുണ്ട് ഇങ്ങനെ ഒരു ദിവസിലും ഏറെ പരിപ്രേക്ഷകൾ അഭ്യരിക്കിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കരകൗണ്ടം പിടി കയ്യും ചെയ്യാതിരി! താൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലൊക്കെ ചെയ്യും”! എന്ന പറഞ്ഞിട്ടു് അയാൾ അസന്നം കരിക്കാനും കൈയ്യും അരികിൽ ചെന്നുനിന്നും. ഭർദ്ദാജണി തന്താ വിന്റെ തലയും ഇരിക്കുന്നതിനും. അതുലൻറെ മരിച്ചുവരുന്നതും അവൾ കരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അയൽക്കാരനായ നീലക്കണ്ണമട്ടൻജി വാതുകക്കു നിന്നിരുന്നു. അതുലൻ സംസാരിക്കാതെ നീലമട്ടൻ കണ്ടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു. “പ്രിയനാമനു് ഇപ്പോൾ അല്ലെങ്കിലും വേബാധികാരിയാണെന്നും വലുതും പറയാനാണെങ്കിൽ വേഗത്തിൽ പറയുക. ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞതും അവനു മനസ്സിലുണ്ടു്”. രൂലംന്റെ ഇതു പ്രസ്താവനയെ

என ஒஷ்ட வுக்கிகரி அலைமோவிட்டு என முனைகிட்டு பாசுவா அது பண்டிலூ.

அது சூழ்நிடு: காலிட்டு அறநுலால் நேரதேத தவண கு அங்காயிரிக்கொடுதின்ன. அங்குராய ஹவுக்கெ வேள்கூத்த ஹூ குறியலும் களெட்டு கூபாது:நெர்காயிட்டு அந்தும் பானது:— “கிண்ணக்கீர்க்கென நிறத்துக்கமாயி குட்டு குடியிட்டு ஜை புரோஜங்கவும் ஹஸ். அஷ்டுநோர் வெளியில் சென்னிரிக்கு. ஏ நிக்கூல் பார்யாந்திடு ஸ்தோல் பரங்குதூகூத்திடு”. நீலக்ளூல் அஷ்டு பொட்டிட்டுக்கொட்டு பானது: “நிறத்துக்கமாயோ? அந்த கொரவால்ர ஸக்கடத்தியில் அந்தக்கொரவால் பக்கொத்தின. மொனு, கிண்ணம் ஸார்த்தகமாய ஏஹு உபகாரம் வெற்றுங்காயிட்டாலோ” எறுவித் சென்னிரிக்கெனது’! அறநுலால் ஏஞ்சிரங் டுமஸ்பரங்கித் பானது:—

“தொல் உபகாரம் வெஜ்ஜுயோ வெற்றுத்திரிக்க யோ ஏநாதக்கிலும் அது கட்டு. ஏந்தாய நிண்ணம் ஹண்ண காரங் கோட்டுக்கெயின்தித் தாதுக்கெல்லினோ” அப்பகாரம் வெற்றுல் தொல் ஸம்திக்கெல்லூ. நிண்ணநூல்லாவனம் வெளியித் தோவுக்கதென வேணா,”

அந்துவால்ர துக்கலாவா களெட்டு நீலக்ளூல் பூர் கோட்டு ரங்கடி மாரியிட்டு பரங்கது: “கிண்ணம் ஹண்ண ஹூங்கலயோ உள்ளாய டறுந். வல்லித அந்தினபேப்பாலெ ஸஂஸாரிக்கன! ஏத. ஏ, வி. ஏ. கைகை பாஸ்தாயி டுக்காயிரிக்கொ. பண்டு பறுஞ்சு வயஸ்தாய கொஞ்சு ஸெல்லியுங்குது கள்ளிலே?” னீங்கினம் உத்தரம் பரங்குதெ

അതുവൻ അവരെ കൈക്കുന്നു അതു മാറി. ഒരാഴു മരറാഞ്ഞുചട പുറത്തു ചെന്ന വീണു. അതുടെ ദേഹത്തു വീണോ അകയി “ഓ! സബ്‌ജപ്പി സംസ്ഥാനത മകൻ!” എന്നിങ്ങനെ ടാറോന പാതയുടെക്കാണ്ട് വെള്ളിയിലേക്കു നടനു. അതുവൻ പറയുന്നതെന്നു കൊടുക്കാൻ കഴിയാതെ വന്ന നീചക്കണ്ണാടി സജ്ജനങ്ങൾ അയാളു ഭജിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നു പോയി.

എല്ലാവയം അവിടെനിന്നു പോയെന്നു കണ്ണ പ്രൂഹി അതുവൻ ആസന്നാരാഘവൻറെ മുഖത്തോടു കൂടി തെള്ളു “ചെറിയപ്പീ” എന്ന വിളിച്ചു. പ്രിയനാമാർ അൻറെ രക്തപണ്ണം നേരുജ്ജവൽ തുാനുനോക്കിക്കൊണ്ടു തുടരുന്നു. അതുവൻ വീണ്ടും ഉച്ചസ്പരശത്തിൽ പാശ്ചാത്യ:—

“എന്ന തിരിച്ചറിയുന്നില്ല?” പ്രിയനാമാർ കണ്ണട ഭജുകൊണ്ട് അപ്പുള്ളസ്പരശത്തിൽ പാതയു:—

“അതുവൻ.”

“ഈപ്പൂരം എപ്പോനു തുരിക്കുന്നീ?”

പ്രിയനാമാർ തല ആട്ടിക്കൊണ്ട് അപ്പുള്ളസ്പരശത്തിൽ തന്നെ പാതയു:—

“സുഖമൊന്നമില്ല.”

അതുവൻറെ രണ്ടു കണ്ണുകളിൽ നിരത്തു, വള്ളരെ പണിപ്പെട്ടു “ഒഡിവാ അടച്ചിക്കൊണ്ട്” അതുനിയലുമായ സ്പരശത്തിൽ “ചെറിയ ഒരു കൂദ്രം പാഖാനാട്”. അങ്ങു “നിയമിതനായിരിക്കു, അതുനെയുടെ ഭാഗം മുന്നു മുത്തുക്കു തന്നു എറ്റും.”

“പ്രിയനാമൻ” അതുലന്നർ വാക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കിപ്പു. അങ്ങോടും ഇങ്ങോടും നോക്കിക്കാണ്ട് പറഞ്ഞു: “ജനാനദ എവിടെ?” ഭർഘാമൺ പതിയുടെ മുഖ തേരാട്ടു കൊണ്ടുപോയി ബാധാർമ്മായ മോദനസ്പാത്തിൽ പറഞ്ഞു. “ജനാനദവ നീരു കാണണോ?”

പ്രിയനാമൻ ആദ്യം നീരു മരവട്ട് പറാജാനിപ്പു. പിന്നീട് പറഞ്ഞു “വേണ്ടി” എന്നും ഭർഘാമൺ ചൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അവൻ ചോദിച്ചു “അതുലൻ പറഞ്ഞതു ഒക്ടിലേപ്പു? അവൻ വന്നതു് ജനാനദയുടെ ഭാരാ എവാറെങ്കിലും ക്ഷാനാണ്”. ഈനി അംബളിടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു ചിന്തയും വേണാം. ആ ഭഗ്നദോഷി വള്ളരെ ശാപങ്ങൾ എറിയുന്ന കഴിഞ്ഞു. ദരിക്കൈലക്കിലും അവബൈശ്വരൻ നീരു ആത്മീയ വാദിച്ചിട്ടുപോവുക”

പ്രിയനാമൻ മിശ്രാരു നോക്കിക്കാണ്ടിരുന്നു. ഭർഘാമൺ തന്റെ വാക്കുകൾ ഒന്നാക്കി അതുവന്തിച്ചു. കരിച്ചു കൂടിണ്ടെപ്പോരി, അദ്ദേഹത്തിന്നും നേരുങ്ങൾ ഇംഗ്ലീനിന് അതുകൾ അവധിച്ചു. താൻറെ ഭർഘാവല്ലു സ്ഥാനത്തെ വള്ളരെ പാനിപ്പുചുഡ്ഢിത്തി അതുലന്നർ ശിരസ്സിനെ പുർണ്ണിച്ചിട്ട് അംഗ്രേഷ്, തിരിട്ടുകിടന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നും മഹത്തുനിന്നു് ഒരു വാക്കും നിർദ്ദേശിച്ചിപ്പില്ല. എന്നാൽ അസന്മുത്തുകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്നും ഒരു വലിയ ഏതെങ്കിലും നില്ക്കുന്നേയെത്തു അതുപാസങ്ങതാട്ടുക്കി അതുവാൻ ചൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. സാക്ഷി ഭർഘാനിയും കിരാവാനം മാത്രം.

അടിത്ത ദിവസം സന്ധ്യയ്ക്ക്, എൻ്റെതും നും
 പ്രായമെങ്കിൽ ബാഗാളിക്കും എപ്പോ ട്രേജന്റെ ചെതും
 എങ്കിൽ അതു കമ്മം പ്രിയനാട്ടം അന്ത്യിച്ചു. കുഞ്ചരി
 യിലെ മപ്പുതുരപ്പിക്കയുടെ ജോലി ഉച്ചേക്ഷിച്ചിട്ടും, ഈ
 പത്തിനും വയസ്സും വിധവയുടെയും ഗ്രാമ്യാദ്ധ്യവയസ്സും
 യാഡി അവിവാഹിതക്കുകയുണ്ടെയും ഭാരം തന്നെക്കാറി
 ഓഗ്രേഡാഷിയായ ഒരു ബന്ധുജനത്തിന്റെ തിരിസ്തിൽ
 എററിയും വച്ചും, ഒന്ന്-ഓവയസ്സിൽ-തെള്ളപോലും ലഭിച്ച
 തില്ലാതെ, എൻ്റെതുകാരനെപ്പോലെ, തന്റെ കീഴുക്ക്
 സാരമായ ദേഹത്തെ തുളസീവെഡിക്കു കീഴേ വിശ്രമി
 പ്പിച്ചേണ്ടും, ‘ഗാംഗാനാരായണാനുഹമനാമ’ ശ്രവിച്ചു
 കൊണ്ടും അദ്ദേഹം, പദ്മാ, യിരുക്കുളിക്കു വിണ്ണി
 ലോകത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കണം.

III

അന്നജനായ അനാമനാമൻ അക്കണ്ഠുവരിനും ഒരു വാതിൽ കൂടി പുതുതായി തുരക്കാൻ നിർബന്ധിത നായി. ജ്യോതിഷമോദരഞ്ചേരി അന്തുക്കിയാടികൾ എല്ലാം നടന്നും പത്രം പതിനാറു ദിവസങ്ങൾക്ക് കഴിത്തെഴുഡുള്ള കമ്മ്യാണിതും. കച്ചേരിക്കു പോകാനായി വാത്രക്കൾ നീനും താണ്ണുലച്ചവൻഞാം ചെള്ളുകൊള്ളും അനാമനാമൻ പറയുന്നു: “ചേട്ടത്തി, ഈനി പറയാതെ തരമില്ല. നിങ്ങൾക്കും എല്ലാം ശരിയാമല്ലോ? ചേട്ടും എന്നും എന്നും ദിവ്യവധാരങ്ങൾക്ക് ചെള്ളിയെന്നാലും, നിങ്ങൾക്കും ഒരുപേരും മിഞ്ചി നിറഞ്ഞ അനന്നം നല്കുകനു വിഷയത്തിൽ കരിക്കലും തോൻ വിമുഖനാവുകയില്ല. എന്നാൽ ഈ പ്രായം ചെന്ന ഒരു ശ്വാലിക്കയെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കണം എന്നും വധിക്കാൻ എന്നാലും വില്ലെന്നും കാണിയും അഭ്യാസം. പേരിനും എന്നിക്കും 150 ഉഡ്പുക ശ്രദ്ധാം കിട്ടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ കട്ടികൾ ആണെങ്കിൽ കരവില്ല. ഇതിനും പുരുഷ എൻ്റെ മകൾക്കും വയസ്സും പത്രണും തിക്കത്തു. നിങ്ങൾക്കു കാണാമല്ലോ! അതിനാൽ മകൾക്കും വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഇതു സമയത്തും മരിപാലിൽ ചെന്നും കരേക്കാലം താമസിക്കുന്നതാണും നബന്നനും തോൻ പരായനാം.”

ഭർത്യാബണി അടക്കലൈറിൽ ഒരു തുണം ചുംബി നില്പിയായിരുന്നു. പേടിച്ചു പേടിച്ചു സങ്കോചപൂർഖം ശനവർ പരംതു:—

“ചേട്ടൻറെ അവസ്ഥ നിന്നക്കരിയാമല്ലോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടക്കങ്ങൾ യാതൊന്നുമില്ല. ത്രഞ്ചിക്കു നേരിട്ട് ഇന്ത വലിയ വിധത്തിന്റെ വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടും ഒരു കരി ഭിംഗരിയാൻ ഇങ്ങോട്ട് വന്നതുപോലും ഇല്ല. മരറായ കാൽം കുടി ഉണ്ടും. വിളിച്ചുകൊണ്ടു പോവാൻ ഇങ്ങോട്ട് വരാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം തോൻ എങ്ങനെ അങ്ങോട്ട് താഴെ ചെല്ലും?”

ജൈജീവധുവായ സപ്രിംഗ് മജുറി, ദേവരൻറെ അട്ടംതു “കിത്തിയുടെ മറവിൽ നിന്നിരുന്നു. അവരിൽ അല്ലോ ഉച്ചസ്പർശത്തിൽ പരംതു:—

“ജൈജീവൻറെ അവസ്ഥ മോതമാണെന്നോ” എനിക്കേ റിയാം. എന്നാൽ മധ്യമവധു, നിങ്ങളുടെ ദേവരനം വലിയ ഗവൺമെന്റ് ജനാധികാരിമല്ലോ? അദ്ദേഹത്തിനു മാസങ്ങളാണ് തുറന്നുതുരന്തുകയേ വരുമാനമല്ലത്. അതു കൂണ്ട് “വീട്ടിലെ ചലവാക്കു എങ്ങനെന്നുണ്ടോ” എനിക്കരിയാം. വിശ്വാസിച്ചു “പൂര്യ പൂർത്തി വന്ന ഒരു പേര്ണ്ണിന്റെ ഓരോ നിങ്ങൾക്കിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ നിങ്ങളെ വിളിച്ചു” തന്റെ വീട്ടിൽ പാസ്ത്രിക്കാൻ ആത്മ “തൈക്കമാവും? അതിനാൽ മാനാഭിമാനവും കരക്കിക്കൊണ്ടും ഇവിടെ താമസിച്ചുവരുന്നും നടക്കുകയില്ലോ.”

മുദ്രാഖണി പത്രക്കുപ്പുത്രക്കു പറഞ്ഞു:—“ഈ ചേഷ്ടി,
എനിക്കിപ്പോരു മാനദേശതു്? അഭിമാനമേതു്?”
സപ്ലി വാചയിസ്തുതാൽ ഭോരനന ഘടകോട്ട്
അജ്ഞിമാറിട്ടു്, മുന്നാട്ടു വന്നു.

അവൻ പറഞ്ഞു:— ഇങ്ങനെ മുഴിത്തു സംസാരിക്കാൻ
ഞാൻ നിങ്ങളെ വല്ലതും ചീതെ പറഞ്ഞെന്താി?
നിങ്ങൾക്കു് ഇപ്പും പ്രില്ലെന്ത വന്നാലും ഒരി, ശ്രീകൃഷ്ണ
വന്നാലും ഒരി—നിങ്ങളിടെ ചിറകറ ഇരു സുന്ദര
ഡേവത (Angel) യുടെ വിവാഹം നടത്താൻ തങ്ങൾ
കു സാധ്യമല്ല. അവൻ ഇളയ വധുവിന്റെ മകൾ
നേന്നു; എന്നാൽ ആരെക്കിലും നേന് നോക്കിയെന്നു
വരികിൽ മുഖം തിരിച്ചു നടക്കാതിരിക്കയില്ല.
ഞാൻ സത്രം പറകയാണു്. മധ്യമവധു, നിങ്ങ
ളിടെ ചോന്ന മകളിടെ മുഖലക്ഷ്യം നോക്കിയിട്ടു്,
എങ്ങിനെയെക്കിലും മതിച്ചാലീൽ ചെന്നു് വല്ല
കുഞ്ചിക്കാരനും പിടിച്ചു കല്ലുണ്ണം കഴിച്ചു കൊടുക്കാ
യാൻ നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു. അവിടത്തെ ആളു
കൾ ആപത്രണത്തെയും നിരത്തെയും നോക്കാറില്ലെല്ല
നാണം കേരംവി. ചെല്ലിനെ കിട്ടിയാൽ മതി”.

മുദ്രാഖണി മിണ്ണാതിങ്ങനു. യാതൊരു വിഷയപാല
ക്കിൽനിന്നാണോ താൻ ഒരു ദിവസം ജീവനംകൊണ്ടു
പോന്നതു് ആ വിഷയപ്പെട്ടുകൾ വീണ്ടും ഉള്ളതമായിക്കു
ണ്ടിട്ടു് അവൻ അയവരവരുഡായിച്ചുംതു. സപ്ലി
പറഞ്ഞു:—

“அனுக்ஷ” எனுமினை கெட்டிகொட்டுத்தாலும் நினைவே
அனும் தூணிக்கையிலூ. தென்னைக்கையிலோ? ஏழைகையே
ஒண்ணிக்கை. மூன் பரீக்கைக்கல்லிற் காலது பாஸ்தாயிடுதிலை
நை ஜாமாதாவினை வீட்டிற் கொள்ளியான்து நாலுபாட்டு
அனுக்கையைப்பாரி முட்டை. ஏழைவதை பரயும். ஏன்ன
என் செழைவதூதென்று. முடு வலிய வலியமயைகை
ஞாகை தாமஸிக்கும் பேராயங்கு போலுமை சொற்கள்
புதியதை வெறுத்துக்கொள்ளுத் தீவிரமே ஏன்னக்கையை
நொள் ஸத்ருமானம் பரயும்பது”, அனேலூ எவர்?

“ ഇതു യും പറയ്തിട്ടും സപ്പണ്ണ് അനാധികാമരക
എഴുക്കളിട്ട് നോക്കി.

“നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ശരിയാണോ” എന്ന പറ
ഞ്ചിട്ട് ജ്യോതിയുടെ അഭിഭാനത്തെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്
കുറച്ചുപറിക്കു പോകാൻ സദയമായി എന്ന ഒഴികെടിവിനെ
ആരുയിച്ചു “അട്ടേമോ നടക്കൊണ്ട്.

സപ്പണ് പരാത്ര;—സപ്പഠ സഹോട്ടരനെ ചുറവിപ്പുറി
നിന്നും വല്ല വിധാതിലും അവരെ ആര്യരെ
ചുക്കിലും കഴുത്തിൽ കെട്ടിയീടുക. ഇതിൽ നിങ്ങ
ഡശ പദ്ധതിക്കാനൊന്നമില്ല. നിങ്ങളുടെ ഭാരതാധികാരി
മിപ്പത്രവുംപുക കൂവളുമേ ഉണ്ടാക്കിയെന്നുള്ളത്. അദ്ദേ
മത്തിനെ ആരും അറിക്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല.
വല്ലവരും അറിയുമുകളിൽ ഇതുള്ളവയെ സഹോ
ഡണം ആയതുകൊണ്ട് മാത്രം. അതിനാൽ നാശി
നല്ല ദിവസമാണ്. നാശേത്രതന്നെ പുരപ്പെടുത്തണ
മെന്നാണ് എന്ന പറയുന്നത്.

മുൻ്മാഡണി അനുലപ്പൻറ വാക്കുകൾ സാത്രം. എന്നാൽ ജ്യോതിശ്ചക്രവർത്തിയും ദേവരാഖ്യൻറയും മുമ്പിൽ വച്ച് ഗോ പറഞ്ഞതില്ല. എന്തുകൊണ്ടുനാൽ ഈ വച്ചിൽ പെട്ടനിങ്ങളാക്കിയനും അനുലപ്പൻ കുട്ടത്തൽ ബന്ധം. സപ്രസ്തു അനുലപ്പൻറ അമ്മയുടെ ഉാറുംപ്രായീ യായായിരുന്നു.

അനും അന്താനദ അനുലപ്പൻറ കാൽ പിടിച്ചു കണ്ണിരോഴുക്കിയതും അനും കണ്ണതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ ഈ വലിയ വിവരത്തു തലയിൽ വഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അവക്ഷേഖനം അവരും അംഗങ്ങളുടെ തെള്ളതിനു വിശദിപ്പാത്മകമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. ഗ്രഹം ഭൗമികതായിരിക്കുന്നും ഭൗമികതയും ഭൗമികക്കാൻ അല്ലാതെ അവസരം കിട്ടുകയില്ല. അനുകൊണ്ടും പതിയുടെ ഉണ്ടാത്തിനു തലേഖിവസം മുതല്ലേ അവർ ഈ കാൽം അനുലോച്ചിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നുതും. ഇൻഡ്യക്കുന്നു കടന്നുപൂഠം, മകൾ നിലപത്രം മിണ്ണാതെ ഹരിക്കുന്നുതും. അവർ കണ്ണം. മദ്ദം ഉന്നാ അവക്ഷേഖനം അടുക്കാൻ വെന്നീ അനിട്ടും അവർ ചോദിച്ചു:—

“ചെച്ചുവി പരഞ്ഞതു നീ കേട്ടു?” ബാലിക മര പടിയായി തല കലുക്കി. അതിനുശേഷം എന്തു പറയുണ്ടും എന്നറിയാതെ അവർ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ബാലികതനു അവക്ഷേഖനം രാവസരം ഉണ്ണാക്കിക്കൊട്ടാണു. അവരും പറഞ്ഞു:—

“അമൃജയുടെ വിത്രിൽ ഞാൻ പോയിട്ടു ഇല്ലല്ലോ? ഒരുക്കൻ പോയിട്ടു വരാം.”

അമ്മ:—അമ്മ ജീവിച്ചിരിക്കന്ന് സ്ഥാ. ജേരഞ്ഞണക്ക്.

வொலிக:— இவிடை ஈடுபோக்கான் அதும் ஸபமன் ஸ்தாலெ வரிலூணே. அவற் வளிலூ; இவன் உளி கணிலூண்டு. இவற் போரக்கிற இவிடெக்கின போகான் கடம் நிர்வாயிக்கையும் செலுள். நழுடெ நிர்வாயங்குலியும் ஈருஷும் கைகள் ஓட்டுக் கோட்டுப்பாடு போயிலே? போகாமலேம் என்கூடு அவிடெ வளை வாக்கா. வாக்கா.

அங்குமிழுகள் கண்ணால் விடை கண்ணால் பூவுமிழு
நூட்சலி. வொலிக் காதினை ஸன்னம் தூஷ்கூஷ
எந்திக் காரணது:—

“தொன் காரணமான” அல்ல ஏனெடு வோகானிலூ
பேர்டாற்றத்தெயை “ஏனிகளியா..அல்லேகிற வலிஞாம
யுட வாசை கேட்டிடு” கை பிவஸங்கூலும் ஹவிடெ
பாக்கிலூ. ஏவைப்புவி ஹருதெயானம் அதுலோபிகே
எடுமை வோகா.. காஷு : பிவஸதெக்கு நமக்கு
ஏவிட ஏகிலும் மாரினைமங்கிக்கா.. ஹவிடெ
பாத்தால் அம் மரிசுவோகு.”

മാതാവിനും ഇതു സംവിഷ്ണാൻ കഴിതെന്തില്ല. മക്കളെ
വലിച്ച മാറ്റാടണമ്പുജകാണ്ഡം ശ്രദ്ധ തേങ്ങപിരുത്തം

കരഞ്ഞു. ബാധിക അതിനെ തംരത്തില്ല. ശാന്തപ്പേട്ട അഥവാ ശുചിച്ഛത്തില്ല. മാത്രബഹ്യസ്ഥിൽ ഇവം വദ്ധ കൊണ്ട് അവരും മീണാതെ കിടന്ന. വളരെനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭർദ്ദാജനിശ്ചേ അല്ലോ ആശപ്പാസമായി. അവർ കണ്ണിൽ തുടച്ചിട്ട് പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ നിന്നോട് സത്യമായിട്ട് പറയുന്ന അതാനാഡേ. നീയില്ലായിങ്ങനെകിൽ ഞാൻ അനും അംഗീരം പോയ ഒപ്പാം തന്നെ, പല ചികിത്സകൾ ഒപ്പാക്കമായിരുന്നു. നീ കാരണമാണോ അതിനു സാധിക്കാതെ വന്നതു.”

“അതെന്നിക്കുന്നിയാമോമോ.”

“ഹരി, ഒരു സംഗതി വോദിക്കുന്ന. നീ എന്നോട് സത്യം പറയും. അനും ദ്രാതുചൻ ആ വാക്ക് എന്തി നാശ പറഞ്ഞതു? ദോഷു അതാനാഡേ, നീ ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെ മിണ്ണാതിങ്ങാൽ പാഠകില്ല. ലഭജിക്കാനെങ്കിലും സമയമല്ലില്ല. കജ്ജിം പറയുന്നവന്നല്ല അവനെന്നും എനിക്കരിയാം. പിന്നെ എന്തു കാരണത്താലുണ്ടോ നിന്നും അല്ലെന്നും മുണ്ടാസമയത്തു? അവൻ അങ്ങനെ ഉറപ്പു നൽകിയതു? നീ എന്തിനും അവനും കാലും വീണും കണ്ണിരോഴ്സ്കീ? പറയു ഉക്കാളി.

അതാനാഡേ മാതാപിംഗൾ വക്ഷണ്ടുപണ്ടിൽ ഇവം വദ്ധ കൊണ്ട് അപ്പേഴ്സപ്രതിജ്ഞ പറഞ്ഞു: “എനിക്കരിഞ്ഞു കുടംബമേഘം.”

ഭർത്താമന്നി ബലപൂർക്കം അവളുടെ മീറ്റിന്റെ ഇയൽത്തി ഇവത്തും ദന്ത നോക്കാൻ ശുചിച്ചു. എന്നാൽ അവരും അരുതെ ധാരിമാറ്റം പററിപ്പുടിച്ചു നിന്നുകളഞ്ഞു. വ്യത്യസ്തനേരമെങ്ങായി അവർ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:—

“നിന്നുൻ അപ്പോൾ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോരി ഞാൻ ഒരു വളരെ ദേഹങ്ങൾ അനാശ്വരിച്ചു, അതു രീ; എന്നാൽ അനുഭവത്തിൽക്കൂടെ അരുളാവിച്ചിട്ട് ഇപ്പോരി പല സംഗതികളിലും മനസ്സിൽ ഉണ്ടിക്കൊ. അതുവാൻനു മുഖ്യത്തുനിന്നു വന്ന ചെറുതും വലുതുമായ വാക്കുകളുണ്ടെങ്കിൽ അനുഭവിപ്പോരി, ഓക്സാറ്റിക്.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു “അവൻ അരുക്കുന്നിക്കുമായി റൂറുഡാവം ചുണ്ട്” മക്കളുടെ ഇരുക്കാശങ്ങളേയും ഗ്രാഫിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:—

“സത്യം പറയു. ഞാൻ അരുളാവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു മിമ്രാജിരിക്കുവിശ്വല്ലോ? ഞാൻ ഇതും നാഛാക്കി കണ്ണികുകാണ്ടിരിക്കുന്നതു” വെളം സപ്ലൂമാണോനു വരുമോ?”

അതൊന്തരം ചുവർവ്വൽ മുഖം മറച്ചുകൊണ്ട് “പതുക്കു പറഞ്ഞു:—

“അരുമു, ഞാൻ എങ്ങനെന അറിയും? അദ്ദേഹത്തിനേൻ ധനം അദ്ദേഹത്തിനേന്തു കുടുംബം ഇണ്ട്.”

കൃത്യമാണി അതുവരെവഗ്രതായും കുഠാരുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:—

“എന്നു സാധാരണതിൽപ്പെട്ടണി വ്യസനിപ്പിക്കാതിരിക്കു, മകാളി. ഒരു കുറി വാ തുണ്ണു പറഞ്ഞു. ഞാൻ നിന്നുൻ അപ്പോൾനു നാശം ഉച്ചരിച്ചു” ഒരു പ്രാവാഹ്യം എഴുയം തുണ്ണു കുറയ്ക്കു; എന്നുൻ ഇരു ദോഷനും ഇന്തും അശ്വദ്ധമാ കേരംക്കുന്നു.”

ബാലിക വളരെ പതുക്കുപ്പതുക്കു പറഞ്ഞു:—“കുറയാതിരിക്കു അരുമു, അമു കരയുന്നതിനെ നന്നാൻ

തൊഞ്ചില്ല. അദ്ദേഹം താങ്ക പരാത്തിട്ടുള്ളാണ്
ഈ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്രിക്കറ്റ്
എന്ന മാത്രമേ എന്നിക്കേ പറവാനുള്ളൂ.”

ഭർത്താമന്നിക്കു് ഇഴപ്പാരം കരച്ചിൽ ശരംക്കാൻ വയ്ക്കും
തായി. വെലപുവ്‌കും മകളിട ആരക്കത്വും അതു
സിക്കത്വും ആ യുദ്ധത്തെ ഇങ്കു കരഞ്ഞുംപും പിടിച്ചു്
അരുന്ദകും തവണ ചുബ്ബിച്ചിട്ടു് മാറിയനിന്നു വിഭാഗത്തി
മിണ്ണാതെ വളരെ കുറഞ്ഞു. അരുന്ദതാം കുണ്ണിർ
തുച്ഛിട്ടു് പറഞ്ഞതുതുടങ്ങാം.—

“നീ പാഞ്ചന്തര വാസ്തവമാണു മക്കളും. വാസ്തവം
തന്നെ. എന്നീര അതുലൻ ലീഫലകാലം വാഴുട്ടു.
അവരുൾ ധർമ്മം അവരുൾ ക്രിക്കറ്റാനു ഉണ്ടു്
എന്നാൽ നീ തന്നിച്ചിരുന്നു് അവരുന്നു മരണത്തിൽനിന്നു
രക്ഷിച്ചുവള്ളാണുന്നു് തെങ്ങളിൽ ആരക്കടയാം മനസ്സിൽ
രതിക്കണ്ണപോലും ഉണ്ടിച്ചില്ല. ആ വഷ്ടിത്തിൽ ‘ബഹിബരി’
രോഗം പടന്നപിടിച്ചതായി ആളുകൾ പറഞ്ഞു. എത്ര
രോഗങ്ങമാ എന്തോടു ആളിം തന്ത്ര യുടേയും പിന്നെ മക
സോയും കാലുകൾ വീഡി, പിന്നിട്ടു് പൊട്ടി വലിയ
യുന്നമായി. അതുലൻ കാന്തുത്തിൽ രക്ഷാപ്പട്ടം എന്നു
എന്നു് സംശയം തന്നെ ആയി. ആശ തീരെ നിന്നിച്ചു.
ആ സമയം ഭക്താവാരായി ആരക്കം ആ വീട്ടിലേക്കു്
എന്തിനൊക്കെ പോലും ചെജ്ജുംതെ വന്നു. വെറ്റം
കട്ടിക്കാക്കിയന്നിട്ടു് നീ! റാപകൾ യമരാജനമായി പട
വെട്ടി, അവരുന്നു കൂപ്പുമുഖത്തു നിന്നു വീണ്ണെടുത്തു. അനും
നീ നിരന്തര ആ ധർമ്മത്തെ നിരഞ്ഞരാതിരഞ്ഞെന്നുകിൽ

ഈവൻ എങ്ങനെ ജീവിക്കുമായിരുന്നു? സാധിത്തിനു
പ്രോലേ അമപാലത്തിൽനിന്നു നീ വിച്ചവിച്ചു കൊണ്ട്
വന അവനെ തിരഞ്ഞെടുവും ഒക്കയിൽ
എല്ലിക്കുംബാ? ധമ്മം എത്രൊന്നും ദേഹിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ
ചിന്ന സുത്രവദ്ധമായാൽ ഇത്തും ഇപ്പോഴിലുണ്ടാക്കാം ഉണ്ടാവുന്ന
തെങ്ങനെ?

ഭർത്താമാൻ കാച്ചുനോരുക്കും മനമായിരുന്നു,
പിന്നീട് ശ്രദ്ധസ്പർശിൽ പറഞ്ഞു:—

“ഈനി തൊൻ എവിടെപ്പുംകണമെന്നു പറഞ്ഞാലും
അവിടെ പോകാനായക്കമാണോ? എന്നാൽ ഇപ്പോൾ
അവന്റെ അഭിപ്രായം അറിയാതെ നീ എങ്ങനെ
പോകും? ഇതു ശരിയാണോ; ഇതു ശരിതനെ. ഇതു
കൊണ്ടുതന്നെയാണോ” വീട്ടിൽ തിരിച്ചുവന്ന ഉടനെ
എൻ്റെ കൂട്ടൻ നേരം വെളിത്തത്തും വളക്കും തരാനെന്നുള്ള
വ്യാഖ്യ എൻ്റെ മക്കളും കാണാൻ വന്നതും. ഹാ! ഒരു
വഷ്ടി കൂടിജീവിച്ചിരുന്നോ അങ്ങും സപനു കണ്ണാലെ ഇതു
കണ്ടിട്ടു പോയിപ്പേണ്ടോ?” ഇതും പറഞ്ഞിട്ടു ഭർത്താ
മാൻ ധാരാധാരയായി ഒഴുകിയ കണ്ണിരിനെ ചേലാഞ്ഞെല്ല
തനാൽ തുച്ഛം.

“മയ്യുമവധു കേരംക്കുന്നിപ്പേ?”

ഭർത്താമാൻ മുതിപ്പേട്ടും മക്കളും മാറിയുന്നീരു വിച
ത്തിട്ടും കണ്ണു തുച്ഛുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:— “എന്നൊന്നു
മോച്ചും!”

മുത്തു വധു മരിക്കുത്തിൽ കഴുന്നാട്ടിട്ടും കണ്ണം
സപരത്തിൽപ്പറഞ്ഞു:— “ഈ അവസ്ഥരത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു

വിശ്വം ദാമദം ഇല്ലാതയാരെന്ന വരുമോ? ചെളി
യിൽ വന്ന നോക്ക് നേരം എത്ര പുലബന്നും.”

കൃഷ്ണമൺ വ്യത്രാതയാട വെളിയിൽ ചെന്നനിന്ന.
സമം നോക്കിയിട്ടും അത്യുത, ലജ്ജിതയായി മക്കളെ
വിഴിച്ചും എന്തോ പാശാം ഭാവിക്കാവേ സപർണ്ണ
തീക്ഷ്ണസപ്രതിൽ പറത്തു:—

“അടക്കാളി വിട്ടു മക്കളെ അടക്കൽ ചെന്നിരുന്നു
മാത്രിക്കണം. തൊനോന്നം പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ
ഈ ബാധനാം ബാലികമായം ഒക്കെ വിശ്വം ചാകും.
ഇല്ല, അനീയ, എന്നിക്കീ മാതിരി തോന്നും സഹി
ഡാനാവത്സ്യം” എന്ന പറത്തു നില്ലുന്നാനയായ മുത്ത
വയു ഇളയ വധുവിശ്ശേരു സന്താനങ്ങളുടുകളും
അതിരെൻ്റെ പരാകാശ്യ പ്രഭർജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഇത്തര
മൊന്നം പ്രതീക്ഷിക്കാതെ നടന്നു.

ആനാമരൻറെ ഗ്രഹത്തിൽ കൃഷ്ണമൺ വീണാം പ്രവേ
ശിച്ചതു മുതൽക്കൂടും അടക്കാളിയുടെ ഭാരമെല്ലാം അവർ
തന്നെയാണു് യമിച്ചുപോന്നതു്. അതിനാൽ മുത്ത
വധുവിനും ഇളയവധുവിനും ചക്കൽ മുഴുവനും ആനയ്യായം
തന്നെ. അവരിൽ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ഗ്രഹങ്ങളിൽ
ചുററിത്തിരിഞ്ഞതു് ചെലവു വളരെ പർശ്ചിച്ചിരിക്കുന്ന
എന്നു മറ്റൊരു പറത്തു പഴിച്ചും. വഴക്കിച്ചും
സമയം കഴിച്ചെത്തുകിൽ, മറ്റവർ ഉറങ്ങിയും നോവൽ
വായിച്ചും വെച്ചി പറത്തും ഓരോ ദിവസത്തെയും മുന്നോട്ടു
തഞ്ചി വിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആനാമനാമൻ ഏടുരമൺ വണ്ണിയിലെ പതിവു
യാത്രക്കാരനായിരുന്നു. രാവിലെ ഉണ്ണൻു് യമാസമയം

அதுமிரங் தழுவாக்கிகொட்டினா காண்டு நூ ழரவிபுர
வாலன்தின் வலிய ஜை அதைத்தீவிட்டுவாயினா. அதிலே
எதிலே ஸபையில் முன் வயுவும் ஹஸ்யவயுவும்
அமிகு சூக்குவட வச்சும் வழுவேலியும் உள்ளது
கொள்ளுவினா. குழ்மத்தியுட வரவின் ஶேஷமானது
ஒரு வச்சுக்கரிச்சு மென்றுதாய்கு. ஹஸ்புர கருப்பு
விவசாயிக்கு அவர்கள் ஜை மாறுபோய்வாஸலு
நூதுவு அதுக்குப்பூட்டினா. ஏனால் ஹன் ராவிலே
பெட்டுன் வீராக நூ போய்மூது பொட்டுனதி
ங்கூ ஹபகுஞ் உள்ளது. காரணம் ஹதான். மனி
ஏஶாயி. அரஸ்புர வேலக்காரி வான் நிதிஹிதை
நினா கஷ்டியு முகத்தாய கொட்டுவயுவினோடு நூவி
பிலு:—‘அந்தப்பிலே குக்கரியித்து தீ கெட்டிரிக்கான.
அல்லது திட்டத்திற்கு உக்களாம் தாாக்கான்.’

ஹவயு வொட்டித்துகொள்ள மோலிலு:—

“ஏதுவகாள்டு? கொட்டுவேலு ஏதுவெலு
கொள்ளிரிக்கான? மனி ஏஶாயிக்கும் அவர்கள் ஹதிலென்ற
காண்டு கூற்றுவானிலே?”

தேரு பராரது.— “காம்திலுான்திட்டு கொட்டுமே!
நெருதே ஏளீரடு” அமையும் மக்கில் ஸாமான
போதும் மரவும் பெருக்கிகெட்டிவிட்டுனா. ஏது மனி
காந்தி வாளியித்து மாறிபாலிலேக்கொ மரோ
போகால் ஜைக்கர்யான்.”

கொட்டுவயுவின் ஹனால்வதை காண்டு காம்து வான்,
ஏனால் தெழுவோலும் புஸ்நாயாவாதை, அவுலரி
கொள்ளு பராரது:—

“താനെ—സപ്പമന്ത്രാലൈ—പോവകയും ബാണി വിശ്വൻറെ അനന്മതി വാങ്ങിയോ? ചേച്ചിയേയും അറിയിച്ചോ?

ട്ടൃ:—ബാണുജിയുടെ കാൺ എന്നിക്കരിഞ്ഞുള്ള. എന്നാൽ ഇന്നതോന്തര പോക്കാമന്നു് വലിയമുന്നിബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞതിങ്ങനു്.

“എന്നാൽ അവരോടു പെന്ന പരിജീവനിക്ക് അവരാം തജ്ജാംക്കാൻ, എന്നിക്കു ഉരുവാനും അറിഞ്ഞുള്ളു” എന്ന പരാഞ്ഞതിന്റു് ചെറിയ വധു കോപിച്ചു് പല്ലു തേക്കാൻ വേണ്ടി വായിൽ അല്ലോ മുണ്ടിവും തോളിൽ ഒരു തുബാലഘും ഇട്ടുകൊണ്ടു് ജന്നം ലഭ്യുടെ അട്ടക്കലേക്കു നടന്നു.

ട്ടൃ:—ഞാൻ പോകി പരിജീവനത്തോന്തരയോ? അവർ ഗംഗാഭിക്കു കളിക്കാൻ പോകിരിക്കയോണു്.”

ഇതുജും ചരാഞ്ഞതിന്റു് അവരും തന്നെന്നും ജോലിക്കു പോകി.

ചെറിയവധുവിനു തിരിഞ്ഞതു നടക്കാതെ തന്മില്ലും തന്ത്യാഖാനി. എന്തുകൊണ്ടുനാൽ കൂദ്രുരിക്കു പോകേണ്ട അനുഡി അവരുടെ കോപത്തിന്റെ സാധുതപ്പാസ്താധുതപ്പ മൊന്നമറിയുകയില്ലപ്പോ. വല്ലതും ചിലതും തജ്ജാംക്കി വച്ചില്ലെങ്കിൽ തെര്താദു് ക്കുണ്ണം കഴിക്കാതെ തയ്യാറാക്കി സമയം കൂദ്രുരിക്കു പോയുള്ളില്ലും.

അവരും തിരിഞ്ഞതു നടന്നു് ഭർഥ്രാമണിയുടെ വാതില്ലും ചെന്നിട്ടു് തീക്കഷ്ടംസപ്രത്യേകിൽ പരാഞ്ഞു: “പോകാൻ ക്കുണ്ണി നില്ലുംയാണോ? എന്നാൽ ഇതു മാതിരി നീവത്തും ചെയ്തിട്ടു പോക്കാനു നന്നല്ല, ചേച്ചി.”

അപ്രതീക്ഷിതമായ ഇരു അതുകൂടണ്ടാൽ ഭൂത്യാ മനി നിങ്ങലുവാക്കായിത്തീർന്ന്.

ചെറിയവയു മുടൻ:—“നിങ്ങൾ രാവിലേതനെ പോകി എന്ന ഏകദിവസം അറിവിന്തിങ്ങനില്ല. ചേച്ചി ശംഗാസ്താനത്തിന് പോയിതിക്കുന്നു. തൊൻ ഇ പ്രൂഢി ഉറക്കമുണ്ടന്തോളിളിട്ടുണ്ടാനും. തൊൻ ഇനി സമയത്തിന് ഏകദേശം ആധാരം തയ്യാറാക്കണി വരും.”

“ആലൂം കൊച്ചുമുമ്മാക്കി, പ്രാതിപ്രണാമം” എന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു “അതു ചന്ദ വാന്നു കിട്ടുവന്നുന്നും.

ചെറിയ വയു തിരിച്ചറിക്കു പറഞ്ഞു:—“അതുവ, തനിച്ചു എക്കുണ്ടെന്ന വന്നും?”

അതുവൻ കൽക്കരതാവിലെ ഒരു മെല്ലിൻ താഴെ സിജക്കായിത്തുണ്ടും എഴുന്നു കിട്ടി നേരേ ഇങ്ങോട്ടും കാടി വന്നതാണും. തൊൻ വീടിൽപ്പോച്ചും പോച്ചില്ലു.

അംഗീകാരം പറഞ്ഞു:—

“ഈവിലെ ഭർത്താമനിക്കൊച്ചുമും ഹരിപ്പാവിൽ ഗാഗാ ലുഞ്ഞത്തിനായി പോകുന്ന പ്രീനാറിത്തും തൊൻ അന്തിമസദ്ധനാത്മം വന്നതാണും. വരാതിരിക്കുന്ന തെങ്ങവനു? ഹരിപ്പാൽ മലവനിയുടെ ഡിപ്പോവാണും. കുഞ്ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ്യാത്തണിയും ഇംഗ്ലീഷ് സഭയും നീംകിയതാരാണും കൊച്ചുമും! പറഞ്ഞു കൂളാം ഭാഗ്യവമല്ലാം കെട്ടി താരുജും തയ്യാറായിരിക്കുന്നവനും തോന്നുന്നോള്ളാം.”

എന്ന പരംതിട്ടു് അദ്ദേഹം ചിരിച്ചകാണ്ടി
മറിയ്ക്കുളിലേക്കെ കഴുന്നടിച്ചേരും ഒരു കോൺഡിൽ
അതുപുന്നങ്ങൾക്കുയെ രണ്ട് കുഞ്ചനെതുക്കളിലൂടെ ഒരു
കമ്പിവാത്ത ലഭിക്കുന്നുണ്ടായി നിന്നുപോയി.

ഇളയവധു മോബിച്ചു്—ശാതുല, നിനക്കു് എങ്കണ്ണെന
വിവരം ലഭിച്ചു്?

“എനിക്കോൻ കുഞ്ചം! കുഞ്ചം!” എന്ന മാതുമായി
യന്ന ശാതുലൻറെ മന്ത്രം.

ആ കുഞ്ചിക്കുമായി അക്കണ്ണതിഞ്ഞൻറെ ഒരു അനിർ
ദ്ധിയ്ക്കൊണ്ണിയനിന്നു സപ്പന്നജാരിയുടെ കണ്ണസപരം
ശമ്പുഭേദിയായ ബാണാതിനു സമാനം എല്ലാവരുടെ
കുഞ്ചക്കാഖിലും തുള്ളുകേരി. അവൻ ഗംഗാനൂനം കഴിച്ചു
ശാന്തപ്പാവിത്തും വീട്ടിൽ കാലു വച്ചു മാതുമായി ഭൂത്യ
യുടെ മുഖത്തുനിന്നു കുഞ്ചിന്റെ മുട്ടിലെ തീ കെട്ട കാഞ്ചം
അവിച്ചുകായിക്കുന്ന മുത കലിതുഞ്ഞലിനു മേരു.

മധ്യമനാത്മകനു് മുത മുഖത്തിൽ വെയ്യവു്
നോടിനാൻ മുടബന്നതിഞ്ഞൻറെ യഥാദർമ്മകാണ്ണാതെ മുക്കത
കാറ്റം വല്ലിച്ചുകൊണ്ണായിത്തന്നു് അവരുടെവരവു്.
“നാലു ചുബട്ടു് തികച്ചുവയ്ക്കുമുന്നു്” ശോചനാൻ മുക്കുണ്ണെനു
അതുക്ക് എപ്പും ചെണ്ണുകുണ്ടു് ഒരു സവന്നാശം വയന്താ
ഡണ്ണു? ഇപ്പു. രണ്ടിലും, ഇപ്പു. ഇതു്” അദ്ദേഹം എനിഞ്ഞൻറെ
യഥമുപബന്ധമാണു്. അധികം എനിനു് മുവിഞ്ചെ ഏകിക്കലും
സ്ഥാനമില്ലു്”

നേരു വീട്ടിഞ്ഞൻറെ വാതിൽപ്പടിക്കുള്ളിൽ കാണൽ
വച്ചിട്ടു് അവൻ പറഞ്ഞു—“അനിയന്ത്രണ രാഖിലെ

ആയാരം ഒന്നും കൂടിക്കാതെ കുശലിക്കു പോയിട്ടു്
വൈക്കേന്നും പിന്തു വർദ്ധിച്ചു ജ്പഹവുംകൊണ്ട് വീടിൽ
വരും. പിനെ തനിക്കു പാറിയപോലെയുള്ള സവ്
നാൽ രഹിക്കുന്നു വന്നുചെരുക്കുമല്ലോ. ഇതാണു മധ്യമ
വയുവിന്റെ ഉള്ളിലിങ്ങു്.”

ഉൾപ്പോരാട്ടിയുടെ എല്ലാഭാഗങ്ങൾ ഉള്ളിരപ്പോലും
കമ്പിതമംഗലി. അവൻ പറഞ്ഞു:—

“ചെച്ചി, ഈ യഥാഗ്രയ്ക്ക് നേരിട്ടുപോലുള്ള
വിപരും” പാമരഗ്രുവിനപോലും സംഭവിക്കുന്നതെന്ന്
നാണോ എന്നും പ്രാത്മനാ. എന്നാൽ എന്നറാ നടക്ക
ദേവാഴം ഇരുക്കുന്നവാഴം ഇവിധമൊക്കെ ശക്കാരിക്കാനും
പിംബകാനും തൊൻ എന്തുവെള്ളു പേരു്?”

സപ്ലിംബജ്ഞി കൈകു കാട്ടിക്കൊണ്ടു മഖംകൊണ്ടു
കൊണ്ടെന്നും കുട്ടിയും പറഞ്ഞു:—

“ഓംതു! മുഖക്കി മറ്റാത്ത കൊച്ചു പെപതൻ!
നീ എന്തു ചെയ്യുന്ന തൊൻ പരഞ്ഞാംപോലും! എഴിര
മണിയാവിരിക്കുന്നു. സമയത്തിനു” ആയാരം തയ്യാറാ
ക്കിയോ നീരിം”

ഇതും നേരംവരു അന്തുലൻ മെന്നമായി കേട്ടു
കൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ വലിയമുന്നേ അയാൾക്കു നല്ല
പോലെ അറിയാംവിരുന്നു. അതിനാൽ അവരോടു്
സാസാരിക്കാൻ ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ സമീ
ക്കാനാവാതെ വരികയാൽ മരപടി പരഞ്ഞാൻ തന്നെ
അദ്ദേഹം മതിന്റും:—

“വലിയമു, പരമാത്മം പരഞ്ഞരാൽ നിങ്ങൾ
മുഖിയും. ഭാഗ്രാ ഘാടെ അക്കൻപോയാലും ആരും

നിങ്ങളുടെ അശോച്ച വയരു പോരാൻ വരുമ്പെ. ഈ നിങ്ങൾ സക്കം അറിയാം. ഗുംഭത്തിലെ നാലുപേക്കം അറിയാം. എന്നാൽ ഇന്ത് ഇവർ പുന്നെടുന്ന ദിവസം ഇം ടുൾ ഓഫുബത്തികരകൾ അല്ലോ മാളു കൊട്ടത്രം വെന്ന വച്ചു് നിങ്ങളുടെ മാനാനാരതം അതുല്യമായിപ്പൂർവ്വകളില്ല, വലിക്കുമ്പോൾ”

“പെട്ടെന്ന്” അതുവരാൻറെ തീക്ഷ്ണം നാഥയും വാക്കുകൾ കേട്ടു് ജൈശ്വര്യത്തിംഗമയുടെ ആദ്യത്തും സീമയെ ഉല്പാദിച്ചു. എന്നാൽ മിനിട്ട് നേരംതുകൾ റാട്ടി പേരുക്കേണ്ടും മാവാത്രമായിപ്പൂർവ്വിപ്പില്ല. അതിന്റെപ്പേരും സപ്രഭാ പറഞ്ഞു:—

“കർക്കരതകിൽനിന്ന് നീ തിരിച്ചു് കാടി വന്നതും ഒരുംബും വഴക്കിയുംനാണോ?”

ചെറിയ വധു പറഞ്ഞു:—

“ഒച്ചും, വഴക്കിക്കാൻ എന്തിനും വരുന്നു? അവരാൻറെ ചെറിയഭാര്യ നമ്മും ധരിപ്പാലിലേക്കായി ശംഗായാത്രയ്ക്കും വരും. അവരോടു് അഭിമയാത്ര പറാവാൻ അവൻ വന്നതാണോ”.

“കാഡോ! അതാണോ കാഞ്ഞു്?”

ചെറിയ വധു പറഞ്ഞു:—

“അംഗത ചേച്ചും അതാണ കാഞ്ഞും?”

“വീച്ചിലുള്ള തെങ്ങമുഖം അറിതെന്നു. നിങ്ങളുടെ സമേഖവിയുടെ സങ്കുതാൻ ഇത്തങ്കാരനെ അറിഞ്ഞു? ഇതാണോ” തൊൻ അപ്പേരാഡി മുതൽക്കു അങ്കലാചിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അംഗ്രാം അത്രുടുകൾ പാരുന്നതു കൂടിയില്ല.”

സപ്താമിഷ്ഠി കോപാദവിന്റെയൽ മതി മരിന്നു” അവറിക്കൊണ്ട് അറ്റിടെ ഒരു കയറ്റക്കിൾത്തും തന്നെ ഉള്ള എലാടനും ചെയ്തു.

“സല്ല കാഞ്ഞം തന്നെ, മക്കേ. ഇവർക്ക് വേണ്ടി നീ ഇതു കഴുപ്പേട്ട് സമിതിക്ക്” ഇപ്പോൾ അധികാവിശ്വാസം ചെന്തെതിരിക്കുന്ന ഇംഗ്രേസിലെ വരിയ്യും ഏതിനും ഗാംഗാധാരയ്ക്കും യൈനും? നേരേ നിന്റെ വീട്ടിലേക്കെ ആട്ടിക്കൊണ്ട് പോകുന്നതാാണ് ഗ്രാമത്തിലെ അട്ടകൾ എപ്പോൾ ‘കുഞ്ചി! കുഞ്ചി!’ എന്നു പറയുന്നു.”

അവരുടെ വിഷയപാലകായൽ ധതബുദ്ധിയായി തീരീകരിച്ച അതുലൻ പറഞ്ഞു:—

“ഹരിയാണു വച്ചിയും! ഇക്കാര്യം രണ്ടു ദിവസ് തതിനു മുമ്പേ അറിഞ്ഞെന്തിങ്ങനെകിൽ, നാനായിരുന്നു. എന്നെന്നു വീട്ടിൽ വരാന്നാരുക്കുന്നുണ്ടെന്നും തലയിൽ എററിക്കൊണ്ട് പോവാൻ തന്ത്രം രാണും. അതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിലുണ്ടുവൻ ഹീ ഹീ പറക്കുന്ന കുഞ്ചിം വയ്ക്കുന്നോ ചെയ്യാൻ എന്നിക്കും” ഒരു ചുണ്ണമില്ല.

ഈ വാക്കുകൾ മുമ്പുള്ളനിന്ന് നിന്തുമിച്ചപ്പോൾ അതുലൻ ലഭജാലുരത്താൽ എത്രമാത്രം ചുള്ളിപ്പോയോ അതുനേരംളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുരുഞ്ഞുംളും അസംഖ്യ വിന്ദുയത്താൽ സ്ഥാപിച്ചുപോയി.

നാശഭൂ, മാനവും, ക്ഷേര മരനീക്കി ഒരു തുറന്ന മെമ്പാനത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നു പറത്തിയ ഇംഗ്രേസിലി

മുവിടെ നിന്നു വന്നുവെന്നറിയേക്കുട? അതുവേണ്ട മുദ്ദിൽ
ആക്ഷം യാതൊന്നും മറയ്ക്കാൻ സ്ഥലവില്ലാതെ വന്നു.

അതുല്യൻ മിഞ്ചാതെ ചെളിയ്ക്കു കൊണ്ണ. യഥ കാഴ്ച
വണ്ണി കെട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ട് പറഞ്ഞു:—

“അരഹും! പോകാൻ സമയമായി. സാമാന്തരിക
വല്ലതുമണ്ഡകിൽ തന്നും. ഇപ്പോൾ തിരിച്ചിരിപ്പുനു
വരികിൽ സമയത്തിനും സ്ഥാപനിൽ എത്രാണു സാധി
ക്കാലിപ്പു.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടും വീട്ടിനുള്ളിൽ കടന്നു
അവൻ ആരഞ്ഞാനു ശാരം കേവെട്ടിയിരേണ്ടു മെത്ത
ക്കെട്ടും എടുത്തുവച്ചുകൊണ്ടു വെളിക്കിൽ വന്നു. വലിയ
വയുവും ചെറിയ വയുവും മിന്നൽവേഗത്തിൽ അവിടെ
നിന്നു കടന്നു. ഭർത്താമൺ ഭർത്താനാമം ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടും
വാതിലംചുരുഞ്ഞും, മിഞ്ചാതെ മകളിടെ കൈ പിടിച്ചും
പത്രക്കൈ നടന്നും വണ്ണിക്കിൽ കയറി ഇരുന്നു. ബാലിക
മുർച്ചിതയെന്നപോലെ കണ്ണടച്ചും അമ്മയുടെ മടിക്കിൽ
വീണു കിടന്നു.

പഠിച്ചാനു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം സ്പണ്ട്രുഡജറി ധരിച്ചാലിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പിതൃഗ്രഹത്തിൽ തിരിച്ചു ചെന്ന കേരി. ശാരദസംഖ്യ അസപാസ്യമാക്കമാം വിധം അവ്യക്ത യൂഫട്ടിയാൽ നാലുഡിക്കണം മുടിയി അന്തു കബട്ട് ഭക്താമ്മി വീടിൽ കാൽ കത്തിയ മാന്ത്ര കിൽത്തനു വിറ ഘുണ്ട്. വീടിൽ അപ്പൂനമമാർ ഉണ്ടായി അനില്ല. ജൈശ്വർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശാം ചട്ടൻജിയുട്ട് അനു വെക്കേന്നും പതി വരുന്ന സമയമായിരുന്നു. അതിനാൽ സൗര്യാസ്ത്വമയത്തിനു ശേഷം അതിനു തയാരായി ശയ്യയെ അവലുംബിച്ചിത്തുന്നു. ഇവർ വന്ന വിവരം അറിതുതോ? അദ്ദേഹം വളരെ പഴയനാശ ഒരു പുതാപ്പ ടൂറു തലയും കാരുകളും ക്രമായി മുടി പുതച്ചുകൊണ്ടു മെതിയടിയിൽ കയറി വെളിക്കിൽ ചെന്നു.

“എന്തു? മന്ദ്രായോ? നീ വന്നോ? നന്നായി.”

കരണ്ടുകൊണ്ടു മണ്ണാട്ട് ചെന്നു ഭൂംഭൂംഞ്ഞിൽ ചുണ്ടുകൊണ്ടു പുണമിച്ചു. അതാനുയും പുണമിച്ചു തിന്നപ്പോരു അദ്ദേഹം ചോഡിച്ചു:— “ഈതു?” നിംബൻ മകളാണോ? ഇവഞ്ഞേ എവിടെ കല്പാണം കഴിച്ചു കൊടുത്തു?”

ഭൂം കണ്ണിത്തസ്പരശത്തിൽ മറപടി പറഞ്ഞു:—

“ഈതുവരെ കല്പാണം നടത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു. എന്നാൽ വേഗം എവിടെ നിന്നെങ്കിലും.....”

“എ വിവാഹം നടന്നില്ലോ? ഇവർക്കു മൂലം തിരഞ്ഞെടുത്തില്ലോ, കിൽ?”

வழிர காலூயிடு ஹபேராம காளூஷ் ஹடவன்
ஸஹாகரியோடு அல்லது கண்ணாகிறதோமான களீஸ்பர
தகித ஸஂஸாரிசூக்காங்கிரஸ் டாவின் அது கேட்ட
பேர்ஃ அவர் அல்லது பகர். களீஸ் வரங்கபோயி!|
அல்லது பரவை:—

“அரசுப்பேரவை அதுவளைகிற ஹவிடதென இழைப்புரிய கிட அரிட்டையால் வலிய திருச்சுவமாகும். அதிகால ஸ்தாஸ் பராய்கள் ஹவாஷ் பூஜாஷ்வரிகிலோ அடிக்காலத்திலோ புவேஷிப்பிள்ளைத்தன்”. ஹவிடதென ஸமுதாயதென நின்களிடத்துக்கே? விழேஷ்பிப்புத் தூஷ பிசுத் மறிபால் ஸமுதாயதென. ஹதை நீவுமாலோ போகுத்திற் மரட்” கிட்டறும் கூளுத்துவிலூ. ஒ! வா, வா. அங்குத் தான் வா! ஹது வழுள்ள போக்கூட்டு ஹவாஷ் சிரிரப்புஞ்சி ரூமத்திற் விடுவதூ வனிக ஸ்தாஸ் நாலு பிவாஸதெக்கைகிலும் ஸப்பாஸமாயிலி கூமாயிங்கள். ஹவிடெ தாமஸிப்பான்.....மனஸ்ஸி லாயிலே இத்து? அதுக்கடு போன்று கைகால் குடுக்கியிடு வா”. ஏன் பராவதிடுத் தெமதியடியால் வட வட ஶஸ்ஸும் புரைப்புத்துவிலூகொள்ளு அடுதேயும் அக்கண்ணக் கூடன். குத்தும் மக்கும் அடுதேயும்தனின்ற வினாலை நடன சென் என்கே ரூமத்தினைக்கிற புவேஷிப்பு ஏன் உறவுங்களும் அரிட்டத்துக்கூடு.

கங்கிலை— எனும் விவரமாயினால் இது^८ அதற்பதியை தீர்ந்து கண்டினை. ஏனால் இவரை கண்டிச் சூப்பு. அவர் ஒது கூடியதோ, எனது யூக் நீள்கி ஏலியதை தீர்வது ஸ்மீல்ஹாகு யூஞஞ்சியினை. இதைப் பற்றி நினைவு ரெதின்டின்ர் நிரா கட சொத்தியுடனுடையில்லோகி. மூன் தீவிஸதை வாளகா அக்ளமல்புத்திய குடிகிடை. அதினை இப்போல் வாசி மாரியிடு செக்கால் கழகிய ஒலை விழுக்கை குதிப்பால் ஓவிக்கவே, தெர்தாவின்ற விழு கேட்டு அவர் அடுத்து செய்ய விவரமின்றிடு^९ என்னிரு. கங்கிலை பாரி குடிக்குவி வாளகா என்கின் அடுத்தும் அநைதுகளை பறிவதைப்படித்து வொடித்து. அந்தநை தாவர் அவரை ஸபீக்கிலீது^{१०} அக்காதசை கொண்டுபொணி. ஓம்ரி ஏற்காடியினை அது ஸ்ரீயுடைய பேரை^{११}. அவர் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையாகியினால் அவசரம் என்னவை விரித்து தாஷ்தையும் முகவூலதையும் மொள்கிற காலித்துக்காளு^{१२} அவர் நான்றாவின்ற கரம் முகிது^{१३} அடுக்கலையில் கொண்டுவரன்^{१४} கை பீர் தடியில் இருப்பதை. அவருடைய பிரிதியும் ஸஂங்கீசனங்களை லியும் காணு^{१५} தீர்ந்து மௌனியுடைய நூல்தையை வரங்க வோனி. ஹண்டாந் பேராணை ஸமதாது^{१६} தீர்ந்து கை கலம் நிராயை ஸாஸ்திரம் மேடித்து வழியினால் வாசி அடித்து^{१७} கை ரைங்களும் ஏடுத்து வெழியில் ராது^{१८} மாது யில் ஏவிடை நினைவாடின்றிலு—கை பரிசு வாலி

കാബ്യാലന്മാർ ദാടിവന്ന ചുറവിള്ളേട്ടി. അവർ നില വിളിയും ബഹുമും കൊണ്ട് അവിടും ഒരു ബജാറിന്റെ പ്രതീതി ജനിപ്പിച്ചു. കുട്ടികളുടെ മാതാപും ഒരുവനു പക്കതി; മബറാദുവനു നാലിലെഡാനും; രബ്ബുചേങ്ക് അല്ലോ ടും ചില കഷണങ്ങൾ—ഈജാന കൊട്ടത്തും അവരെ അവിടെന്നു മുറത്തി. അനന്തരം സൗഖ്യ നിരാത്ത കലഞ്ഞര തുക്കിയെടുത്തു് ഉറക്കരയിൽ തുക്കിയിരുന്ന ഉറി തിൽ കൊണ്ടുവന്ന വച്ചു. കുട്ടികൾ കിട്ടിയതു് ഒരു നിമി ഷ്ണത്തിൽ വാഗിലാക്കിയിട്ടു് കയ്യിൽ പററിയിരുന്ന ശക്ത രഥ നക്കിച്ചൊണ്ടു് അവരുടെ ധാട്ടിനു പോയി.

ഭർത്തും ഇവിടേന്തെ രീതിനീതികൾ അല്ലോപ്പും മനസ്സിലായിരുന്നു. എത്തെന്നാൽ അവർ ജനിച്ച വഴി ന്തു് ഈ നാട്ടിലായിരുന്നുപല്ലേം. എന്നാൽ എടു പത്ര വയസ്സായ ബാച്ചമാർ ദിനംബുന്നാരായി നടക്കുന്നതു കണക്കേപ്പോൾ അതുനാഡ തല താഴു് തി ഇരുന്നുപോയി. ബാലികമായും മട്ടും എതാണ്ടു് ഇതുപോലെ തന്നെ അപ്പ പ്രത്യും ഉണ്ടാക്കിയെന്നുകൂടിൽ അതു തുലാം തു നീട്ടിഭാഷിരുന്നു. അവളുടെ നാട്ടം നിന്മാശിയനില്ല. എന്നാൽ അവിടെ ധാരാളം നിരത്തു കളിം എംടക്കുകളിം ഉണ്ടാക്കിരുന്നു. മാവു്, പൂവു്, മുളകു് ഇവ തിങ്കി വള്ളുന്നു് ഇതു ഇരുപ്പട്ടണതെ ദിക്കായിരുന്നില്ല അവളുടെത്തു്. ചാണകത്തിൽനിന്നും ചണ്ണത്തിന്നും ഭർത്തും നാലു ദി ശ്രീയനിന്നും വന്നു് ശ്രദ്ധശാഖ പ്രാശഃപോലും വിഷമാക്കിന്തിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും നേരും ഇജട്ടിക്കിയുന്നില്ല. ദിവസം അക്കണ്ണതിൽ വന്നുനിന്നുണ്ടെന്ന ഒട്ടിക്കാ

നാമി മുത്ത കെട്ടി പുട്ടിച്ചേരുന്നു. നാലു ലിക്കിൾനിന്നും നിം വശി പു പു കള്ളാട് വികടക്കേണ്ടം ആരംഭിച്ചു. മതിലിനോട് ചേർന്തുടോന്ന ഒരു ഉണ്ണക്കെക്കാവിൽനിന്നും ചെത്തുന്ന മാനുവ ആഡു കെട്ടിപ്പിടിപ്പുണ്ടു എങ്ങനെയാണെന്നും കെട്ടിട്ടും അതുനു ചോദിച്ചു “അമേ ഇതെന്തു ദിവസം മാറാൻാം?”

അമ്മാവി അതു കേട്ടു മറച്ചു പാഠത്തു്:—“ഈതു തക്ഷകനാല്ലോ? അതുനു വിറ പൂന്തുകൊണ്ടു്:—തക്ഷകനോ? തക്ഷക പ്രാണേന്നു്?

അമ്മാവി:—എത്രെ കൂടാതെ! എഴുതാ ഒരു രാജാവിനു കൂടിച്ചുതായി ഭാരതത്തിൽ പറയുന്നില്ലോ? ആ തക്ഷകനും തന്നെ. മാശാനുകരിതോരും നിറയെ അവയെ കാണാം.

മറച്ചു കേട്ടു് അതുനു അമ്മയുടെ മുഖം തിരക്കു് ദന്തം നോക്കി. അതിനു മുമ്പുതന്നെ അബദ്ധക്കു കരുത്തിൽ വന്നു മുട്ടിയിരുന്നു. മാതാവിശൻറു മടിയിൽ കിടന്നു് അവരം വിഞ്ഞി വിഞ്ഞി കാണത്തുകൊണ്ടു് പാഠത്തു്:—“അമേ ഇ ചിത്തെന്നിനു നുംബു ചോദാം.” അമ്മാവിക്കു വള്ളുരു അരത്തുതാം തോന്തി.

അംബർ പാഠത്തു്:—

“പുട്ടിക്കാൻ എന്തിരിക്കുന്നോ? ഈതു ദേവതയാണോ. അതുകും ഒരുപ്പത്രവും രിക്കവും ചെയ്യുകയില്ല. അതിനും പുംബ, പാനു കടിച്ചു് മുത്രുംധാ ചേർ മരിക്കുന്ന കുടോതാം എന്നാൽ അതിനുംഡാം ചേടി മഴച്ചവിൽ

(മലബാറി) ദയക്കാണ്. ഒരിക്കൽ പിടിപെട്ടപോലും അവനു പിന്ന തന്നീനം കൊള്ളിതാക്കിയിട്ടു അതു മാർ. ഈ മാസം 20-ാംതീയ നി ദത്സ്വീ “നിന്റെ അഞ്ചാ വന്ന പിടിക്രമിയിരിക്കുന്നാണ്”. ഈ മുഖം ദിവസങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തെ ഈനി തന്നിനം കൊള്ളിയതാത്ത വിധത്തിൽ താഴമാറാക്കിയീര്ത്തിരിക്കുന്നു. കാര്യചിവസം ക്രടി കഴിത്തൊക്കും ഈ ഗ്രാമത്തിൽ എന്തു പേരാണ് “അതിനിരയാവുന്നതെന്നു” എന്തു കണ്ടു?”

ഈക്കാനെ അതുലൻറെ ദാവിലത്തെ വാക്കുകൾ കാത്ത് മിണ്ണാതിയന്നു. അനു രാത്രി അവരുടുക്ക് ഉറക്കമേ വന്നില്ല. മാതാവിന്റെ മാജോട്ടു ചേരുതു ആവം വരു കൊണ്ടു് അവരു വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈക്കുന്ന നേരം വെളുപ്പില്ല. പുതിയ സ്ഥലത്തുവരു “മുഖതു്” പുതിയ വെളിച്ചു് പതിച്ചതിൽ അവരുടുക്ക് അപ്പുംപോലും സ്ഥാപ്തി ഉണ്ടായില്ല.

ഈ പ്രാജ്ഞായ ഈ ബാലികയേ കണ്ണിട്ടു് ഗ്രാമത്തിലെ അതുകൂടിക്കുന്നായ അരളുടെത്തിനു് അവസാന മില്ല. പുതിയാദാവ വയസ്സു നേര രണ്ടു കുറച്ചു പറയുക മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സാദേശവാശാണു് എപ്പോക്കും അറിയാം. അതിനാൽ അവരുടുക്കു പതിമുണ്ടു് വരുത്തേണ്ട ആയക്കളിൽ എന്ന ഭക്ഷ്യ പറഞ്ഞുപൂഢാരം, പതിനെല്ലുന്നും അവർ ഉറച്ചു. അതിനും പുരുഷ, ഏകസന്നാനമായതു കൊണ്ടു് മാതാവു് ‘സപ്പം വിശ്രദ്ധു സമിച്ചു്’ ഉണ്ടാണും ഉടിപ്പാണും ഉണ്ടാക്കികൊടുത്തു വളരെത്തിവന്നതിനാൽ അവരു കൊഴുത്തുരുത്തിനും അവളുടെ വയസ്സിനും

വിപരീതസഃക്രമങ്ങിയീൻ രണ്ടാവിവാം കഴിതെറ്റില്ല. അതിനമുന്ന് ഒംഗ്രേഷിയാം പറത്തു.**

“ഈ പെണ്ണിനുക്കാരനായി ഗ്രാമത്തിൽ എന്നെന്നറ മുഖം കാണിക്കാൻ വിഷദായിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല വരനെ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് അവചു കല്പാണം കഴിച്ച കൊട്ടക്കുത്തുന്നു”

ഉൾ്ലോ പറത്തു:—വരനെ തീപ്പാപ്പുട്ടുകൂടിക്കഴിത്തു. ഇനി ഏങ്കും സംബന്ധം അരുളോവിപ്പാം നിറ്റുന്നിയില്ല.

ഒംഗ്രേഷി—അഞ്ചുനെ ആശങ്കിയിൽ വേണ്ട. പഴക്കി, ഇതു നല്ല ഒരു വരനെ ഭാഗ്യമുണ്ടാക്കിലേ ലഭിക്കു എന്നും തോൻ പറത്തേതുക്കാം. പത്തവയ്ക്കും പുരുഷാം തുരുത്തുമുണ്ടാക്കും; താങ്കളുണ്ടാക്കും; തോട്ടുമുണ്ടാക്കും; ധാന്യ ഫുഡുണ്ടാക്കും; പോരാക്കിയ ധാരാളം എഴുതാനും വായിക്കാനും പരിച്ഛിട്ടുമുണ്ടാക്കും.

ഇംഗ്ലീഷ് കേരി ഉൾ്ലോ പറത്തു:—ഒവരാം ചെട്ട. ഇനി മരുഭൂമിയിൽ അരുളോവിപ്പാം സാധ്യമില്ല. ഇതു ആശങ്ക കഴിതോക്കു വിവാഹം നടക്കം.

ഒംഗ്രേഷി—ഈ അനുഗ്രഹാധികാരിയിൽ തന്നെ കന്താ ദാനം നടപ്പിൽനാഡി അവശ്യമുണ്ടാണും എനിക്കു തേണ്ടുന്നതും.

അതിനെ പ്രതിവർജ്ജിക്കേണ്ണ കാർണ്ണമില്ലെന്നു ഉൾ്ലോ നിശ്ചയിച്ചു. ഉള്ള കാർണ്ണം പറത്തു കഴിത്തു. ഒംഗ്രേഷിയെ ഉത്തമവരൾ അയാളുടെ സ്വാല്പനാശണം

* ഉത്തരയിൻഡ്യയിലെ രണ്ടും. മാട്ടുകളിലും.

കുമേൻ ഭർദ്ദു മനസ്സിലാക്കി. അത്രപറ്റിയുടെ ഒരു ദേശം എത്താണ്ട് അതു മാസമാവിട്ട് അധാരം എക്കന്നയി ജീവിക്കുന്നും. ഇന്തി അധികകാലം ഇങ്ങനെ തനിച്ചു താമസിക്കുന്നതും ഉചിതമാണും അധാരം കണ്ടി. വിനേച്ചിച്ചും എത്താനും കണ്ടുകൊട്ടിക്കും ഉള്ളതിനാൽ ആയപുത്തി വന്ന ക്രയ വധു അധാരം കും അതുന്താവി യുക്കുമായിതീനിന്നിരുന്നു.

പക്ഷേ ഇക്കാരണത്താലായിരിക്കും—ഭർദ്ദു കുട്ടിക്കുടുക്കിയിച്ചു പറത്തിട്ടും ആ ഉന്നതു വരുൾ ചെട്ടും ഒരു ദിവസം അവിടെ പ്രത്യക്ഷിപ്പിച്ചിരുത്തും. അതു മായി ശാഖ അതാനുഡൈ അധാരംക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. കൂടിയെ നണ്ണു പിടിച്ചുതിനാൽ സഹജമായി അധാരം മടങ്ങിയെന്ന പറയേണ്ടതില്ലപ്പോ. അല്ലകാലത്തിനു ഇതിൽ സഹോദരിയോടുള്ള ബന്ധമായ അന്നരോധം യോഗമായ അത്രാചാരത്തിന്റെ തുച്ഛം അവലംബിച്ചു. ഒരു ദിവസം അധാരം വ്യക്തമായി പറഞ്ഞ ആയനാട്ടാം ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കും താനാണും ആ ഓഗിനേയിരുത്തുന്നിയായ അഭിഭാവകനെന്നും. അതിനാൽ വേണ്ടിവന്നാൽ ഏലം പ്രയോഗിച്ചും ഇംഗ്ലീഷ് മായണ്ണത്തിൽത്തന്നു അവക്കു കല്പ്പാണും കഴിച്ചു കൊടുക്കുമെന്നും ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. ജോപ്പുസമേരണോടും വാദാനവാദം ചെയ്തുകൊണ്ടും ഭർദ്ദു ഇറിയൂള്ളിലേക്കു പോകി. മക്കളുടെ മവഭാവം കണ്ണപ്പൂശേ, അവരിൽ ദിസ്താം കേട്ടുകഴിഞ്ഞുവെന്നും അവർ ഗ്രഹിച്ചു. അവളുടെ

രണ്ട് കള്ളീകളിൽ ചുവന്ന വിശദിതിയും, അവശ്യമാക്കി മാറ്റി
ചന്ദ്രാക്ഷാണ്ട് ഭർദ്ദു പറഞ്ഞു:—

“തൊൻ ജീവിച്ചിരിക്കണഡാര നിനക്ക്’ നേരം പേ
ടിക്കാന്തിലു്” ഒരുവനും അങ്ങനെ കൂടിയെങ്കിലും ഒരുത്താൽ
ഈ പഴഞ്ച എന്നും വാടിക്കിന്തുപോയി. ഇവരുടെ നാട്ട്
നടപ്പുനാൾ തുംബാണക്കിൽ ഇത്തരം ബലംപുണ്ടാഗിച്ചുള്ള
കല്പരാശം സാധാരണമാണെന്നു് അവരും അറിഞ്ഞിരുന്നു.
അതിനാൽ മാതാപിണ്ഠാര വക്ഷാധിലത്തിൽ മുഖം മറച്ചു
കൊണ്ടു് അവരും എന്നും എന്നും കരഞ്ഞു. അവർ അവ
ക്കുട നെററിയിൽ കൈ വച്ചുപോരാറും ജപരത്താൽ അവ
ക്കുട ശരീരം ചുട്ടുനീതായി കാഴ്ച. നേരു ചേരി തുടർച്ച
കൊണ്ടു മോടിച്ചു “എക്കുള പനി എപ്പോരു തുടക്കമി?”

“ഇന്നലെ രാത്രിയിൽഛു്.”

“എങ്ങനാട്ട് പാഹാത്തൊത്തു്? മലയ്ക്കിയുടെ
കാലമരിപ്പ് ഇതു്?”

ബാലിക മരച്ചി പറയാതെ ഉന്നമവലംബിച്ചു.

ജേപ്പും എന്നും പതിഭാവം ഇരുവരെ യാതൊരു
ഘനിജ്യതയും പുംത്താൻ ഭർദ്ദു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. അവ
രുടെ വികട മുഖഭാവവും ശത്രീനന്ദനക്കാരാം വികടമായ
ചിരിയും കണ്ണിട്ട് മാത്രമല്ല, ശരീരത്തിൽ ഒരുമാതിരി
തീ പടൻപിടിച്ചുതുപോലെ തോന്തിയതു്. അവരുടെ അ
ത്രുതുകൾ രമായ കണ്ണു സപ്രാവും അവരുടെ സഹിപ്പും
കഴിഞ്ഞില്ല. നാട്ടിന്പുറതെത്ത് സുരീകരം സപ്രാവതഃ
അല്ലോ ഉച്ചതിലാണും സംസാരിക്കാരിക്കുള്ളിൽത്തു്. ഏന്നാൽ
ഈ സുരീയുടെ ഭാഷ്യാം അല്ലോ മുരത്തുനിന്നു കേരംക്കുക

യാജ്ഞകിൽ വഴിക്കുന്നോ എന്ന്^o ആര്യം കൈച്ചുപ്പോക്ക്. സംഭാഷണം തിൽ അവർ എത്ര വാച്ചാലയാക്കിയോ, അതും കലവത്തിൽ പ്രവീണാശം ആയി അനുഭവിച്ചു. എന്നാൽ ആര്യരാച്ചം അദ്ദേഹം കേരിച്ചുന്ന്^o അവർ വഴിക്കു വിലയ്ക്കു വാഴാറിപ്പുനാശിതാക്കിയാൽ അവരുടെ ഏക മുന്നും മനസ്സിലായി. അവരുടെ അവരുടെ വഴിക്കു വിഭ്രംഖാൽ പിന്നെ അവർ ഒന്നും പരക്കില്ല. സപ്തരമകാരുജദ്ധിലും കണ്ണുകട്ടി കളിക്കുന്ന പരിചാണത്തിലും അവർ സദാ വ്രാപ്പതയായി അനുഭവിച്ചു. മറ്റൊരു വരുത്തിൽ അവർ ശ്രദ്ധിക്കാറേ ഉണ്ടാക്കിയനില്ല.

അവിടെ ചെന്ന ശേഷം ആദ്ദുമാറ്റി തെ ദിവസം ഭർദ്ദു അവരും സമാധിക്കാനായി ചെന്ന. എന്നും അവൻ മുഴുവായി പാതയും—“നാഞ്ഞാനേ, നിങ്ങൾ ഒരുംഗാളി ദിവസത്തേക്കാണി വന്നതല്ലോ? ജോലി ചെന്നും ചെയ്യുണ്ടെങ്കിലും അവസ്ഥയില്ല. ശാടുക്കളെയും കലവറും ശതാം ശതരം എല്ലിക്കായില്ല.” അന്നും ഇതല്ലോ? ഭർദ്ദു മണി നേരിലും മുടാച്ചാരണായിതുനില്ല.

“ഇന്ന്” നേരം കുറാ താമസിച്ചതിനാൽ ജേരഘ്യത്തി അമുഖ വാത്രക്കുൽ ചെന്നു^o. സപ്തരാവികമായ ഉച്ചസപ്തത്തിൽ ചോദിച്ചു:—

“ഇന്ന്” ഉള്ളൂക്കയും ഒന്നും വേണണം, നാഞ്ഞാനേ? ശതാം എല്ലാം വിളവിവച്ചുംകൊണ്ട്^o എത്ര നേരമായി നോക്കി മുരിക്കുന്നു?”

തല പാടി നോക്കിയിട്ട് ഭർദ്ദു പാതതു:—
“വേദ്യി, പെൺനിന്ന പനി കമ്പള്ളുവായ് രക്ഷാ, നിങ്ങൾ
ബഹുക്കു ഉണ്ണം കഴിയുക്കൊള്ളിക്കു, അങ്ങോക്ക് ഇന്നും
നീറാം വേണം.”

ജ്ഞേയത്തി പരംതു:—മകൾക്ക പനിയാണെന്നു വച്ചു
നിങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടുതെടി പനി അനുശ്രാന്തം വരു
തന്ത്രു്? വരു എന്നീറം.

ഭർദ്ദു താൻ സപരത്തിൽ പരംതു:—“വേണ്ട വേദ്യി
എന്നു ഉള്ളാൻ നിർബ്ബാധിക്കാതിരിക്കു. ഇവരെ
വിട്ടു വച്ചു് വാദിലേക്ക് അന്നം കൊണ്ടുപോ
വാൻ എന്നാൽ സാധ്യമല്ല.”

“നിങ്ങളും കുഞ്ഞുമാരു ലോകത്തിൽ ഉണ്ടുവരണ്ടു്”
എന്ന് പരംതെട്ടിട്ടു് അവർ നടന്നു. വീംഞ്ചാ അട്ടക്കമെല്ലായിൽ
നിന്നു വിളിച്ചു പരംതു:—

“പനി അനുശ്രാന്തിൽ ഒവല്ലറന വിളിച്ചു
കാണിച്ചു് കഷ്യായം ഉണ്ടാക്കിക്കൊട്ടുക്കുന്നു. മഴലറിയാ
പിടിച്ചും ആരാഗാം ഉള്ളാതിരിക്കുന്നതു്? പനിയായാൽ
വിട്ടില്ലാതും ഉള്ളാതെയും കട്ടിക്കാതെയും ഇനിക്കുന്ന
പതിവില്ല” എന്ന പരംതെട്ടിട്ടു് അവർ തന്റെ ജോലിക്കു
പോകി. നേരും ഒരു ഒവക്കിയജ്ഞപ്പുരം ഒരു പാതും
കഷ്യായം കൊണ്ടുപെന്നു വച്ചിട്ടു് പരംതു:—

“എടീ ജേതനീ, എന്നീറം കഷ്യായം കടിക്കു്.
ഓരോരിൽ വെള്ളി, തീയിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു. പോയി
ഉണ്ടിട്ടു വാ.”

ജനാന്തരയ്ക്കു് അഞ്ചാവിന്ദയ വലിയ തേടി ആയി
അന്നും നേരും പരഞ്ഞാതെ അവർ എഴുനേരിക്കുന്നു”

കയ്ക്കുന്ന കമ്പായം അല്ലോ കടിച്ചിട്ടു് അതെപ്പോം ഒരു ത്രിച്ചു കളഞ്ഞതിൽവും വീണ്ടും കിട്ടും. ഭർത്താമന്നി ഒരി യൂളിൽ ഉണ്ടാക്കിയനില്ല. ഒരുത്തിക്കുന്ന ശമ്പും കേട്ടു് ഓടിവന്ന നോക്കി സാധതി അറിഞ്ഞെപ്പോൾ മിഡാതെ നിന്നും. അമ്മാവി കോപാക്രാന്തയായി തിരിച്ചുപോ തിട്ടു് ഗ്രാമത്തിലുള്ളവരെപ്പോം കേരംക്കമാരു് പറയാൻ തുടങ്ങി:—

“ഈ മാതിരി കട്ടിക്കേണ്ടുംകൊണ്ടു് തെങ്ങങ്ങളുപോം ലുജ്ജി പാവ സദ്ധിടുന്ന വീട്ടിൽ വരേറാം അവഗ്രഹിപ്പാക്കായി ക്കേന്നും”

അനേകംതല്ലേ “അതാന്തരം സുവിഷ്ടു് നാടിക്ക നാടം ചർല്ലിച്ചു. അവക്കുടുന്നിണ്ടാമ്മാവി അനും പറാത്തിയനില്ലോ “ഗ്രാമംതൊരും ചാനു കടിച്ചു് എത്ര പേരും മരിക്കുന്നു അതിലേരു മലേറിയപ്പിടിച്ചു ചാക്കാ രണ്ടുനും” അതു പിടിപെട്ടാൽ പിന്നെ മോവന്മേ ലഭിക്കാണില്ലതേ. അവക്കുടുന്ന വാക്കുകൾ സത്രമാ സൗന്ദര്യത്തിനെ തെളിയിക്കാൻ അധിക താമസം നേരിട്ടില്ല. അല്ല ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മലേറിയ അതാന ദശ തഞ്ചാറുന്നുംകാണി. അനും കൂത്തിക്കുംകും യായിയുണ്ടും. ആക്കം തെങ്ങിടുന്ന ഗ്രഹകാലുക്കാരിൽ ഉച്ചവ ക്കിച്ചിട്ടു് ഈ മാതിരി ഇപ്പോൾത്തുനികളിൽ ഏപ്പെട്ടുന്നും അവസരമില്ലായിരുന്നു. എന്നാണും അനും സപ്രാവജനിനു കുക്കുവിഞ്ഞാമ്മാവി ലാമിന് അനുംയായ ഇം കട്ടിയുംു് അയാച്ചിത്താമ്മാവി രോഗപരിചരണം ചെയ്യുന്നതു കുറഞ്ഞുപോം ഭർത്താമന്നിക്കും അതുംനും ദിനാനീ. എന്നാണു് ഉണ്ടാ

ക്ഷमന്നതിൽ ജേപ്പുന്ന ചെണ്ണ വിവാഹാലോചനയുടെ
കാര്യം ഒരു വർഷക്കാലം അവൻ അതുകൊണ്ട് കമ്പിത
ഗാത്രയാമിത്തീസ്, ഭാമിനിയാണ് താൻറെ ജേപ്പും
അതുനാട്ടെ കല്പ്പരാശം കഴിച്ചു കൊടുക്കുന്ന വിശയ
നിനിൽ ഓത്താവിനെ ഉപദേശിച്ചതാണ് അടിക്കടി
അദ്ദേഹത്തെ ഉദ്ദേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതെന്നും ഭൂത്യം
വിചാരിച്ചു.

ഭാമിനി താൻറെ കല്പുസപരഞ്ഞത അല്ലോ, താഴ്ത്തി
ക്കൊണ്ടി പറഞ്ഞു: —

“നാണ്ണിനു, താരങ്കൾപോരു” എങ്ങനെയോളം.
അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കാനായി നിങ്ങളെടെ ജേപ്പുംന
അരയച്ചുപിഡിക്കാണ്. ഒപ്പും നാരംക്കാരാം ക്രൂട്ടേക്കാണ്ട്
താനു ഇരിക്കുന്നു” ഭൂത്യം ഒപ്പും തെ നാപരത്തിൽ
എന്നോരു പറഞ്ഞത്തിനും അവൻ . കേട്ടേതു ഇല്ലോ. ഇത്
സംശയം പാഠം കുട്ടിക്കും അവരുടെ എഡയും മുസ
നാതു പുണിപ്പില്ല.

ഭാമിനാ വിച്ചുകാഞ്ഞുകുളിയും മുക്കി. അതുനാട് കീടക്കു
യുടെ കീഴിൽനിന്നും ഒങ്ങു കടവാസ്സുണ്ടെങ്കുണ്ടാണിട്ടും
പറഞ്ഞു: — “അദ്ദേഹം മരുപടി അരയച്ചുപിഡിക്കാണോ”.

“ഈ ആ, ഒന്നാക്കെട്ടു!” എന്നു പറഞ്ഞു “മാതാവു”
ക്കുണ്ണിതെമ്മനുപൊലെ കൈ നീട്ടി കുറ്റു വാങ്ങി.
പുന്നാൽ അടിത്ത ക്ഷമന്നതിൽ അടക്കാനാവാൻ
ആവേശം നാട്ടാണില്ല കത്തിക്കു മുരുക്കുചുംബക്കു
ഇളിയും തെരിച്ചുകൊണ്ട് മാഞ്ചാതെ ഇരുന്നു. അതിനെ
തുറന്നു ധാരിക്കുന്നമെന്നും ഒങ്ങു കുറി ആളുവാചിച്ചു.

എന്നാൽ അതു് ഉചിതായിരിക്കയില്ലോ” അവക്ക് തോന്തി. മകൾ സപമാസങ്ങളാൽ നല്കിയതു തന്നെ. എന്നാൽ അധികാരിയായ സ്ഥാതിക്കു് താൻ അതു് എങ്കാണ വാക്കിക്കു്? അവർ മുഴുസ്പരശത്തിൽ ചോദിച്ചു. “അതും എന്തേഴ്തിക്കിരിക്കുന്നീ”

ഈ നിടയ്ക്ക് അഞ്ചാനം തിരിത്തേ കിടന്നകളുണ്ടു്. അവരും ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞു:—“ഈക്കൊട്ട് വരുന്നതു്” ഉചിത മായിരിക്കുവില്ലോനോ സാരം.” കുതിലെ ഈ വിവരം കേട്ട മാത്രയിൽ മാത്രം നാലു കല്പജിതക്കും ഒരി. ‘ഈക്കൊട്ട് വരുന്നതു്’ ഉചിതമല്ല’ എന്ന വാക്കുകളും അവർ അഭ്യരംഗം അഭ്യവർത്തിച്ചു. അതുലഭവൻറെ ദിവാനാവത്തെ കാത്തു് അയാളും സവാത്തും അരാനീക്കവിച്ചു ചീർമണി, മാത്രം സുമാരിൽ നീനു വിശ്വാസിത്തും ഉള്ളാണെല്ല പറഞ്ഞു:— “എത്ര അപൂർത്തി എത്ര മന്മാനിക്കപെം ഈ രാജു വാക്കുകൾക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞ രിക്കനു എന്നെന്ന നിക്കരിതത്തുകൂടാ. ഈ പിടിട വന്നതിനാൽ അഞ്ചാനംയും പനി പിടിച്ചെടു. അതിനും താനായാണു്” അവൻ കോപാവിച്ചുനായി അന്ന പറഞ്ഞതു് ഈ വരുതെ ഗംഗ ലാഡം ദർശിക്കുന്നാണു് തൊൻ കുൽ ശ്രദ്ധയിൽനിന്നും വന്നതു്” എന്നു്. വാസ്തവം തന്നായാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. തൊൻ തന്നിച്ചു് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതേപാ എവിടെ എങ്കിലും ചോകനാട്ടും വേരു കാരും. എന്നാൽ ഈ വരുതെയും കൊണ്ടു് ഈക്കൊട്ട് വന്നതു് ഒരിശലും ഉചിതമായില്ല. എന്തെല്ലാം ഭക്ഷണങ്ങൾ നേരിട്ടാലും അവ കൈപ്പാം സഹിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെ കിടക്കയായിരുന്ന ദിവസങ്ങളും

கங்களுமினை அவூர் மத்தோடை செக்குவிலே
உறுதும் ஏதுகீகொள்ளும், அவற் றப்பேரி எவ்வளவும்
ஸங்கதிகரம் கொண்டிருப்பதும் அதுக்கிடிவாமல்? என்றால்
வின்றி ஒழுங்குதலில் அதுவாய்க் கொண் பூசைகிடுதும்,
அது நாடு வழக்கிலைக்காட்க்கானால் மஹாபுரஸாதம் கொள்ளும்
வதனை ஏற்ற பூஜை அல்பிடங்களும், விழேஷிடும்
அரணம் வலியமையோடு கல்லிடுதும் கை அவை
ஒடை ஸ்ரீதபமாதிரி கொரோனாய் உடிசூபைக்கி.
அவன் கல்லூரித்துக்கொண் கூடிவங்களும் ஏற்றிகொண்
அவன்று அமல்லும் அவன்களைத் தெக்கியோ.
அதுவாய்க்கால-கால-கால-உற்குறைகளிலும் மாறுபடுத்தும்
கிரந்து. அவற் பிளிடும்:- “கரவிப்பூண்! றப்பேரிடும்
எவ்வள்ளும் மக்களை வெறுவது என்பது காலாட்சி
எடுத்து கூடியது காலாட்சிக்கால; பூரிக்காலதும் காலத்தில்
விசையிடும்?” அப்பு விளிடும் வோடும். “அதானால்,
றப்பேரி நின்கைக்குத்து ஹாக்கனா?”

“ମୁହଁରେ କିମ୍ବା କିମ୍ବା ?”

“എടു, എന്നപ്പറ്റാറോ അതുവൻ ചേരുത്തുതികിലി ക്കും?”

“അമ്മാനെ വാചിക്കു എന്തോടൊക്കെയുണ്ടോ?”

“അവക്ക്” ഇപ്പോൾ കൊത്തുവച്ചതെ തന്നെ നിന്റെ സാധിച്ചില്ല. ജനലിനരുകേ ചൊന്ത കരുതു തുന്ന വച്ചുകൊണ്ട് അവൻ നിന്ന്. കത്തിന്തളിയും രണ്ട് പരി മാത്രാ കണ്ണിട്ട് തന്റെ ഉകരി വേരെ യല്ല കടലം സ്വത്തുണ്ടായിരിക്കുമോ തന്റെ ഏകദിനിൽ നന്നാതെ

ଶୁଭ ରକ୍ଷିତ୍ ଏଣ୍ଟାଙ୍କ ଶାନ୍ତିର ନିମିଷତ୍ତିତ 'ଗ୍ରେଚ
ରୋହି' ଏଣ୍ଟା ଯାହିଛୁଟିଟି" ଶୁଭ ଅନ୍ତରେ ପିଲିଛୁ
କୋଣଟ ପରିତ୍ତ: "ହୁତୁ କହାବାଜାର" ଯାହିକାଏ ତଥା
ନୁ". ଏହିକାଳୀକାଳୀ ହୁ କାନ୍ତି" "ମା ଆଖି ଏହାତିକି
ରିକାନୀ:— "ତା ନମ୍ବର ଦେଖିଯାଉଛନ୍ତି ଯିନ୍ଦ୍ରପୂରବାଳୀ
ନୀ" ତେବେ ଆଖା ପାଇବେ କେବୁ? ଅନ୍ତରେକାଳୀ ପାଇ
ଯାଏଗାନ ଏକଟି" ତେବେ ପୁରୁଷ ରିକାନୀ. ଅବଶ୍ୟ ସୁଧ
ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ନା ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟାଶିକାନୀ. ତତ୍ତ୍ଵରେକାଳୀ
ଦେଖି, ସୁଧା ତଥା ତଥାକାଳୀ ପ୍ରକାମଜ୍ଞାନ ସାପୀକ
ରିଷ୍ଟ୍ରାଲ୍‌ଟା" ଏଣ୍ଟାର୍".

ଦେଖିକୋଣୀ କୁ କୃତ୍ତବ୍ୟାକାଳିକୁଙ୍କ ନାବ ଦେଖିଲିଲୁ;
ଏଣ୍ଟାଙ୍କ ଦେଖିଲାବିନିରତ ବିକାଳ ଶାନ୍ତିରୁଙ୍କିମାନ ଅନ୍ତରେ
ଦିଲୁଗୁମ୍ଭିଲୁ. ଶାନ୍ତିରୁ ଦେଖିଲାଗା ଉକଳାକାଳ ଗ୍ରେଚରୁ
ତଥାକିମେ ଅନ୍ତରୁଥିକିଲୁ ଯ ନାଲୁକିମେହାକାଳ ପାର
କେନ୍ଦ୍ରପୂରବାଜାର ଶୁଭ ଓ ଦେଖିଲୁ.—

"ନକଣ୍ଠେ, ନିର୍ମଳ କରି ଲାଭ କାହା ଅନ୍ତରୁଲାଙ୍କ କୋପମ
ପ୍ରକଟିପ୍ରିଣ୍ଟିରିକାନୀରୁ?"

ଅନ୍ତରେକାଳ ବିନ୍ଦୁରୁକ୍ତରାକେ ମହି ତିରିଛୁକାଳୀ
ପରିତ୍ତ:—

'ଏଣ୍ଟାଙ୍କ ଦେବର କରିବିକାର୍ଯ୍ୟାଙ୍କ' କାମେ?
ଆମ୍ବାକାରୀ' କରିବିଲୁଗୁରୁ'."

କୃତ୍ତବ୍ୟାକାଳି ମନ୍ଦରସିଦ୍ଧିକାଳୀ ପରିତ୍ତ:— "ଏଣ୍ଟା
କା କାଳାକାରୁମାଲୁ; କେତ୍ରାଲ ମତି. କୋପମ ବରଣା?
ଅରତନିକି ଉତ୍ସୁକିଲାହିନ୍ତାକୁ"

“‘ശ്രദ്ധയും, എന്നിക്കു ദാതരായി അഞ്ചുഡിധം വേരെ
കത്താനും അംഗച്ഛിട്ടില്ലോ. എഴുതിയതു് എപ്പോം അമ
യുടെ മുവിൽത്തൊന്നാണെന്ന്’’ എന്ന പറഞ്ഞു് അവർ
തിരിച്ചറന്നുകിടന്നു.

“‘എണ്ണ രണ്ടു വരികൾ ദാതരുണ്ടാ? മറ്റാനും എഴു
തീടില്ലജ്ഞാ’’ എന്ന പറഞ്ഞു് ഭർപ്പുമാറി നീഞ്ഞുല
യായി ഇങ്ങനെ ഇതേവാഴ നാനുപ്രകാരത്തില്ലെങ്കിൽ
വിവിരുഹ നിയോടു ചില്ലിങ്ങനു അംഗുലികൾ, ആറുന്നി
മുന്നാദ്യോദ്യ അംഗച്ചിട്ടും നാശം. വള്ളം നേരും ഇ
ങ്ങനെ നിന്മാതെ ഇങ്ങനീടു്’’ അവർ എന്നീരും.
വീംച്ചിം ദിവസങ്ങൾ നീങ്ങളിൽ നീങ്ങിമെണ്ണേണ്ണ ഇരുന്നു.

ഈറുമായണ്ണതിന്റെ ഭവവും യെല്ലാശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഭർത്താമന്മായുടെ ബാല്പരിപാലനവികളിൽ ഒരു ദിവസം അവളുടെ മാതൃഹാശ്രദ്ധയും മാതൃഹാശ്രദ്ധയും ഒരു ദിവസം വന്നിരുന്നു. ഇന്ന് ഉച്ചാരിപ്പാം മകരം അല്ലെങ്കിലും സുഖാശം കണ്ടിട്ടും ഭർത്താമന്മാ അവരുടെ കാശും നാശി പുറപ്പെട്ടു. വഴിയിൽ വച്ചു തപാൽ പൂജയിനെ കണ്ടിട്ടും “എന്താണ ഓസു, എൻ്റെ ഘോര ക്രതുക്രമാം കിട്ടാൻഡില്ലോ?” എന്ന പറഞ്ഞു.

ഓസു സന്ന്ദീരം പറഞ്ഞു:— “എഴുത്തു വരാതെ കിട്ടുന്നതെ ഒരുന്നു?

ഭർത്താ സംശയം നിറഞ്ഞ സ്വപരത്തിൽ ചോദിച്ചു:—

“എന്താണോ, മകരം അതൊന്തരയുടേയോ, ഒപ്പിൽ ക്രതുക്രമം വരാറില്ലോ?”

“വന്നിങ്ങനെകിൽ തോർ താമായിരുന്നു” എന്ന ഓസു പ്രതിവച്ചിച്ചു.

ഭർത്താ പറഞ്ഞു:—

“അല്ല ഓസു! നിങ്ങൾ സംശയി നല്ലോപാലെ ഒന്ന് പരിഞ്ഞായിച്ചു നോക്കു, വന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നാലു ക്രതുക്രമം മറപടി കിട്ടിയില്ല. അതെത്തരക്കാരാല്ലു എൻ്റെ അനുലൻ.”

ഓസു പാശും വേല ഗോം ചെയ്യാതെ പറഞ്ഞു:— “എഴുതാനാണമില്ലോ വന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു കിട്ടാതെ

“വരിപ്പ്” എന്ന പറമ്പതിട്ടു് ദഹാകാൻ ഭാവിക്കുവെ
അംഗാബ്ദ തടങ്കലിട്ടു് മന്ത്ര പറമ്പതു.

“എത്ര ദാസു, നിങ്ങളുടെ പ്രോഫൈലീസ് ഫോം
വല്ലേട്ടത്രും വിശദകാരം. പ്രോസ്‌റഷണലുകൾ എങ്ങെത്തെന്നു
പേരിൽത്തുന്നും. അവിടെ മേരജ്ജു കീഴിൽ എക്സാമം
വിശദ കിടന്നുണ്ടോ നിങ്ങളുടെ കാണാതെ എന്നു
ഇവിടെ എപ്പോവയ്ക്കും അററിയാം. തൊൻ്തരാന പ്രോത്സാഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ?”

അവരുടെ വ്യാകൾത കണ്ണിട്ടു് ദാസു ദശാർഥവിശ്രദിച്ചായി
നായി പറമ്പതു്—

“ഒപ്പാദി ശാന്തപ്രഭിക്കുതോ? ശരി, തൊൻ്തരിലിപ്പ്
ചെന്നു് എന്ന തെരഞ്ഞീ തോക്കാം. കിട്ടുന്നപക്ഷം കൊണ്ടു
വന്ന താം’ സമയം കൂട്ടുവരുതെ തുരുഞ്ഞും പറമ്പതിട്ടു്
അംഗാബ്ദ നടന്നു.

ഉംപ്പും ശാന്തിപ്രഭി സമ്പദപ്രത്യയം താൻറെ ശാഖിലാഡ്
പൂർത്തിക്കാണ്ടി ദേവീദേവരാജുടെ വരാണ്ഡാലീസ് വഴി
പുന്നു നോർക്കോൺടു പത്രിക്കു നാടനാം.

“എൻ്റെ കൂദ്രാമാതാവു, കൂദ്രാമാമ, അനേപ
ഷിളിട്ടു് ഒരു കൂദ്രാ, കിട്ടിക്കില്ല. അതാന്നെയുടെ ഇതു
ഉള്ളറ രോഗത്തെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടും അവൻ മരബ്ദി എഴു
താതിരിക്കുമ്പെന്ന വിശ്രദാസം വരുന്നില്ല. അവൻ നിശ്ചയി
യഥായും കാതരിച്ചിരിക്കും. എവിടെയും കൂദ്രപ്പം പററി
തിട്ടണാം.” ഹാം മാശ്ശുന്നീറ അതുകൂടുടെ പ്രോക്ഷ! കോടി
രകാടി സംഭവാസം വജ്രാളപ്പറ്റി വിചുരിച്ചും അതുലോ
വിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് അതുലന്നീ മണ്ണാ

గతియ్యు, మారొ వగు కూగు ఇందు ఎ.ర్పా అనవికాడ మిల్లిటి ఉచిష్టిస్టు. రోకయె అంత్రంత్రమై లావెన పరిష్కారి యవగీకర్యుజ్ఞియ ఒంచుబంచుకూ శభిశ్శాత్రః నీంచియివాక్యపతంతియ ఏపయతనియవ్వుగంవ నీతుఖాయ అంతులచ్చర అంశిలూఖు, లుచుపణు తంకాలాత్ర అంజాండ్ ప్రమస్యమాయితంగీంసికూతు శహన తంశుజ్ఞియ ఉణశపి వరండ్చోచిరికూగిటయుజుంశుత్తుం “ ఎస్ ” అనులోవి కాచెపోల్చు. అనవర చెప్పిస్టు, లుచ్చుంచు త్రు అను ప్రతిక్రుచుశికండ గెనిశ్చ క్రుకు ఉత నామంయణి నీళ్ళియ అంతిగెన అంధతంతికాల్చుత్తు ఏంగు వగుత్తుడే? మంచ్చులు అంతుళ్ళు “ అంయగుంచో ”.

భంచ్చుమగో అంప్పుం వెగణెతియ నారా ” విట్టి వెగణెతి; మకళ్ళం ఇగీయ్యుజ్ఞియ కంగీట్ ఫోప్ థ్యః—

“ అంతాగండ, ఏంగుంచో? ” గ్రుఫు గెతాగుంచుగుంపేస్తు? ”
అంతాగండ కంగీగుంప్రాగుంపుతియ పగణత్తు: “ లుచ్చుయెమా ”

ఖుగుం “ లుచ్చుం డ్చు డుసపుత్తుయ గెన లా డేశు-
ముగు కంతుకండ అంప్పు, గుగుగుం మరచుక్కియిస్టు. భంచ్చు
సంశుహతాయ శిశుమంచుయండ సుపరణతియ పగణత్తు:—

“ పుంచు, నీ ఇంజాంపెట్టుపూయిరిషం. నీంచీర
శమ్ముం కేరం శామ్ముంచాతు లాసు తరీచ్చుపుంచిరిషం.
తెంచు విట్టిచ్చిప్పాయితాను. ఉత ఉవుసు అంప్పు ఉరశు
తింగుత్తుడే? మకాళ్ళ ”

ఖుగుత్తుం పగణతిట్టు, డుబుం విప్పుథ్యు “ భంచ్చు
అంవికంగిన నానుం. అంతాగండ మింపాలు లుచుగుం.
“ ఉదశ్శియిరుగుంప్పిస్టు. నుప్పుపోలె ఉగుగుంపాలుగుంగు

അന്തു” എന്ന പരംതു” അവരു തങ്ങിച്ചില്ല. മാത്രം സന്നിധിയിൽ എന്നാം ഈ ഒരു ഒരു ചോദ്യത്തിനുമുണ്ടാവി പറഞ്ഞു പാതയു ലജ്ജാഭാരത്താൽ താൻ ഭൂഖിയിൽ ആളാട്ടപ്പാക്കാപോലെ അവരും ഒരോന്നി.

ഭർത്താമൺ അട്ടത്ത നിമിഷത്തിൽത്തെന്ന തിരിച്ചു വന്ന വാതലിനു വെള്ളിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:— “ശംനപ്പഴിച്ച നോക്കീടു് കൊണ്ടുവന്ന തരംമെന്നു് ദാസു എന്തിനു പറഞ്ഞു? അതുലവാൾ കൂറു വന്നിട്ടേന്നു് അവനു് ഇന്നു് എങ്കണ്ണ മുഖം വിശപ്പംസം വന്നവെന്നു് അറിതുകൂടു.”

ബാലിക മഹാപടി പറഞ്ഞില്ല. ഒരു മഞ്ചിന്തയ കിട്ടാൻവിൽ മുഖം മരച്ചുകാണ്ടു് അവരു കിടന്നു. എന്നും അരതുകാഞ്ചാനം ഉംബു സമാധാനപ്പെട്ടില്ല. അവൻ ജ്യോജ്യാന്മാർ ചതുരാ പൊറുംഡീസിൽ അഥച്ചു് ശംനപ്പഴിപ്പിച്ചു്. എന്നാൽ ദാസു യൃത്തി കഴിത്തു വന്നില്ലെന്നു് അവൻ യരിപ്പിച്ചു്.

അട്ടത്ത മുന്നു നാലു ദിവസങ്ങളെ കരുതു പ്രതീക്ഷിച്ചു് പ്രതീക്ഷിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തും മരം കിടക്കയിൽ കിടക്കും പോലെ അവൻ, കഴിച്ചുകൂട്ടി. ടുവിൽ നിരായപ്പെട്ടു്, അംവൻ അതുലവാൾ അഥച്ചു് ഒരു ക്രതയയ്ക്കു. അതുലന്നുവമാണെന്നും അവൻ ക്രതയെന്നു താഴെപ്പിച്ചു് പഴേപോലെ പാറിച്ചു കാണിപ്പിക്കുംണ്ണെന്നും അവൻ സാക്ഷിയുംഡായി മഹാപടി അയയ്ക്കും ദ. ആരു ക്രതിയു മയ്യുംപുരിച്ചു ഒരുമാതിരി ഉഭാസീഗാഭാവം ഉംബു മണിയുടെ കാരുകുളിൽ മഴക്കിക്കാണിയെന്നും. ഇങ്കണ്ണ മുഹാറിപ്പമാസം കഴി

எனு; பெற்றியும் கடினதீ. ஏன்றிடம் ஈறுவகைந் தகுது வாலேவாள்ளில். மாலமாஸம் பக்கி அதைப்பூட்டுக்கூ, வொலிக்குடை ஸுவகேகெடின்” அல்லும் கைநூலாயி. ஏனால் அதை ஸுவகேகெட்டு நூட்டுக்கி. நிராஞ்சிகாட ஹுது வசிய ஹுது அதுவாதம் ஸமிக்கவா ந் அவக்கி கடினதீவு. அதினைப்பாக ஓனினியோட்டது விழேப்பூம் ஸீமா நீ தமாறி வர்லிது. அவரதைப்பாரி முனைவிது கேட்டால் மதி! “ஜ்பாலாநுவி, தாக்க” ஏதென்கை பராயும் திரு. காழ்க்கால் கடினதீதோல் அவக்காட வெட்டும் குடிக்குடி வால். அது வெட்டும் விழேஷிது “ கை காரணவுநோயினால். ஹு ஜ்பாலாநுவி அதைக்கையை ஸபாஞ்சிகமாக மாயுத்தும் நிசித்தம் கைந்த ரீதிகிற அவக்கி ஸூப்பிக்கூறும் அவக்கி ஸூப்பிபூவும் பரிசாரி கூறு, வெட்டுத்துக்கீர்த்தாயினால் அது விழேஷிகாரனா. ஹு பரிசாரனதிற் தாவினிலையை கூற்றியை கூற்றியை கூற்றியை விழேஷிபால்வால் ஏற்கின்ற நூட்டுக்கி. அவக்காட ரீரீல் பக்கை ஸேங்கூட்டுத்தீர்த்திரால் மெல்லின்றானினால் நூட்டுக்கீர்த்திராயி. மக்கல் கருத்துக்காள்க் காலதீ:—“ஹுகி ஹுவிகை தாமஸி கேள்ளுமே. வீடிலேக்கை போவா. வராங்குதைகை வகை.”

உற்கு ஸம்திது, விஸம்திக்கால் ஹுப்பால் விழேஷிகாரனமெல்லாம் வெள்ளியினாலில். ஹு ஜ்பாவா

മുവിയുടെ പരിഹരണാർത്ഥിയും—ആരംഭിയ തയിൽ നിന്നും, ഹാടി രക്ഷാപ്രവർത്തനൾ മനസ്സ് “അവരെ അലട്ടിക്കൊ, സജാണിയെന്നതു” “ഹാടു! ഹാടു! ഇവിടെനിന്നും ഹാടിപ്പോം” എന്നും നിരന്തരം എടുത്തും ആവരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു ഇരുന്നു.

അവർ ദോഷാംഗം ഒരു ശാഖയാളി കെട്ടപ്പോൾ നംബിവിന്റെ ഭോബം പകൻറും രാവിലെ ഏഴു മൺഡിയായി മൂന്തസ്സും പൂജകൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടു് വെള്ളിയ്ക്കു വന്ന ഉടനെ അദ്ദേഹം ഭർത്താവയ വിശ്വിച്ചു.

ഭർത്താമൺ തട്ടപട്ടിയുടെ തെ കോൺഡിൽ തുണം ചാരി ഇരുന്ന മിഥാ കഴുകുകയാണെന്നു. അവരുടെ അട്ടത്തു തന്നെ ഇരുന്ന സ്വന്താലിക്കകയായിരുന്നു അഞ്ചാനദിയും. ജൈശും സഫോറഡീനും വിശ്വി കെട്ടു് അവർ ചോഡിച്ചു..—

“എന്താണു ഒപ്പു്?”

ശംകു പാശത്തു്—“തു സമയത്തു നിങ്ങൾ ചോഡിയതു്.”

“എന്തുകൊണ്ടു് ഒപ്പു്?”

“എന്തുകൊണ്ടുണ്ടെന്നുാ? തോൻ വാക്കു കൊടുത്തിട്ടു് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കാഞ്ഞിനാവുകയുാ? അങ്ങപ്പെടു തെ നക്ഷത്രത്തിലല്ലെന്നും ഇനന്നും ഇനന്നും.”

ഈ വാക്കുകളിൽ അത്യും അറിയാതെ തന്നെ ഭർത്താവുടെ എഴുന്നും ധരിയും ധരിയും എന്നും അടിച്ചുത്തുടങ്ങി. അവർ ചോഡിച്ചു്—

“എന്തു വാക്കു ചേദ്ദു്?”

ശംകു—ജഞ്ചാനദിയുടെ വിവാഹത്തെപ്പറ്റി. ഇന്തി അധികനാഡി നീട്ടിവയ്ക്കുന്നും നായ്ക്കരി അന്തിനാൽ

ഹിംഗതുനപവയമിയ്ക്ക്” വിവാദം നടത്താമെന്നു് നമ്മുടെ നവീനന വാക്കു കൊടുത്തുകഴിതെ. അതു രണ്ടാലിക്കൈള്ളനും കുറയാതെ തരാമെന്നു പ്രസ്തു രിയയാണോ.

ഈ വാത്ത കേട്ടപ്പും, ചർദ്ദാമണിയുടെ ശിര സ്ഥിൽ വരു പാത, ഉണ്ണായതും പാലെ തോന്തി. നേരുങ്ങ ഭിൽനിന്നു് അതുകൾ പാതെ. അവർ പറത്തു:—

“എന്നാട് വോദിക്കാതെ ചേട്ടൻ എന്തിന വാക്കു കൊടുത്തു? എജൻറ ശീംത്തിൽ പ്രാണം ഇരിക്കുന്നിടതോളം കാലം ഈ വിവാദം നടക്കുകയില്ല.”

ശംകു കോപാവിജ്ഞനായി പറത്തു:— “നീ ഓപാക്കേമാ? രീക്കലും സമ്മതിക്കയില്ല. തൊൻ ഇവഴ്തെട അമ്മാ വനാണോ. തൊൻ പറഞ്ഞേബാലെ തന്നെ കാൽം നടക്കം. നിനക്കു യേജി തൊൻ വാക്കു മാറ്റ കഴിയാം അങ്ങഒന ഒരു തനയ്ക്കല്ല തൊൻ പിറന്ന തന്നെ നിനക്കുവിന്തുക്കുടെ?”

ചർദ്ദാമണിക്കു് ഇപ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ കരച്ചിൽ വന്നു, അവർ പറത്തു:—

“ഈല്ല ചേട്. തൊൻ ഇവിടെ ജീവനോടെ ഇരി കഴിവു, ഇവഴ്തെട വിവാദം നടക്കുകയില്ല. എന്തിനു വേജി ചേട്ടൻ കോം ചിന്തിക്കേണ്ട.....” ഗൃഹം നിൽ ലുംകയാൽ വാക്കും പുത്തിയാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല.

ശംകു ഇ കരച്ചിൽ കണ്ട ജപലില്ലു് പല്ല കടിച്ച കോണ്ടു പറത്തു:—

“**മുകോയ്തതിൽ വുട്ട് മാറി ഇടങ്ങന ചിണ്ണങ്ങാ തിരിക്കു.** നടക്കാത്തതു—**എന്നിക്ക വേണി.....”**

ഇനിനിട്ടും ‘ജപാലാമുവി’വനും ഒൻ്റെ നല്കി. അവരുടെ ഇരുക്കരണങ്ങളിലും ചാണകം പറരിയിരുന്നു. ഒപ്പേക്ഷാ അപ്പേഡാരു അവർ പത്രത്താഴുത്തു വെച്ചുപാ കവിക്കാണ്ണി. കന്നാതായിരിക്കുന്നും. അക്കണ്ണതിൽ വന്നു തെറ്റുമുവത്തു നോക്കി, പെട്ടുനും, പൊട്ടിയ ദാട്ടചാതു തിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ ‘വണ്ണവണ്ണ’ശബ്ദം മഴക്കി. “അതു രാണു നിങ്ങളുടെ ഉത്തമ വരൻ? ഞാൻകുടി നന്ന കേരിക്കുന്നു.”

പതിയുടെ മട്ടം ഭാഗവും കുറിച്ചും ശാഖ പറി ഭാന്താണായി; എന്നാൽ വാക്കിന്റെ ഉന്നശജിത്തംവിടാതെ “അരുവരകിലും അക്കച്ചേരി; നിന്നക്കുത്തു വേണും?” എന്ന പറഞ്ഞു.

• ജപാലാമുവി ചാണകം പുരണ്ണ രണ്ട് കൈകളേയും അട്ടിക്കാണ്ടും അക്കണ്ണതിന്റെ പക്തിയോളം മുജ്ജി രൂതം വച്ചു; അരുപോലെ തന്നെ സുമധുരക്കുതിൽ ഗ്രാമം മഴവന്നും ഏതുമാറ്റു അലറി:—

“അമ്മാവൻ പോലും! അമ്മാവത്തം കാണിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നി; നവീനന കല്പ്പാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കാൻ പോണം അംഗ്കു? അതിനായി എഴുപ്പുകയുടെ ചല്ലാലും വാങ്ങി. അതിനോടുകൂടി അവൻ ഉത്തമവരനാം അയി. നല്ല കുടി! ശരിതനെന്നു! എന്നും ഇളയ സദ്ധാരണാണും! എനിക്കരിംതുകൂടുടെ? ഇവൻ കജ്ഞിന്റെയും കഞ്ചാവി ന്റെയും ലധരിയിൽ അവും കട്ടികളിടുന്ന മാതാവും എട്ട്

மாஸ ஸ்தவதியுமாய வழுவின்ற வகுரத்திடு
கொன். அதிகால் ஹத்யோலோய வரை வேரெ
ஏபிட கீடு? அவாத கழகவரைத்தெற்று? நினை
ங்கே நாளைப்பூ? யிகாரா! யிகாரா!”

ஸஹாதியுடையு, அதிகையியுடையு, இவில்
வது ஸங்கிளிம் அந்த கூபத்தை அடக்கான் நிறு
அதிகியூதை வா. காலிஷ சதியகி கைகுறித்
ஏடுத்துக்கொண்டு அவாத ஸ்தவஜி து:—“நின்றாதிரி,
நாஸ பிடித்துவதே.”

ஞபாலாநுவி அது கேட்டு கேவலம் நூனியுடை ட்டு
லாநி. அதேபூஶத்தை அவதை ஆவம் களைவல்லூதை
வாயித்து ருயிகாந் கழியாதைவளை நேருப்பை
துளித்து லீகரமாய ஒய ளங்கிம பும்பிப்பித்துக்கொண்டு
அவாத அவாதி:—“நேரை நாஸ பிடித்துவதேனோ
விழித்துது! விணங் ஹு மாதிரி வாகை உந்தித்துப்
நின்கூதை நாவினை ஏரியூன கொஞ்சிகொண்டு
ஷுதாத்துப்பச்சும் கொந் பானுகோஷாலின்ற மகந்து.
வெலம் புதேயித்து கல்லாஸா நடத்துமெனோ? நினைத்து
ரைன்? ஹவர் மகநேயும் கொண்டு ஹுவிட வரைகிற
நெடு மூனை லிவஸுமக்கிலும் ஸுவமாயி தாமஸிகாந்
வேளுகிறான். அவாதர ராபக்கு பேப்பிடி காளி
காந் நினைத்துத்? எந்த ஹு கொய்த்துவால்
நோக்கிகொஞ்சு என். அலையான்றியும் நினைத்துதேயும்
நூகை காறும் அராவின்று காறுயும். எந்த பேர் தொழிலினி
எடுந்தான்! நூக்கிரிக்கெடு.”

അതു ഉറ്റുത്തിയുടെ മുന്നിൽ മാരാനും പറയാൻ
ഗംഭീര നാഡ് ചൊണ്ടിയില്ല. അഥവാ അക്കദാതയുടെ
പോരാളി.

പിന്നീടും ജ്യാലാഭവി ഭർത്താവുടെ ഫേരെ തിരിഞ്ഞി
ട്ടു പറഞ്ഞു: “ഈ ദ്രോഹം ബെറം കമ്മാളിനാശം നാന്തരിക്കേണാ
നിങ്ങൾ വന്നുപൂർണ്ണം മുതല്ലേശേ, ഈ രാഖിക്കെത്തെ
കരംപരാശ്രാ കയ്യിൽ പുമാല സ്രൂനാശപാലയ എല്ലിച്ചിട്ടു
കിട്ടുന്ന പണം കൊണ്ടു് കടം ചീടി വസ്തു ഒഴിപ്പിക്കാ
മെന്നു് ഉന്നാ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോളേഡും, എന്നിട്ടും
ആൻ അമ്മാവനാണെന്നു പറയുന്നു!”

അപ്പുണ്ണേരും കഴിഞ്ഞതിട്ടു് അവർ വീണ്ടും പറയാൻ
തുടങ്ങി:—“പറഞ്ഞതാൽനിങ്ങൾക്കു ഭക്ഷിഷ്യംശാഖാഭും, തൊൻ
അരതുരകുണ്ടാണു്” ഗോം പറയുന്നില്ല നാന്തരിക്കേണാ തൊൻ പാ
ത്തു “പെട്ടെന്നു പാറി പിടിച്ചു വാക്കാൻ ചോക്കനും. നല്ല
ക്കു ഡാക്കു കാണിക്കുന്നു്” എന്നു്. എന്നിട്ടു് അതിനു
മറ്റപാറി കയ്യിൽ ഒരു ദേവിടി കാത്തുപാശം ഇല്ലെന്നായി
ഡാനും. എൻ്നും ശാട്ട്.ശാട്ട് ഒരു ദിവ്യത്തിന്റെയും ഉണ്ടാക്കിയുണ്ടും.
അതിനെ പാനം വച്ചിട്ടാണു് ഡാക്കു ചുരുക്കിയതും: ഇപ്പോൾ
ഈ പൂരം പറയുന്നു “തൊൻ ഓമാവനാണു്”; എൻ്നും
ഈ ചുംപോലെ ചെത്തും” എന്നു്! എൻ്നും ജീവൻ
ഈ ചിക്കനിടന്താളും കാലം നാന്തരാൾ ഉണ്ടപ്പേണെം.
നിങ്ങൾ വീടിൽ പോയി പെട്ടീനെ വേശരി ആക്കണ്ട്
കുംഭം കല്പാണം കഴിച്ചു കൊട്ടുക്കു. തൊൻ ഇന്നേ
എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളിൽ ചെറുവച്ചിട്ടുണ്ടു്. പിന്നെ നിങ്ങൾ
കുഞ്ഞിച്ചു കുഞ്ഞിപ്പോരം പോരം വരുണ്ടു്

ഉർബാ ത്രണം ചാരി അക്കദൈനതനെ ഇങ്ങന്. അത്
വരുതെ ഇങ്ങനെതുക്കിയുള്ളിൽനിന്നും അനുശ്രദ്ധ ധാരയായി
ഭഴക്കി.

‘ജ്പാലാമുഖി’ കൾസുപ്രാതത്തെ അല്ലെം താഴുത്തി,
അദ്ദേഹത്തിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പറഞ്ഞതുടങ്ങി:—

“അന്നാമുച്ചുവച്ചു” ഇവരുടുടർന്നു കുടംബക്കയും
കാണിക്കാമെന്നോ? മുകളിൽ ഇഴയപരൻ ഏല്ലാം നോക്കി
ക്കാണാണിരിക്കുന്നതു. നിങ്ങളുടെ കൈവർഡം ഉള്ള
തെല്ലാം എടുത്തുകൊണ്ടു” ചുറവിന്തിരിഞ്ഞു “നാം പോ
ക്കാനാണോ” എന്ന് പറഞ്ഞുന്നതു. വല്ലവൻറെ മുതലുകൊ
ണ്ടു” സപ്പതം വയറു വീഞ്ഞപ്പിക്കുന്നതെന്തിനു? അതുറെ
ക്കാക്കി ക്കുവാൻ ഒരിക്കലും നന്ന വരുത്തുകയില്ല.”

അന്നാമുഖുണ്ടു” യാതു യുള്ളിൽ സകല ദൈക്ഷിദിക്ഷിം
പൂജ്യത്തിനായി. കാളിവണ്ണിയിൽ കയറാൻ ആവിച്ചുപ്പോറി
ഉർബാമണി ‘ജ്പാലാമുഖി’യുടെ ഇത്തപഃക്കാളിലും ശിരസ്സു
വച്ചിട്ടു് അമാർത്ഥമായ അനുക്കളായി അവരെ നന്നച്ചു.
അനന്തരം പറഞ്ഞു:—

“നിങ്ങൾ എബൻറെ വേദ്യിക്കാണോ”. അതിനാൽ നി
ങ്ങൾക്ക് അരുൺിർബാദം നൽകുന്നതിനു് എന്നാലുശായർ
മാണോ. എന്നാൽ ഭഗവാന്നാടു് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി
തൊന്ന് പ്രാത്മിക്കാം. എന്നിക്കു വേണ്ടി നിങ്ങളുടെ വെ
ജ്ഞിത്രത്തുംവരെ നിങ്ങൾ നൗദ്ധലപ്പെട്ടതിനി.”

ജ്പാലാമുഖി മോണ കാണിച്ചു മിരിച്ചുകൊണ്ടു പറ
ഞ്ഞു: “വെള്ളിച്ചുംബല പോരിഞ്ഞുവയട്ട നാഞ്ഞാണോ
കൈയ്ക്കിലെ നാലു കൂപ്പിവളകളും * സീമന്തങ്ങൾവിലെ
സിദ്ധംവും പോകാതെ ഗോഖ്യാവമന്നേശവ വെള്ളു

കൊണ്ട്” മരിക്കാൻ എനിക്കിട്ടുക്കണ്ണ എന്നും ഒരേ ഒരു അതിരീഖവാദം നൽകുക. നോക്കി! ഈ ഭർബലഘരീഖവും കൊണ്ട് എന്നീറ സിൽക്കാമെ വണ്ണിയിൽ കോണി ഇ ലിങ്കു അതാനാഡെ, അമ്മാവൻറ വീടിൽ നിനക്കു പല സങ്കരണങ്ങളം അന്നദിവിശ്വാസി വന്നു. എന്നാൽ ചോയിട്ട് വത്രു. എന്ന മറന്നുകളുയരുന്തു.”

ഈ തുംബം പരംത്തിട്ടും അതാനുഭവുടെ ഒക്ക പിടിച്ചും അതിൽ അവർ രാജുപ്പുരിക പല്ലുകൊടുത്തു.

വണ്ണിയിൽ കയറി ഇഞ്ചനിട്ടും ദുർ അതുകൊണ്ട് തുടർന്നുകൊണ്ട് പരാത്രു:—

“എതാൻ ശാന്തിയാതെ നിങ്ങളുടെ ഗ്രീചരണങ്ങളിൽ വലിയ അപരാധം ചെയ്തുപോയി ചെയ്തു! അതിനും എ നിക്കു മാറ്റു തന്തു.”

അതു കേട്ട് “ജപാലുമ്പി” മോൺ റണ്ടാ കാണി ചും എന്നും പിരിച്ചു. എന്നാൽ തന്നിമിഷ്ടതിൽ തന്നെ ഒരു തുള്ളി കല്ലീൻ ചൊടിച്ചതു തുടർന്നുകൊണ്ട്” പരാത്രു:—

“ഭർഭാഗ്രത്തിന്റെ കമാ അപരാധം ചെയ്തുവരപ്പോം ഏതുകാണാം നാന്തുനേ. എന്തു അതാനുഭോ നേരുക്കു. അമ്മാവണ്ണനാടും അ ശ്രാവിച്ചയാട്ടാ കോച്ചിക്കുന്നതു”. അടുത്ത വാൾ മാറ്റും പൂബും കായ്ക്കുന്നോടും നിങ്ങൾ വരണ്ണം. അപ്പും, ജാമാതാവിനെക്കുറെ കൊണ്ടു വരണ്ണം കേട്ടോ മക്കളും!” എന്ന പരംത്തിട്ടും അവർ പുറംകെക്കു കൊണ്ട് റണ്ടു തുള്ളികല്ലീൻ തുട്ടു.

VI

മുന്നറിയ കൊട്ടക്കേണൽ ആവശ്യമാണെങ്ങിലീലു.
അതുകൊണ്ടാണ് കഥാത്തുരാതെ തന്നെ ഭർഘാമണി പുറ
പ്രസ്തിതു്. അഞ്ചാമാളിക്കട മാവം കണ്ണിട്ടു് അവക്കട ജോഡ്
തതിഞ്ചു വിരിച്ചു വിരിച്ചു് മാത്രംപായി. അവർ
പറഞ്ഞു: — “എന്നാണു അതാന്തേ, നിന്നെൻ റണ്ടു കുപിഴി!
ഈ ക്ഷേമന ആരം തല്ലിപ്പിത്തുക്കിക്കുത്തു? എന്നേൻ അമേരി
എത്ര ലജ്ജാവഹം! തല എത്ര കുഷണ്ടിയായിപ്പോയി
അനീഡ നീ, ഓടിവരു; ഒപ്പം വരു. നമ്മുടെ അതാന്തോ
സുഖാശൈ ഒന്നു നോക്കിട്ടു ചൊത്തി. അമുഖവന്നും അമുഖം
വിയും എത്തു പോക്കാധാരങ്ങൾ തന്നാണോ” നിന്നെൻ
തൊലിക്കൈല്ലാം ഈ ക്ഷേമന കുത്തവാളിപ്പിച്ചതു്?”

അതാന്ത നമ്മിന്റെയായി ഉത്തരം നേരം പറയാതെ ഇരുണ്ട്. ചെറിയമുഖം വന്ന ഇടക്ക അവർ എന്നിരുൾ പ്രണാളപുംകം പരഞ്ഞുള്ളി കീരിസ്ത്യാചാരി.

வெளியேற்று கணிதமாக்குவது பருத்து:—

“എന്തു കണ്ണതാ! നീ ഇങ്ങനെ എത്രയും എന്തു
കൊണ്ടുണ്ടോ?”

வலியம் பருத்தறு⁹ அறைக்கியாயிகளிலு.
அவர் பருத்தறு:—“ஒன்றாட்டிலே கணியேபூாலி
ருகள். ராதி களைய் அறுங் வேடித் தோகு.”

ഇതുയും പറഞ്ഞു് അവൻ കലകലാ ചിരിച്ചു രുടങ്ങി എന്നാൽ ചെറിയ വധുവിനു് ഇന്നു് അവരുടെ ചിരി തീരെ സൗഖ്യില്ല. എന്നാണാലും അവളും സാഹസരിയും പ്രസബിച്ചുവള്ളുണ്ടോ? ബാലികജൂട്ട് എല്ലും തൊഴിയും മാത്രം ശേഷിച്ചു കൈമരവും വിളവിയ മുഖവും കണ്ണിട്ട് അവരുടെ മാതൃഹ്രദയം ശത്രയാ ചിഭിസ്റ്റ് മാതായി.

അതുനടപ്പാക്കാൻ അടക്കാർ ഇരുന്നു് അവളുടെ തീരം സ്ഥിനേന്നും മുഖത്തെന്നും തലോടിക്കൊണ്ടു് അവൻ രോഗ വാര്ത്തകൾ ചാരോനായി ചൊലിച്ചുവരിഞ്ഞു. ഒരു നെട്ടവീ പ്രീടിക്കുന്നുണ്ടു് അവൻ പറഞ്ഞു:—“അംഗങ്ങൾ അരുണാ കിൽ അപ്പോരുതന്നെ എന്തുകൊണ്ടു തിരിച്ചു പോന്നില്ല മകളേ! ഇവിടെ വരുത്തുന്നു് തൊൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞില്ലപ്പോൾ വച്ചി എവിടേ?”

“അമ്മയും വാങ്ങിയിൽ വച്ചുതന്നെ പനിയായി. അമ്മ അകത്തു കിടന്നാറണ്ടുകയാണോ്.”

സപ്പള്ളിമജ്ജരി പറഞ്ഞു:—“പനി എങ്ങനെ വരാൻ രിക്കണ്ടി എത്തെങ്കെന്തൊയാലും തൊൻ ജേരുജ്ജുതി അണ്ടോ? ഇതു കോപിച്ചു് ഇരകളി പുരപ്പട്ടതു് അതു് എപ്പോരു സധിക്കും?”

ഇളയവധു അതുനടയുടെ കൈയ്യും പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അവളുടെ അമ്മയെ കാണാനായി എന്നീറു. ജേരുജ്ജുതി അമ്മയുടെ ഇളമാതിരി നീരിസജനകമായ വാക്കുകൾ കേരുക്കാൻ അവച്ചേ് ഇന്നു തീരെ ഇല്ലും തോന്തിയില്ല. അവൻ പറഞ്ഞു:—“ഒച്ചുപ്പി, അടക്കത ജന്മതിലെക്കിലും

നാവിൽ നല്ല വാക്കുകൾ ഉളിക്കാൻ രണ്ട് വച്ചതേ മധു സംകുടിപ്പുതും ദോഷണം.”

സപ്രീംമജ്ജരി ഇര അപ്രത്യാഗിതമായ തജ്ജനം കേടു കൂലിച്ചു് വിസ്തയത്താൽ അവാക്കായിത്തീർന്ന പോകി. എന്നാൽ അല്ലെന്നോ കഴിത്തു് തിരുമായ സ്പരശത്തിൽ ഗർജ്ജിച്ചു്:—“ചെറിയ വധു! ഇതും ദിവ സക്ഷാക്ക ശേഷം ഇപ്പോൾ ചേട്ടതിനെ കണ്ണപ്പോൾ ദിവപാരവയ്ക്കും ഉണ്ടായതു നന്നായി. ദേവാനേ! നീ എത്തല്ലോ കൂട്ടനാടകക്കുള്ളാണോ” രഹിച്ചുകൊണ്ടിരി ക്കുന്നതു്!”

ചെറിയ വധു മരപടി പറഞ്ഞില്ല. അവരു അതാന്തരാദ കൈയ്യും പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ആ മരിയി ലേക്ക നടന്നു, എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പോന്നതു് അതാന ഒരു ക്ഷണംനേരതേരക്കു് ആരു പാസലുംമായിത്തീർന്നു. എന്നുകൊണ്ടാണു നന്നാമായി അവരുള്ളാണു അവളുടെ അമ്മയുാണും സപ്രീംമജ്ജരിയ്യുള്ളിൽ ഇത്തരം സീമാതീര മായിതന്നു. അതിനോടുകൂടി ചെറിയ വധുവിന്റെ ഇന്ന തേത വൃവഹാരം കണ്ടു് ആ വിദേപശം ഷൂർവ്വാധികം വർല്ലിക്കയും ചെയ്തിനും, ധരിപാലിൽ താമസിച്ചിരുന്ന സമയത്തു ഒപ്പം വഞ്ഞേവാഴിക്കൈ ഭൂത്രാമണി കിടക്കു കയ്യും അതു വിട്ടേവാരു എന്നീറു നടക്കയും ആയി നും പതിവു്. ശരീരസുഖമുള്ളപ്പോൾ സ്ഥാനപൂജാബികരം കഴിക്കുതെ ആമാരദേ കഴിക്കുമായിതന്നില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ വന്നതിനു ശേഷം ആ അവസ്ഥ പാടെ മാറി. ഗ്രാഘനിലെ സുരീകരം സമാന്ത്രിക്കുന്ന കാണിച്ചു്

അവരെ മുന്നായ ദിവസങ്ങൾ ഒരും കേവലം ശ്രദ്ധാവലംബനം തിനു മാത്രം ദേഹാർധക്കിന്തിര്ത്ത്. നീലകളും വെർജി മാര്യയൻ്റെ സഹയമ്പിണി മധ്യചവധിനെ കാണാൻ വന്നപ്പോരു അവർ ചെത്തുന്നു് ആകാശത്തുനിന്നു വീണാവശ്രൂപപ്പോലെ ഭാവിച്ചു. നേരുങ്ങളെ കുറവി തിലേക്കു് എററിക്കാണ്ടു് അവർ പറഞ്ഞു:—

“മധ്യചവധു, നിങ്ങളെന്നാണിങ്ങനെ ചെല്ലുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്? ചെന്നിശൻറെ കല്പാണം എഴുപ്പാരു നടത്താൻ പോകുന്നു് ഇഴുപ്പാരു അവക്കു നേരു ദാക്കാൻ പോലും കെള്ളുകുള്ളുല്ലോ?!”

ചുറ്റുമണി തന്റെ ക്ഷീണിച്ച നേരുങ്ങൾ അടച്ചുകൊണ്ടു് ക്ഷീണിക്കുന്നതിൽ പറഞ്ഞു:—“എനിക്കിൻ എന്തുകൂടാ. ഭഗവാൻറെ തുപാട്ടുജീ തെങ്ങളിൽ ചതിയാൻ പോകുന്നതു് എഴുപ്പാഴാണോ ആദ്യോ?”

“അംഗക്കം അറിഞ്ഞുകൂട മക്കളു! എന്നാൽ അതിനു വേണ്ടി നാാ ത്രമിക്കുടി വേണാം. അല്ലാതെ ദ്രവാൻ എങ്ങനിന്നും വരുന്നെതിട്ടിക്കണ്ണാണു വന്ന തരിലു്.”

ചുറ്റു പിനെ മറച്ചി നേരു പറഞ്ഞില്ല.

ങ്ങൾ മിന്നിട്ട് നേരു ഉത്തരം പ്രതിക്കുച്ചിരുന്നു ദേശം അവർ പറഞ്ഞു:—

“നീ അമ്മയുടെ വീടിൽ പോയിരുന്നപ്പോൾ? ജേരുപ്പൻ അതിനു് വ്യവസ്ഥ നേരു ചെല്ലു തന്നില്ലോ? ദേവരം എന്തു പറയുന്നോ?”

கிடக்கியுடைய கோளில் ஹதனா அதைப் பா
மயுடை காலுக்கிற தடவிசைஞியன். அவர்
பற்று:—

“വലിയനേ, പനി ഇന്തിയും ഇറങ്ങുമ്പോൾ.”

കുറ്റ്‌മുഖം തിരിച്ചേന്നാക്കിട്ട് പറയത്തു: “ഹരിക്കു
അതെന്തു്?”

“ഇല്ല, നേരം വെക്കി. ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഞാൻ പറയാം മധ്യമവധു! ഇനി ആരു എങ്കിലും പിടിച്ചു് കന്നുഭാസം ചെയ്തയാണെ വെ അതു്. അധികമൊന്നം അമാനതിക്കുന്നതു് ഇനി നന്നല്ല. പ്രൗഢ്യത്തിച്ചു് പറയേണ്ടല്ലോ. മുഖ്യാക്ഷര ഇതു വെ ളിനു് തെള്ള കരീരമോടു എങ്കിലും ഉണ്ടായി. കനം. മലേ റിയ പിടിച്ചുതിനാൽ ഇപ്പോൾ വെരും കുർക്കരി ആയി. എതാതുടീ അണ്ടാന്തേ, ഇന്തുണ്ടായിരുന്ന തലമുടിയു് കൊഴിഞ്ഞതുപോയോ?”

அன்றாளை தலை அடுக்கி ஒவும் கூவியிடுகின்றன. அதுபெரிணி கோமலைப்பார்த்தியில் வருவதற்கு:

“அது ராமத்திலே ஹோவாலட்டாஹான்று வீளெடு கில்பாஸாங் கடிக்கொண் போகுமா ஏடுள கேட்டு. அருளாம எந்தெந ஈரயதூ” என் “அங்கேபஷிப்பிக்கைகளை மய்யும் வயு?”

“ആക്കടെ, പറയാം” എന്ന പറഞ്ഞു “ഭർദ്ദാ
ഡണി ദീർഘനിധപാസം വിട്ടിട്ടു് ചുവരിലോട്ടു് തിരിത്തേ
കിടന്നു.

ഇവിധം എത്തു പേര് അവക്ഷേ റിതോപ
ദേഹം നൽകിയെന്നിള്ളിത്തിനു കണക്കില്ല. എന്നാൽ അതുറെ
പ്രതീക്ഷിച്ച ട്രസ്റ്റാമൺ ദേഹം നിമിഷങ്ങളും തള്ളി
വിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു ആ അടി കൂർഗ്ഗം നവ്വുകിയില്ല.
അതുലൻ വനില്ല; അയാളുടെ അമ്മയും വനില്ല.

ചെറിയ വധുവിന്റെ ശ്രദ്ധയം ദയാദ്വാനുമായിരുന്നില്ല. പ്രക്ഷേ, അവരും പുതിത്രാ വലിയ അഖാസങ്ങായി
ഞന്ന. പോരെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഗർഭവതിയും. അതി
നാൽ സപ്ലാനേജി അതാന്തരം വിളിച്ചു “ചെഡ്രീ
സുവക്കേടു പിടിച്ചു കിടന്നാൽ കാഞ്ഞം നടക്കകയില്ല.
നിന്റെ ശാമ്മുള്ളിപ്പോൾ ഒന്നം ചെയ്യാനിള്ള റഹീസ്
സ്ഥിതി ഇല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ നീ മുായം ചെന്ന
വള്ളല്ലോ? നിന്റെ ചിററപ്പുനോ രാവിലെ ആമാരം ത
ആരാക്കിക്കൊടുക്കാതോ?” എന്ന ചാഡ്രപ്പോൾ മറി
യുള്ളിൽ ഇരുന്നോ ഇത് വാക്കുകൾ കേളു കൊണ്ടിരുന്ന
ചെറിയവയും, അതു വലിയ ശാസ്ത്രാഭ്യാസനുനോ അറി
ഞ്ഞിട്ടും രാക്കും മിഞ്ചിയില്ല. അബ്രൂദ്ധരുടെ ഭിംബത്തിൽ
അവർ ഭിംബിതനാവും. പ്രക്ഷേ സപ്തയം റഹീസമിള്ളുക്കി ആഞ്ഞ
ഭിംബ ത മുരീകരിക്കുന്ന കൊള്ളം അവളും സാധ്യമല്ല.

അതാന്തരം തൽക്കാലം സമ്മതം മുഴുവക്കാണ്ടോ
ഇക്കാന മനസ്പരിതിൽ പാതയും—

“വലിയേൻ, ഞാൻ ഒക്കിഞ്ഞാട്ടക്കാമല്ലോ.”

ഇപ്പോഴും അവരുടെ ദിവസനു രാത്രി പനിയുള്ളു
രാജകില്ലാ താഴുറ മാതാവിനോ സംഭ്രം ഉണ്ടാവു
തെന്നു കൈതി, അതിനെ സവല്ലക്കാരത്തില്ലും മറച്ചുവ

ചുഡന്ന. നേരം വെള്ളിക്കം ദുപ്പ് കുങ്കാള സാമായ നീർ ശജീവഹർത്തെ അവരം വള്ളരപ്പുണിപ്പുട്ടാനു് ശജീവയിൽനിന്നു് വിടത്തി വന്നതു്. എന്നിട്ടും ജോദ്യത്തി അഫ്മയുടെ വാക്കിനെ ആഭരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ തെള്ള പോലും ഉദാസിന്നത് കാണിച്ചില്ല; ഒരിക്കലും മുഖം കെട്ടി വീംപ്പിച്ചതുമില്ല.

ഭാവിതരായ മാതാപിതാക്കരിക്ക പറിനന്നവരെ കിലും അവരു ഏകസന്താനമാകിയെന്ന. അവൻ വളരെ ഓമനിച്ചാണു് അവരെ വളര്ത്തിവന്നതും. എന്നിട്ടും, ബാല്യാനുലു് കേ തുജഞ്ചങ്ങളുടെ. ഉചിതാരം ചീതങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷാമാതിരി അതുകൊള്ളും യാതാരു വൈദിക നസ്പുഡും കുടാതെ നമ്പ്രിന്റെയായി നിർവ്വഹിക്കുന്ന തിലും, അവരു പരിചരിക്കുന്നതിലും, അവരുടെ വാക്കുകളെ ലിംബാതെ സഹിക്കുന്നതിലും, അവരുടെ തുച്ഛ ധാരയി കുറാക്കുന്നതിലും. എന്നാൽ ഇനു് ഇതു വലുതായ—എതു ദിനവഹമായ—രൈ ഭാരമാണു് അവരു തലക്കിൽ എററതെന്നു് മററായം അറി ഞ്ഞില്ലെങ്കിലുാ, ഇളയവയ്ക്കു അറിഞ്ഞിയെന്നും. തന്നിമിത്തം പലിയമയുടെ അത്യുന്നം അംഗചീതമായ ഇംഗ്ലീഷും അവരുടെ വളരും എരിഞ്ഞുകൊണ്ടാണിന്നു്. എന്നിട്ടും വാ തുനു് പ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ചെയ്യും അവക്കണ്ടായില്ല. വല്ലതും എ തിരുത്തു പറഞ്ഞുപോയാൽ താൻ തന്നെ അതിരാവിലെ ഇണ്ണൻരു് അടക്കള്ളൂയിൽ കേരേണ്ടി വരും എന്നാളുള്ള താഴി അനുഭവിക്കുന്നും.

അടച്ചത ദിവസം യമാംസമയം ചേട്ടൻ കളിപ്പുര തിൽക്കിന്ന വരുന്നതു കാട്ട് അതുനട ആധാരം വാഴ സ്വിയ താലവുംകൊണ്ട് ചെന്ന. ഇതിനിടയ്ക്ക് ജോഡി ഞിശ്ചാമ എച്ചിട നിന്നോ “അരുളുമേറാ” എന്ന പാ നെതുംകൊണ്ട് രാടി എത്തിയിട്ട് ചോദിച്ചു: “നീ ഒ ഞോട്ട പോകന്നോ?”

അതുനട പറവതു:—“ചേട്ടൻ കളിച്ചിട്ട് വനിപ്പേ?”—

അവർ അലറി:—“അരുളുമേരാണ്ട് നിനക്കെന്തു്? അതുമംവും വിശ്വവിക്കൊണ്ട് അരേദ്രമത്തിൻറെ മുമ്പിൽ ചെല്ലുത്തെന്നോ തൊൻ വ'ലക്കിയിങനിപ്പേ? നീ റില നുന്ന ആധാരം, പുരാഷനായിങനുകൊണ്ട് അരേദ്ര മം എത്തുവന കഴിക്കമെടീ?”

ഉൾ്ലേ തണ്ണുമയം എന്നീറു് മറിയുടെ മുൻവയ തിരികെച്ചായിതന്നു. വഴക്കു കേളു് ചക്കിതയായിട്ടു് അ പർ അഞ്ചോട്ട നോക്കി.

ചെവിയു വയു മറിയുള്ളക്കുത്തുവിന്ന വനിട്ടു് ചോ ദിച്ചു:—“എന്നാണു ചെത്തീ?”

മറാരിലും മുള്ളി പതിപ്പിക്കാതെ സപ്രാംമഞ്ചി ഇതികത്തവുംഥാഴും നിലവ് ക്കുന്ന ബാലികകയെ താഴുളന്നു ചെത്തുകൊണ്ടിരുന്നു:—

“അരുധാരവും വിശ്വവിക്കൊണ്ട് ചെന്നാൽ ചേട്ടൻ സത്തുജുനാഡി നിന്നു തലയിൽ എടുത്തുവച്ചു തുള്ളി; പിന്നു ഒരു രാജക്കുമാരനുകൊണ്ടു വന്നു് നിന്നു കല്ലു സു കഴിച്ചുകൊടുക്കുമുാ ചെത്തും. ഈ താഴ്പു നിന്നു മനോ ധമു്? ഈ പ്രാഞ്ചത്തിനിടയ്ക്ക്” അതുകുളു ചിരട്ടി വരുത്താ

ക്കാളിക്കുന്ന വിദ്യുചിൽനാറ്റ് എത്ത് മിച്ചക്കിയായിരിക്കുന്നു
എന്നും ഭഗവാന്നും” എന്ന പാതയിൽ താല്പര്യത പിടി
ചൂപാചൂക്കാണ്ട് അവർ നടന്നു.

ഭക്ത്യാമൺ ജപാഡാന മഹുഷങ്ങളാൽ ജപലിച്ചു ജപ
ലിച്ചു കുമേണ ശസ്ത്രിയ്ക്കുതയെ മുചിച്ചു. ബാലിക
യെ കൈ കൂട്ടി വിളിച്ചിട്ട് രോദനസപാതയിൽ പറ
ഞ്ഞു: ‘‘മുതേവിരുപ്പണ്ണു, മുതാജാങ്ഗദളിടെ വാക്കു കേരംക്കി
നിലെപ്പുകിൽ പിന്നു നിന്നുക്കു ചാവക്കുതോ?’’

അതുനട പത്രക്കൾ അടുക്കുമ്പുയിൽനിന്നു നടന്നു.
അക്കദമന ചെയ്തുതെന്നും തന്നെ ആരം വിലക്കിയിൽ
നിലെപ്പുന്നു അവരു വാദിച്ചുതുപോചും ഇല്ല. വാ തുറന്നു,
ആരോട്ടും തക്കശ്ശുരം പറവാൻ അവരുക്കു് അറിഞ്ഞുകൂ
ടായിരുന്നു.

ചെറിയവധുവിനു മാത്രമേ പ്രതിവാദത്തിനു കഴിയു
മായിരുന്നുള്ളത്. എന്നാൽ വലിയ ചെച്ചിയെ അവക്ക്
റിയംമായിരുന്നു. അതിനും അവരു മിണ്ണിയതുമില്ല.
ജേരുജ്ജതിയുടെ നാക്കിനും എത്ത് ഒച്ച് കുടിയിരുന്നോ
അതുജും അവരു ആത്മ മന്ത്രാഭ്യർഥ്ഥനാറി അജ്ഞയും അതു
യിരുന്നു. മുഖത്തു നോക്കി ആരയിരും ചീരുത പറഞ്ഞൊള്ളും
അവക്ക് ലഘജ്ജുടെ അനന്ത്രാണി ഉന്നാവുമായിരുന്നില്ല.
നേരേംബാച്ചു് അവർ ആത്മാമാരയെ പൂർഖാധികാർ പീഡി
പ്പിക്കുകയേ ചെയ്തായിരുന്നുള്ളത്. ഇതാറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊ
ണ്ടു് ചെറിയവധു മിണ്ണാതെ അവരുള്ള പിറ്റുടൻം അടു
ക്കുമ്പുയിലേക്കു ചെന്നു്, അവരുള്ള ചുംബിച്ചിട്ട് ഒപ്പുമെച്ചു

வ்கங் அவதிருக்க கரணம் ருமிதூக்காளி⁹ பரங்கு:—
“ஏகலே, ஒவ்வொன்றை வாக்க கீர்க்காதியனாதானும்?!”

இதேவரே ஹுடு குரோரமாய ஜெ கிளிக்குத்து
அவரில் ஸஹிதூக்காளியன். என்னச் சேல்மன்றால்
மாய ஹுட காஸ்காத்து என் பரங்கி ஸஹிக்கான் குளிளாதி
பீ. அவரில் கேடுக்காது குத்து உர்தி செயியமாய கூன்
கோகிளிடு¹⁰ அப்பாதாமாலி அவச்செட பாக்காலித்
பதிதூ. “என்னாடு” எதுகூட வாஜ்தியனிலூ செயிய
மேம்” என்ன பரங்கு¹¹ அவர் தேங்கித்துக்கிருதது.

ஞாத்தியன்¹² செரியம் அதேநெய்தெட களிண்கரி
துடதூ; என்னால் என்று பரங்கு¹³ அவர்கள் ஸாத்தப்பான்
நல்¹⁴கேள்ளு என்ன¹⁵ அவச்செட வூலியித்து தோனி
யிலூ.

ஹைகான ஹுடு ஆபயீகரயாய குர்லெக்காங்குக
பிவஸ்கூல் நயிதூயோன். யீட்டிலும் பூத்தும், தனி
க்கூடிவதும் அல்லாதவதும்—அது எல்லாவதும் சேர்க்¹⁶
அவசூ க்கூங்குப்புதி கூகாவப்பங்கூளி¹⁷ அல்லிஷ்கங்
செற்று¹⁸ அவதிருக்க ஓய்யுப்பாய்க்குத் தூஷ்ர்தான் துடக்கி.
என்னால் அதில்லை¹⁹ அவசூ மோவிழ்பிக்கான்
அதுகூட செய்யதூவும் செற்றுக்கீலு.

VII

ഇരകിടുവായിട്ട് ആര്യദായം സമാധി കൂടാതെ
ചുർമ്മണിക്കു് എഴുന്നേള്ളാൻ പ്രോഭും കഴിയാതെയായി.
മകളപ്പാതെ ത്രഞ്ചിപ്പും വേറെ ആര്യം ഉണ്ടായിരുന്ന
തുമില്ല. അതിനാൽ ആരകിരമായിരും ജോലികൾ ഉണ്ടായി
അനിട്ടം അനാനം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അമ്മയുടെ മറിയിൽ
വെന്ന കാല്ലുകൾ ഇരിക്കാവുണ്ടായിരുന്ന ഇന്ന രാവിലെ
അല്ലോ സാമ്പാദം ലഭിച്ചതിനാൽ അമ്മയുടെ അട
ക്കൽ ഇരുന്നു് അവരുടെ പുറം പത്രങ്ങൾപ്പെട്ടുകൊണ്ട്
അവരുടെ തടവിക്കൊണ്ടിരിക്കുവേ, ചെട്ടുന്നു് അതുന്തര
സുപരിചിതമായ ഒരു കണ്ണുസ്പരം കേട്ട് അവളുടെ ഏറ്റ
ദേഹം മുട്ടാക്കുന്നതുമിച്ചിരുന്നു.

* ഫോലി ആരോഹാഷിനമായിരുന്നു. അവധിക്കു്
അതുലൻ വീടിൽ വന്നതാണു്. നാട്ടിലെ രണ്ട് മുന്ന് കുട്ടി
കാരോടുകൂടി മായം പുറഞ്ഞ ചേപ്പു നിറയേ അബ്ദിര
വുമാകി ഉച്ചസ്പരശത്തിൽ 'ചെരിയമേ' എന്ന വിളിച്ചു
കൊണ്ടു് അഭാരം അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. ചുർമ്മണി
പക്കൽ മൃചനരം മരക്കാത്താലും ജാഗരണാത്താലും ഒരു
പുകാരത്തിൽ അഭിദ്രോ എന്നപോലെ ഇരിക്കുവായി.

* വെംഗാളിക്കുട്ടിടെ ഒരു ആരോഹാഷിനം. മാൻഗ്രൂനമാസത്തിലെ
ഇള്ളപക്ഷത്തിന്റെ അവസ്ഥാനഡിനം ഒക്കാണാടി വരുന്ന കരാറേഖായ
മാണു് ഫോലി. ആ അവസ്ഥരത്തിൽ ധരിഞ്ഞക്കുടി ചിതറാനപജ്യാറി
ക്കുന്ന ചുവന്ന ആക്രമിക്കും അബ്ദിം.

ഈ. അതിനാൽ ഈ കണ്ണൂർപ്പരം ഒക്കെ “അമ്മ ഉണ്ടേൻ ക്കുമോ എന്നു് അതാനു ദയപ്പെട്ടു. അവൻ സർവ്വത്വനു ഈ വ്യക്തിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാണാൻ കിങ്ങനെന്നു” അവരും കരിയാമായിരുന്നു; എന്നാൽ അവരിൽ ഈപ്പൊരു മുഖം അഭിഭാഷിച്ചനേപോലുത്തു സ്വാഭാവികമായ ദൈത്യവും ശാംഭിന്നുവും ശത്രുഭാഡിമാനവും ഇല്ലായിരുന്നു. ബുദ്ധിവി വേക്കപ്പറ്റിപ്പോലെ എങ്കാണേന്തോ അവയും വില്ലപ്പുമായി തനിന്റെ, വഴക്കിൾപ്പു നിശ്ചയ കാണാൽ പ്രട്ടിക്കരിക്കായിരുന്ന അവൻ ഈപ്പൊരു അക്കാദ്യം തനിലും വിമുഖയില്ലെന്നു് അതാനു കാര്യം, ഈ അവസ്ഥയിൽ ഇവൻ തമ്മിൽ കൂടി കാഴ്ച ഉണ്ടായാൽ അശ്രാദനഹായ ഒരു വഴക്കു് അനിവാര്യമാണു് അതിന്റുമി അതാനുപയോഗിച്ചു് ഉപദേശിച്ചു കൊടുത്തു.

ഈ സകടത്തിൽനിന്നു് എങ്കാണ ദിനേശ്വരം എന്ന വിനിച്ചാൽ അതാനു വ്യാകലയായി. പാദങ്ങൾ കുമ്പുമുണ്ടാക്കാതെ പത്രക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്, അവരിൽ എണ്ണീറു വാതിലാട്ടു. ഇതിനിടയ്ക്കു് അമ്മ ഉണ്ണൻ ചോദിച്ചു. “എന്തു അതാനുപയോഗം, അതുപന്തലേ വിളിച്ചതു്?”

അതാനു വാതുക്കൽനിന്നു തിരിച്ചു് വന്നിട്ടു് “അറി തന്ത്രക്രാം; പക്ഷേ അദ്ദേഹമായിരിക്കുമ്പോൾ” എന്ന പറഞ്ഞു.

“അപ്പെല്ല, അവൻ തന്നെ എണ്ണീറു ചെന്ന കോക്കു്.”

തക്കിച്ചും അമ്മയും കോപം വരുമ്പെന്നു് അതാനു തയ്യു് അറിയാമായിരുന്നു. അതിനാൽ മൂള മൂള എണ്ണീറു് ഉള്ളിത്തു കോണ്ടെന്ന ഭാവം കാട്ടി. എന്നാ കണ്ണം കാണുകയുണ്ടായില്ല. വരാന്തയുടെആരു ഭാഗത്തു

നിന്ന് മറ്റു ചിലങ്കെ കർണ്ണപദ്ധത്താട്ട കലൻ” അയാളുടെ ശ്രദ്ധാവും കേരംക്കാഥായിരുന്നു. ഈ വാത്തയും കൊണ്ടും അവരുടെ തിരിച്ചു വരാമാറിരുന്നുകിലും അതുലക്കുറ മുഖം മറ്റത്തുനിന്നുകൊണ്ടും നന്ന കാണുന്നതിനുള്ളിൽ മോഹം അവക്ഷേ മുന്നാട്ടതജ്ഞി നീക്കി.

ജ്ഞാനപരമിഖാതു മുന്നാട്ട നീക്കി, ഒരു തൃശ്ശിരന്ത്രം മറവിയ നിന്നുകൊണ്ടും ഉള്ളിത്തുനേന്നുകി. അതുലൻ ദിഷ്ടി നിരയേ അവീരം എടുത്തു് വലിച്ചമുള്ളെട പാദങ്ങളിൽ ചീതരീട്ട് ചിരിക്കുന്നതു് അവരും കണ്ടു. കുട്ടിക്കാരായ പരുമായം അവരും കാണുന്നുകൊരും ചെന്തു.

ചെറിയവയും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്ലം തണ്ണും ദിംബിയിരുന്നതിനാൽ ഇന്ന് അവർ മറിവിട്ടിരുണ്ടായില്ല. ഈ തല്ലാം നോക്കിക്കാണിയുന്നതിനാൽ തിരിച്ചു ചെണ്ടവാൻ ജ്ഞാനപരയുടു് അല്ലം താമസം നേരിട്ടുപോയി. അതിനാൽ നാന് എന്നതാണോ ഭൂപ്രേസ്ത്വകാണിയുന്നതു്, അതുനുണ്ടാണെന്നു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന കണ്ടു് ജ്ഞാനപര ചെത്തുന്ന വജ്രാശാതാ എററവുള്ളപ്പോലെന്തുകി. അഫ്ഫു എന്നിരുന്ന് ഏ ആ വേദ്യു മുന്നാട്ടു നടന്നവയുന്നതു കണ്ടു് ജ്ഞാനപര ഓടിച്ചേരുന്നു് ഇങ്കരങ്ങളും അഞ്ചെരെ പിടിച്ചിട്ടു് വ്രാക്കപ്പക്കുന്നതിൽ “മുന്നാട്ട പോകുന്നതു്”; തിരിച്ചുപോകുന്നതു്” എന്ന പറയേതു.

ചുർക്കാമണി കല്ലുകൾ ചുവപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് “എത്ര കൊണ്ടു്?” എന്ന് ചോദിച്ചു.

“എത്രുകൊണ്ടു്” എന്നുകൂടു് അറിത്തുകൂടുന്നേ! തിരിച്ചു പോകുണ്ടാണെന്നു ഇപ്പോൾ അഴക്കുമത്തിൽനിന്നു

അാതെ പ്രത്യാശയ്ക്കും വഴിയില്ല. അതിനാൽ അമു...”
അംബർ പറാത്തുതീരംമുന്നുതന്നെ “വക്കാരുകെട്ടവദ്ദേ,
എന്ന വിട്ടു, എന്ന വിട്ടു” എന്ന പറാത്തിട്ടും ഭയ്യാ
മണി അംബാനക്കിക്കബലം പ്രയാഗിച്ചു് ഉകളിട പട്ട
വിട്ടവിച്ചു മനോട്ടു നടന്നു.

ഉത്താനെ മഹപ്പാവ എന്നുപാലെ അടഞ്ഞ അന്നഗ
മിച്ചു. ഏല്ലാവജം ചക്കിത്തങ്ങാവത്തിൽ മധ്യാവധ്യവിനെ
ഒന്നാക്കി.

ഭർദ്ദാമണിയുടെ അ ക്ഷോഷ്ടശാരംശായ മുഖംബന്ധല
ത്തിൽ, വിശനു വിശനീഖിക്കുന്ന വ്യാപ്തിയുടെ മുഖത്തു്
എന്നുപാലെ രണ്ടു ക്രൂക്കു ചെപ്പാിച്ചു. അ ചെപ്പലത്തായ
നേരുക്കു കണ്ടു് അതുപോൾ ഭൂഷപ്പെട്ടു മുഖം താഴു് തി
ക്കൂട്ടുത്തു.

ഭർദ്ദാമണി പറ സ്ത്രൈ— അതുവ, തൈക്കുക്കു് മുഖാതിപ്പി
സവ്വനാശം വജ്രതാൻ അക്കവണ്ണു തൈക്കുക
നിന്നു് എന്തു ദോഷം ചെറു?

അതുവാൻ എന്തു തതരു പാശാനാനാ! അപരാധ
ഭാരതാൽ തച പൊക്കാൻഡോലും അഭ്യേഷത്തിന
കഴിഞ്ഞില്ല.

അതുവന വേജി സപ്പന്നുംജിക്കാണിനരം പറ
ഞ്ഞത്തു്. എന്നും എരാനാൽ വസ്തുവു അവക്കണ്ണായിര
ന്നില്ല. തല നിംബുപ്രയാസം ഉച്ചത്തിനക്കാണ്ടു് അവർ
പ്രതിവിച്ചു:—

“നിക്കുക്കു് മുഖം എന്തു സവ്വനാശമാണു വരു
ത്തിക്കു? എന്നാൻകുടി ക്കുക്കുക്കു”.

ചുൻ്നുമണി പറത്തു:—“ചേച്ചു, ഇതിന് ഞാൻ എന്തു
തരംമാണ് പറയണമെന്തു? എന്താണ് ചെയ്യേതെന്ന്
അവനറിയാം.”

സപ്ലിന് —മധ്യമവധു, തെങ്ങൾ പുല്ലു തിന്നുന്നതു്.
എന്നാൽ നിംഗൾ ഒക്കെള്ള കല്പ്പണം കഴിച്ചു്
ഈതും അഴീകളിട്ടു ഇടയ്ക്കു പരിമാസപാത
മാറിത്തീരാനാണോ അവൻ ഒഴുക്കും വായ
നയും പറിച്ചുതു്? പോവു! അക്കതേക്കെ പോവു!
ഈനു് അഴുലാജ്ഞിവസമാണു്. പിരിച്ചു കളിച്ചി
രിക്കേണ്ട ഈ ദിവസത്തിൽ തൊല്പു നേം ഉണ്ടാ
ക്കാതിരിക്കു”.

“തൊല്പു ഉണ്ടാക്കാണല്ല ചേച്ചീ! ഞാൻ വന്നതു്”
എന്ന പറത്തിട്ടു് അവൻ അഴുവും തന്നുകി തുടങ്ങം:—

“തെങ്ങൾ എങ്ങെന്ന ഇംഗ്രേസ്റ്റ് തള്ളിവിട്ടു
എനു് അതുല, നീ അറിയുന്നില്ല. ഭഗവാന്നറിയാം.
നിംഗൾ മനോഗതി ഇതായിങ്ങനെകിൽ എന്തിനു്
മരണസമയത്തു് അങ്കുചത്തിനു് അതു നല്കുന്നു? നീ
എല്ലാം ബെളിപ്പുടുത്തി പറത്തില്ലോ?”

സപ്ലിന്റുമജുറി റോഷ്യാകലയായി പറത്തു:—“മധ്യ
മവധു, ഞാൻ പറഞ്ഞാണ ഈ ബാലനെ നീ ഭഗവാനെ
സാക്ഷ്യപ്പെട്ടത്തി പഴിക്കാതെന്നു്. അല്ലെങ്കിൽ കാഞ്ഞം
ഡംഗിയായി കലാശിക്കയില്ല. തെങ്ങൾ ജീവിച്ചിരിക്ക
ബോധി വാക്കെ കൊട്ടപ്പും അവനു് എന്തു സപ്പാ
തമ്മുംഡി”

ഇതു അളളക്കുട്ടെട മുനിൽ വച്ച് സ്വയം അവ
മാനിതനാഡി കുറിക്കും, അതുപരം മാതൃഷ്ഠാഭിസ്തർ
പിൻബലം അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് ചാഞ്ചു:—“തോൻ
വിശാമം ചെയ്യാമെന്നു് എന്തോ? അവരും എന്തോ കാലു
വിടുതിങ്ങനു. കാലുകളും അലു ശാരംതുകൊണ്ട് അവരും
പറഞ്ഞു, അപ്പുനോട് തോൻതന്നെ ഉറപ്പു പറയണ
ഒന്നു്. പിന്നെ തോൻ എന്തു ചെയ്യാനാണോ? അതു ഇല
അളളക്കുട മുനിൽ വച്ച് തോൻ ലഭജിതനാഡിപ്പോയി.
അതിനാൽ പിടി വിടിക്കണാമി തോൻ ഒരു കൈഗംഭം
പ്രദയാഗിച്ചു. അതാണോ വാദാനോ?”

സപ്പണ്ണംജരി കലകലച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:—
എന്താണ നാജുക്കേടു? അതുവ, നീ എന്താണു്
പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്? ഒപ്പും കാലും വീണാു്
തന്നെ കല്പാണം കഴിക്കുന്നെന്നു പ്രാത്മിച്ചുവെന്നോ? ”
അതുലൻ—സത്രുജലേ എന്നു് അവശ്രൂതതന്നെ ചോഡിച്ചു
ണ്ണാക്കു. അവരും എന്തോ കാലു് കുൽ വീണാ കിട
ന്നതു കുണ്ടാ മല്ലിയാ എന്നു് ദ്രോമണിക്കുചുമ്പുമു
തന്നെ പറയട്ടെ. അഭ്യുക്തിൽ പിന്നെ മും പെ
ണ്ണിനെ കല്പാണം കഴിക്കാൻ തോൻ എന്തുകുന്നു
ആശലാപിക്കും ചാവാൻ എന്തിക്കു് ഒരു കയറം
കടവും കിട്ടുകയിരുപ്പുനോ?

അതുലൻറു ശ്രൂക്കാൻ ആവം തിരിച്ചു ചിറി തുണ്ടി.
ദ്രോമണി ഉന്നാടിനി എന്നാപോലെ ഗർജ്ജിച്ചു:—

“ഹാ നിശ്ചം കൂതാലു! കയറം കടവും തോൻ
നിന്നും വാങ്ങിതെരം. നീ എന്താണു ചാവാതിരിക്കു

നന്തു! നീ മാവുന്നാൻ” ഉചിതാ, നീ ഇന്ന് എത്ര പെണ്ണക്കട്ടിയേ അരുട്ടണാ എല്ല അതുള്ള കഴഞ്ചിൽ വച്ചു് അവമാനിച്ചതു്, അവബ്രാംഖം നിന്നെ യമരൻറെ വക്കുത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതെന്നതു എതാക്കെ നീ മറന്ന കൂളാത്തു”.

കോലാധിപാ കേട്ട് വെറിയവയു തണ്ണപ്പാക്കണ മറൻ്ന് ഡാടി എന്തി. സപ്ലാൺജർ തുള്ളിച്ചാട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:—

“ഭാഗ്യംകെട്ടവേണ്ടും, നീ എന്നർ മറിയിൽ നിന്ന് രജ്ഞും. ഇരങ്ങിപ്പോവാനാണു് എന്ന് പറയുന്നതു്.”

ശ്രദ്ധാനം അവിടെ നിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിലെപ്പോലെ അത്യിപ്പോയി. ലശ്ജ, ഘൃന, മാനാ പമാനങ്ങൾ, നന്തിനകൾ ഇവയെന്നും അവഗസ്തി തെള്ളപ്പോലും സ്ഥാപിച്ചില്ല. ഇതു വാിഡകൾ ഏല്ലാം കേട്ടിട്ടും അവരിൽ തുല്യീകരാക്കി. തുല്യാദിഷ്ടാ ഒന്നാക്കിക്കൊണ്ട് നിന്നു. വെറിയവയു ഇതു അദ്ദേഹവുംമാരു മുന്തിയുടെ നേക്ക് നോക്കിയിട്ടു് ഭേദവകിത്രയെന്നാണും വിളിച്ചു. “ശ്രദ്ധാനം, എന്ന് മറിയുള്ളിട്ടിൽ തുയന്നകൊണ്ടുതന്നെ ഇതു കുലയും അല്ലെല്ലാം കേട്ടകൊണ്ടിരുന്നു.”

ശ്രദ്ധാനം “എന്താണ വിററേണ്ടു്?”

“നീ എ തിനിവിടെ നില്ലുന്നു? നീഞ്ഞർ അമ്മയെ അകത്തേതാണ് വിളിച്ചുകൊണ്ട് പോം”.

“വത്ര അമേഡു” എന്ന പറഞ്ഞു് അവരുടെ കൈയ്യും പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ശ്രദ്ധാനം സാവധാനം മറി ആളുള്ളിരല്ലക്കു രഹിയി.

സപ്രണ്ടിലെ പറത്തു:—

“കണ്ണാ അനീയത്തി, എന്നതാൽ ഉട്ടത്തനം! പുന്ന് ചന്ദ്രനെ പിടിക്കാൻ ഒക്ക നീട്ടുന്നതിനെ തുലുമണ്ണേ ഇരു?”

അതുലാർ പൊതിച്ചി തുകിക്കണ്ണാട്ടു പറത്തു:—

“ചവിയേമു, കേട്ടില്ലെ എത്തു ലജ്ജാവമഹായ കാര്യം!”

സപ്രണ്ടിലെ ചൊടിച്ചു കാണ്ടു പറത്തു: “ഇത്തി രിയല്പാത്ത ഒരു പെട്ടി! എന്നതാൽ ദേഹാദായ കലിയുംാ!”

ചെറിയവയു ഒമ്മസിച്ചുകൊണ്ടു പറത്തു:—

“ദേഹാദായ കലിയുംാ തന്നെ. അതുകൊണ്ടാണു രക്ഷ കിട്ടിയതു ചെച്ചു. മറ്റു യുഗം വസ്തുതമാകിയനെ കിൽ ഭ്രഥാതാവു ഇത്തീരാധാതെനു ലജ്ജാഭാരതതാൽ പിളന്തപാക്കിയിരുന്നു, അതുലാ!”

ഈരുഡം പറത്തിട്ടു്” അംബർ ദുറിയുള്ളിലേക്കു നടന്നു.

ഈ വ്യംഗ്യം ഉണ്ടാക്കി നിന്നു അതുമാം സപ്രണ്ടിലെ രിക്ക കൂപ്പിലുണ്ടു്. അതിനാൽ അവൻ പറഞ്ഞു:—
“അതുകൊന്നയിണ്ടു തോനു ചൊണ്ടുനാലു്.”

എന്നും ശാഖായ അരമും, ഗ്രഹിച്ച അതുകൊണ്ടു ഭവം കൂട്ടണ്ണിക്കാട്ടു. അതിനാൽ അപ്പേരും മിണ്ണാതിയ നീട്ടു് എന്നീറാപ്പേരും, അതുരാ തെന്നു ധ്യാനതിഃയയും ഷംട്ടിനേയും ചുവപ്പിച്ചതായും തസമയം തന്നു മുഖത്തു കുറത്തുകുറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മഷി വീഴു് തെന്നിയതായും അങ്ങാ രം ക്കു തോന്നി.

വാസ്തുപദ്ധതികൾ ഇരു ലിവസംഖര പ്രകട
മാക്കിയാണില്ല. ഇന്ന് പ്രസ്താവ വെളിപ്പേട്ടു. അതുല്യം
ഈ ഗ്രഹിത്താട ബന്ധിതനാണോ ഗ്രാമത്തിലെ
സ്കൂളക്കാക്കി സ്ഥിരാങ്കര വാഴകളിൽനിന്നു തെളിഞ്ഞു—
അനുഭവാമാമാരാഗ ദൃഷ്ട മകളായ മാധുരിയുമായി
അവരുടെ വിവാഹത്തിനും നടന്നു. അതിനാല്ലോ
എപ്പറ്റാടകൾ സപ്പൻമാജരി തന്നെ ചെയ്തു. പെൺഒന്നു
അതുല്യം നല്ലപോലെ പിടിച്ചു.

VIII

മാധുരി സ്വാദ്യം മുഹൂർത്തക്കേ കൽക്കത്തയിലുള്ള
മാതൃലഗ്രഹണത്തിൽ താമസിച്ചു് മഹാകാളീപ്പാംശുല
യിൽ പറിച്ചവരികയായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്, ബംഗാളി
സംസ്കാരം ഇതു മുന്നും ആഞ്ചകളിലും വരുമാക്കിയിരുന്ന അവർ.
ചാട്ട്, വീണാവായന, തുന്നാഡ്പുണി, ശിവവിഗ്രഹ
നിമ്മാണം, കീത്തനപാരം ഷൗഖ്യിലും അവരും ഒന്ന്
പുണ്യം നേടി. കണ്ണാട്ടം കൊഴുണ്ണം. ദഹ്നമരാ (പുജ
വയ്ക്കു) പ്രമാണിച്ചു് രണ്ട് രാസത്തെ അവധിയില്ലെങ്കിൽ
വന്നിരിക്കുമ്പോൾ. അതിനിടയ്ക്ക് വിവാഹാലോഹന
നടന്നു. അതുലന്നേപ്പൂഖജ്ഞ ഒരു ദുർലഭ വരനെ ലഭിക്ക
നാതിനു വേണ്ടി വീഴ്ക്കാൻ അത്താളപ്പുംണി ഉന്നിപ്പി
വരെ താനേ വന്നു ചിട്ടകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. പ്രക്ഷേ
സപ്രണ്ടിമജ്ജരിയുടെ മാധ്യസ്ഥ്യം മാത്രം വേണ്ടിരുന്നു.

ചെറിയവധുവിന്റെ സദ്ധാരണനു നല്ല നിലയിൽ
ഇരിക്കുമ്പോത്തിന്റെ അമുഖ ജീവി
ചീയനു. ആസനന്തരസവായയ മക്കുള വിളിച്ചുകൊണ്ട്
വരുന്നായി അർത്ഥം അതുകൊള്ള. അവരോടുകൂടി മാധുരിയും
വന്നുചേരും. മധ്യമവധുവിനെ വളരെ നാളായി കാണാ
റിപ്പായിരുന്നതിനാൽ വന്ന ഉടനേതനു അവരും
അവരെ പ്രണബിച്ചു.

“ഉക്കേളു, നീ ചീരഞ്ജീവിനിയായിരിക്കേണ്ട” എന്നു്
ഭ്രംഗാണി ആശീർവ്വദിച്ചിട്ടു് അവളിടെ നേക്കു് എന്നു്

നോക്കി. പുതുതും സൗഖരിയായിരുന്ന അവർ, ഫോറേ
കിൽ അമ്മാവി നല്ലേപാദ്വ ഒരുക്കിയാണ് “അയച്ച
അന്നതും. അമ്മാവി കുട്ടിക്കത്താക്കാരിയായിരുന്നു. ഒരു
ബാലിക്കേ ഒരു ക്ഷേമാവത്തും ഒരു ദ്രോഹിയാണും. ഒരു
ഗൾഡൻ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലും ചില റിംഗേജുട്ടുക്കൾപ്പുട്ടു
അതിനേരും വിസ്താരമുള്ള ചുവപ്പുബോർഡുകളുടീയ
സാരിയും അവൻ ധാരിപ്പിച്ചിരുന്നു. തലമുടി അഴിത്തും
പിന്നോഗത്തും കിട്ടാനിരുന്നു. നോറിയിൽ ഒരു തിലകവും
അവൻ തൊടിവിച്ചിരുന്നു. നോക്കി നോക്കി ഭർഘാമണിക്കു
നോട്ടുക്കരി പിന്നവലി ചാൻ കഴിയാതെ വന്നു. ദീംഗനി
സ്പാസ്യൂം്കും അവരുടെ മുഖത്തുനിന്നും ഇത് വാക്കുകൾ
നിന്ന് മിച്ചു:—“ഹാ! എന്തേങ്കിൽ ചെണ്ടു! സപ്ലാനുതിമ
തന്നെ.” ഉത്തരക്ഷണാത്തിൽ അട്ടിത്തു കൂട്ടിയും ഇതുനു
സൊന്തമുള്ള വിധിനയായ കൂദാശപ്പെട്ടുനിന്നും മേൽ ദ്രോഹി
പരിപ്പുംപുറാം അവരുടെ ഓതു അപൂർവ്വിയും കൂട്ടിയും
നിരംനൂ, കിടന്നിട്ടും അവൻ തുക്കാസപ്രതിഭയിൽ ഹറ
ത്തു:—“ഞാനം ഗർജ്ജ ധരിച്ചു” ഒരു ചുണ്ടാലിയെ
പാസവിച്ചും!”

മാധുരി മരിയുള്ളിൽ പ്രജവാനിച്ചുപ്പോഴേ, അവ്
ഡിരു അപസ്ഥിതിയും അവകാശമും കാണ്ടു് തന്നെന്ന മീന
തരഞ്ഞുറവിയുള്ള സക്കാച്ചതാൽ ഭൂമിയുള്ളിട്ടിൽ അഞ്ചു
ഫോയചോലയും അതാന്നും തന്നെ. മാധുരി
പറഞ്ഞു:—“ചേച്ചി വത്നില്ലോ? അല്ലും സംസാ
രിക്കാം. വതു്.” അതീനാതരമായി അതാന്നും അവ്യുക്ത
സപ്രതിഭയും പറഞ്ഞതെന്നതുണ്ടോ അവിന്തില്ലെ
കുംഭം ആ വാക്കുകൾ ചെരിയിൽ പതിനേരപ്പോഴേ

ഉർക്കാമനി തുണ്ണു സപ്രാണിയും പൊത്തും: “നീ നിന്റെ
കൂടുതൽ മുഖം എന്തും കുട്ടാശ ഇല്ലവിന്തു ഇരി.”

ജ്ഞാനപ്രസാദത്തോടെ അവിടെങ്ങനെ ഇരുന്നു.

മാധുരി പ്രോത്സാഹിയായാണ് ഉർക്കാമനി! വ്രദ്ധയത്തിലെ
തീരുംപാലഭൂതം ചീഡിതക്കാരിട്ട് നന്ന രണ്ടു പ്രാവശ്യം
‘മാ മാ’ യപനി പുറപ്പെട്ടവിശ്വ.

“ഈരും, തച അല്ല, തടവിത്തരാം” എന്ന
ജ്ഞാനപ്രസാദം പറഞ്ഞു.

“ഒവാഡ്.”

“അല്ലോ തടവാം അദ്ദേഹി!”

“ഒവാഡട്ടി! വേണ്ട, പോ. എവൻറ കിടക്കയിൽ
നിന്നു” എന്നിരു പോ! ഓഗ്രൂക്കട്ടവള്ളേ, നിന്റെ കാശം
ഒന്നും തന്നെ എണ്ണൻറ ശരീരമെല്ലാം വെള്ളു വെള്ളീ
രായിപ്പോക്കും” എന്നു ചൊന്തു് ഉർക്കാമനി അവാളു
വെച്ചുവുംകൂടുതുകൾക്കാണ്ടു ചുവിട്ടി നീക്കി.

ജ്ഞാനപ്രസാദ വള്ളുവീഴ്ച സമിച്ചിട്ടുണ്ട്; എന്നാൽ
ഈ മുഖം താജാത സമരിപ്പാണും അവർക്കു കഴി
യാതെ യാം ഭിന്നപ്പെട്ടതും അവശ്യം താഴുന്നതിനുണ്ടി. ഉത്തര
ക്ഷേമാതിയിൽ മുഖിയിൽ അവരും കമിഴുന്ന വീണും,
അവളുടെ നേരു അച്ചിലെല്ല ജ്വലാത്തു താ കത്തിന്റും. ഇങ്ങനെ
കൈകുഴിയും ഇന്നൊ കു നീട്ടി അവരും അന്തരാന്തരാം
പറഞ്ഞു:—“ഭഗവാനോ, തൊൻ ആക്ഷ്” എന്നപുശായം
വെള്ളു, ഈ ശ്രദ്ധാനന്ദക്കല്ലറു കുണ്ഠകരക്കും കൂജകമായി
താരിയാൻ? എന്നിക്കു തുപ്പമില്ല; അന്നിയാൻ ആക്ഷരണ
അഴിയും വസ്തുക്കാരില്ല; അപ്പുനില്ല—ഇതൊക്കെ എവൻറ

കാരണങ്ങോ? എന്നർ ഇം ഭോഗ്രഹിയും കുക്കാളി
ശരീരത്തിനും—കുട്ടി വിളവിൽ മുഖത്തിനും—കുമ്പന്മെയും
ആകാശിക്കാൻ കഴിവില്ലെതെ വന്നതും എന്നർ ദോഷ
മാദ്ദോ? എന്ന വിചാരം കഴിക്കാൻ അതുകൊണ്ട്.
എന്നിട്ടും പ്രാഥം ത്രുട്ടിക്കുട്ടി വരുന്നു. അതും എന്നർ
അപരാധിക്കും എന്നും അല്ലെന്നും ദോഷപരി
നിരാത്തിച്ചുകൊണ്ടിൽ എന്നർ അല്ലെന്നും അടച്ചി
ലേക്കും അയച്ചുണ്ടോ അദ്ദേഹത്തിനും എന്ന വഹിച്ചി
നെയുള്ളവാൻ സാധിക്കുമെല്ലോ.”

“ശത്രാനംഗം” എന്ന പഠാത്തുക്കാണ്ട് ഭർദ്ദാമന്നി
തിരിത്തേ കിടന്നു. മാതാവിൻ്റെ ഇം വിളി കേട്ടു,
കണ്ണിൽ തൃഞ്ചിട്ടും അവരും പെട്ടെന്ന് എന്നീററിയൻ.

“സുവര്ഷേഖ പിടിച്ച ശരീരം. ഇങ്ങനെ ഇപ്പറ്റി
തന്ത്രിയിൽ എന്ന തിനു കിടക്കുന്ന ഒക്കെള്ളേ?” എന്ന പാഠത്തും
ഭർദ്ദാമന്നി ഉണ്ടാക്കുന്നും ഭരിതയാണി എന്നീറാണ്.

“കാഴ്ത്തി! എന്ന നിന്നെന്ന ചവരജതെ യക്കാരിച്ച രക്കേളു്”
എന്ന പഠാത്തു നിമിഷം നിന്നും ഭർദ്ദാമന്നി മക്കളു
മടിയിലേക്കു വലിച്ചുണ്ടപ്പിച്ചിട്ടും കരണ്ടുതുടങ്ങി.

ഈ സാധ്യയുള്ളജ്ഞാ അനാമനാമനും പെട്ടെന്നു
ഭർദ്ദാമന്നിയുടെ ഇറിയുള്ളിൽ പ്രവർച്ചിച്ചു സ്നേഹ
ഭാദ്വന പറഞ്ഞു:—

“ഇപ്പോൾ എങ്കിനു മുടിക്കുന്ന ചേച്ചും കിട
നോക്കി! എന്നീലും കേന്ദ്രം. മങ്ങന്നാനും ഇപ്പോൾ കഴി
ക്കാനില്ലെന്നും കേട്ടു. ഏകാദശാ! ഇങ്ങനെ അന്താൽ
സുവര്ഷേഖും എങ്കെന്ന മ.രം?”

കായ്യും വാസ്തവമാതിരുന്നു. അവൻ കൊടുത്തു വനിച്ചുനാ മരന്നു് പഴങ്ങൾ കൊടുക്കാതിരുന്നാലും വലിയ മാനിച്ചുനാ വജരാകിരിപ്പില്ല. അതും വാങ്ങി കൊടുക്കുന്നതു് ഇപ്പോൾ നിന്റെ വിരിക്കാരിക്കരുന്നു്. അവൻ ജീവിപ്പിരിപ്പാനുള്ളിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതും ഒരു ദശയായി. കുറുസ്പരം ഉത്തരോത്തരം ക്ഷേണി തുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്തുനും ശരീരത്തിനുനാലഭ്യാരത ഇരകിട്ടുകൂടു് അവൻ പാചുനാരു ഒക്കരാഞ്ഞം സാധ്യമല്ലാതെ വന്നു. ദേവരണ്ടരു ഇംഗ്ലീഷുക്കാരു ദേശമാവന കൊട്ട് ഭർത്താമണി രക്കിതയാകി. എനിട്ടും അദ്ദേഹത്തുപരത്തിൽ പറഞ്ഞതു ഉത്തരം അന്നമാമന്ന കഴുത്തു നീട്ടി പ്രയാസപ്പെട്ടു കൊട്ട്. അനന്തരം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു:—

“അതു ശരിയാണോ ചോട്ടും. വിധവയായിരുന്നിട്ടു് ജീവിക്കുന്നതു നിങ്ങൾപ്പലം തന്നു. മിന്തസന്താനമായി തന്മാതാക്കാണ്ട് ആൽ അതിനെന നിശ്ചയിക്കും? എന്നാലും ആ ശമ്പളത്തു ചെയ്യാതെ വല്ല പ്രകാരത്തിലും വിധിച്ചിട്ടുള്ള ദിവസങ്ങളും തള്ളിക്കഴിക്കുന്നു വേണും നിങ്ങളുടെ തുന്നനേത ശരീരാശിതി കണ്ണാൽ പറയാൻ തോന്ന നില്ലു. എന്നാലും പറയാതെ ഇരിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ? അതു കാണ്ട് തന്നും പായുന്നു. നിങ്ങളും കണ്ണാകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ ഇരിക്കുന്നതു്? ഇതും കാപം ഉള്ളാഗത്തിൽ ഇരുന്നിട്ടു് എനിക്കു സന്ധാര്യം അധികമാനം ഇല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷീന്മാരു ചെണ്ണിക്കുന്ന വിവാഹം ഇതേവരെ നടത്താൻ സാധിച്ചില്ലു. ആരംഭ സ്ഥല അദ്ദീനിക്കു സാമ്പാദ്യം ആരംഭം വിച്ഛു. എല്ലാം നിങ്ങൾപ്പല മായി. ചെണ്ണിനെക്കണ്ണിട്ടു് ആക്കം പിടിക്കുന്നില്ലു.”

കുർജ്ജാമൺ ദനം പാരതിലും. അല്ലോ കുടിന്തു്
അദ്ദേഹം തൃപ്പിന്: —

“കൊങ്ക്രട്ടുവൻറെ മരണാതിനാണ് ശ്രദ്ധ നിങ്ങൾ ഇ വിഭാഗം ചുഡാട്ടുകൂടി താഴെ സിക്കണം. അതിനാൽ ഇപ്പോൾ വച്ചിയ കുട്ടിക്കളും ഹോരിട്ടിംഗ്‌ക്കാണ്. നീലകണ്ഠുവർ ജിരയെ അറിയുംബോ? അയാൾ വിശ്വാസം നടന്ന് തന്റെ വിശ്വാസം, നിങ്ങളുടെ കാര്യം പരാത്യും” എന്നു ജാതിഭേദങ്ങളാണോ? അതുപോലെ, എന്നാൽ അപ്പു നാരെ പഴിച്ചിട്ടു് കാഞ്ചിമെന്തു്? പെണ്ണു് എത്ര വളർത്തു പോരെന്നു നാശി താനു കാണാവുന്ന കാഞ്ചിമെന്തു്? നാരാ അളളിലാണെങ്കിൽ ഇതു വിഷമമില്ലെന്നു ഞാൻ പായുന്നു. നാഡി ഇതു തുലനിക്കുന്നതു കുറാമാതിലാണോ? അപവു തനിലെ സകല വേണ്ടാത്താക്കളിലും.”

ഇതും പരാത്യീക്കു് അനംഗമാമൻ ഒരു നെട്ടി വീപ്പിട്ടു.

ദേവരൻ ഏന്തിനു വേണ്ടിച്ചാരു്, ഈ ഭൂമിക രഹി തുവന്നം അംഗിനേരം ഗതി ആദ്യങ്ങാട്ടാണെന്നും അഡി യാതെ കുർജ്ജമൺ മണി മിണ്ടാതെ ഇങ്ങനു. അവരുടെ വരാജ മിഥുനു് ഒരു അന്തിമിയിത്തായ ആശക്തിയുടെ മഹിയ മാനും പാനിയുന്നു. ഒന്നു ചുമച്ചു്, അല്ലോ കാട്ടം ചെല്ലും തല്പിയുംബോ, ശാന്തമാമന്തു് കാഞ്ചി വെളിപ്പേട്ടുന്നീ. അദ്ദേഹം പാരതത്വം: —

“നിങ്ങളുടെ ഇന്നുവരുത്തു അവസ്ഥയിൽ എഴുപാട്ടിലും ചോക്കാനും വരാനും സാധ്യമല്ല. അതിനാക്കി പായ നീതുമല്ല. എന്നാൽ വേബ്ബിയുറിയാമല്ലോ എന്നു

മകളിം കല്യാണാതിനു പ്രായമായിരിക്കുന്നും. അതുകൊണ്ട് പറയുന്നതാണ്. എന്നു വല്ല വിധ തനിലും രക്ഷിക്കുന്നു വേണും. ഈ ശാഖയുമയിൽ എന്നിക്കു തോന്നുന്നതു് ആശാനന്ദദയേ എവിടെ എക്കുലും ശായജ്ഞാതതു് പറയക്കുപ്പുന്നും. ഈ വീടിൽ ഇപ്പോൾ അവശ്യ ചാപ്പിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവർ നിമിഞ്ഞു വലിച്ച കൊട്ടക്കാറാനീളുകിക്കുണ്ടിരിക്കുന്നു.”

ഉർദ്ധാഭണി കുറിഞ്ഞുസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ അധികപൂർത്തിയിൽത്തന്നെന്ന വിലീനംശായത്രുച്ചപാലു കാണപ്പെട്ടു. “അവർ എടുക്കുന്ന പോകും ദേഹരീ” എന്നു് മുറ്റു ചോടിച്ചു. അന്നാമനാമനു ചുട്ട പിടിച്ചു് അധികാരി പറത്തു:—

“നിങ്ങൾ ഇച്ചുചുന്നതു് അനുബാദമാണോ, ചേച്ചീ. കേവലം സപ്പന്ത സൈരക്കുള്ളേതെന്ന മാത്രാം ലാഭത്തിരുന്നാൽ കാര്യം നടക്കുകയില്ല ആരംഭിച്ച കൂട്ടുരാജാഞ്ഞാനിങ്ങൾ താമസിക്കുന്നതു്, ആരംഭണാ നിങ്ങളുടെ ഭാരം ഒഴുവനും രഡിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.—അഥവാഭിരുചിക്കുന്നതു് നിശ്ചാരം നേരാക്കിപ്പേയു മതിയാണു”

ഉർദ്ധാഭണി മരച്ചി നേരം പറഞ്ഞതില്ല. അവർ ഒരു ഏരാട്ടചീംപു വിട്ടുകൊണ്ടു് ചുമ്മാം ഇരുന്നു. അവരുടെ ഇരു ഭാവിതങ്ങളും ഒരു ഫലം ഉണ്ടായിരുത്തു. അന്നാമനാമനു കുറ്റി സപ്പരാതിനു അല്ലെന്നും കൊഞ്ചത്തു വരുത്തിരിക്കുണ്ടാണുവു് പിന്നീട് സംസാരിച്ചുതു്. അംഗീരം പാതയു:—

“ഈ ശാഖയുമയിൽ നിങ്ങൾക്കു് അല്ലെങ്കിൽ നേരി ദേഹനു് എന്നിക്കരിയാം. എന്നാൽ നിവൃത്തിയുമുണ്ടു്?

ഈ വിഷയത്തിൽ പേരുള്ളീ നിങ്ങളിടെ ഒപരിച്ചു തെററ ണ്ടാം. നിങ്ങളിടെ ജോലിയും എന്ന് കാത്തയുള്ളിരുന്നു, അവി ടെ വിവാഹത്തിന്റെ സകൾ സ്വവന്മാർക്കും ചെയ്യുന്നതുനാം വെന്നും എന്നാൽ നടക്കാത്ത എടുക്കുന്ന ഒരു വച്ചും കൊണ്ടും നിങ്ങൾ ചെല്ലാൻ ചെല്ലാനും വിളിച്ചും ഇങ്ങനൊക്കേ പോന്നതാണെന്നും അതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ പടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഴുമനസ്സരിച്ചും ആവത്തി ചീഞ്ഞെന്നകിൽ ഇന്ന് വക്കിയ ആനന്ദം.....”

“അനുനാസങ്കാരിക്കാമായിരുന്നു എന്ന വാക്ക് അനാമനാമൻ സ്വഭാവായി ഉച്ചരിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഈ പെട്ടെന്നും അബ്രഹാം പഠനത്തായ്ക്കും അഭ്യാസം വന്നിരിക്കുന്നതെന്നിനെന്നു ഭക്ത്യാമണിക്കു മനസ്സിലായി. ധാരാത്തായ വിഷമവും കുടാതെ, ഒരു കാൺ ഒരു പാപവും പാപവും വാതാവരി— കുറുക്കെയ കല്പാം കഴിച്ചു പറഞ്ഞയ്ക്കാനുള്ളി, വഴി തുറന്ന കണ്ണാൽ ഇഴു അവശ്യരത്തിൽനിന്നും മുതാവട്ടക്കു നാതിന്റെ ആഗ്രഹത്തെ സംവരണം ചെയ്യുന്ന അളളി അനാമനാമനെന്നും അവക്ക് അറിഞ്ഞു ഭട്ടി?

അദ്ദേഹം പോയിട്ടും അല്ലെന്നരം കഴിതെപ്പോരും ജോലിത്തിരക്കിൽ നിന്നും അല്ലും ഒന്നാവരും ലഭിച്ച അംതാനും മനിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. തങ്കുടുംബം മാതാ പിഡിരം അവരായ കണ്ണിട്ടും അവശ്യം ഉയ്യപാരവയ്ക്കു താൽ തെട്ടിപ്പോയി. അവഞ്ചെട കഴിതെന്നു കോടു ഗതവും രക്തത്തുന്നും ആയ ഫോറുസും അപ്പോരും വികസിച്ചും അഞ്ചിലും ഷൂണ്ടു കാണാപ്പെട്ടു. ആംഗ്രേ

କାଣିଥୁ” ଅର୍ଦ୍ଧେ ବିଶିଥ୍ତିଟି “ ବ୍ୟାଲିକରୁଣ ମକି ଯିଏ ଭବା ଯଦ୍ରିକାଣଟି ” ହୁଣ ଏକ ଚଚା ଚେରିବ୍ୟାଲିକ ଏଗାମୋଳେ ଅରବଳ ଏଣ୍ଡିକରାତରୁଣ୍ଡକାଣି. ଅପ୍ରକାଶରେ କାଣିନାହୁ” କାହୁଣିଏ ନିଃପ୍ରାଣ, ଅତୀବା ପରିଷରୁ:—

“ଆମେ, ଏଗାମ ଶରମ୍ଭୁରୁ ଅର୍ଦ୍ଧକରୁଣିନା” ଅରକ ରାଗ କରିବୁଛିତାହି ତାଙ୍କ ଆର୍ଦ୍ଧେରୁ ହୁଣ କାଣି ନିଲ୍ଲ. ନାଂ ପାଖିନା ବିଟି “ ଏଗାମ ରାତ୍ରିରେରତାଙ୍କ ”. ଓପରି ଅଗ୍ରମାରଂ ତରିକରିବୁକିଣି ଅର୍ଦ୍ଧିର ଏଗାମିକ ଲଞ୍ଜିକାଙ୍କାଣିକାନ୍ତିଲ୍ଲ. ଏହିବିଦୟାରୁ ଏଗାମିକାନ୍ତିଲ୍ଲ “ ଅଗ୍ରମାରତିର ବକରୁଣାକାଣିତରଙ୍ଗ ”. ହୁକାରେ ପରିଷରୁ “ ହୁଣ ”— ତୁ ଯିବାତିର ମତିର ତଥା ପରିଷରୁକାଣି ଅଗା ମକର ମାତାବିରିର ମାତ୍ରଭାବଂ ସପରି କେକ କେବାଣଟି. ଅପ୍ରକାଶରେ ତାଙ୍କ ଅଗମ କ୍ଷେତ୍ରପାର ବଶୁରକାଳ ଉରଜିଷ୍ଠିପ୍ରାଣି. ଏଗାମାଙ୍କ ରାତ୍ରି ଟ୍ରେଡିକମାତ୍ର ଶେଷବୁ, ଚିରାପ୍ରକଳ୍ପ ଉତ୍ସବ ଦୁଃଖିକର୍ତ୍ତାର ତାଙ୍କ ଏହିବିଦ୍ୟା ଶରମରୁ ତାରିକାପ୍ରାରଂଭ ଏଗାମିଜ୍ଞା କରିବାର ପ୍ରକାଶର ନାମରୁ:— ଏହି ଶରମାଯାଗଂ କଣଟି ପିରିକାଙ୍କ ଅରବଳିକା କାଣିନାଲିଲ୍ଲ.

ଅତୀବା ବେଳେ ଯାର କାରାଯି ଯୁଦ୍ଧନାର ଗନ୍ଧିରିଯିତି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏବରିଯ ବଲୁବିରିର କାନ୍ତୁକଳିଲୁମ ଏତକି. ତରିବିରାମ ଏଣ୍ଡିକାନାତିର ବାହିନ୍ଦୁ ବରତକାଣିଟି “ ଅରବଳ ପାରିବୁ:— “ ପଥିତ ପେଣ୍ଡିଯାକ ବାକି କଟକିଟି, ତୁ ଅର୍ଦ୍ଧମରଣ୍ଟି ”, ମକ୍ରେ ଆଶ୍ରମ ଭାବ ଶର୍ଵକରୁଣିନାନ୍ତି ବିଟିର ବିଟିନା କାନ୍ତିଲ୍ଲ ପାରାନାଟିକି ପରିତାପିବାରୁ ଅରଜି ” ହୁଣ

ഈ കാർ പ്രവർത്തനയിലുണ്ടാക്കാൻ കഴുത്തിൽ കാരണി വയ്ക്കാനും കണ്ണപ്പുകാരൻറെ തൊഴിലാണ്. എന്നാൽ അവ 0 നിങ്ങളെ ഓക്കേക്കാക്കിട്ടു ദയാദായകരം ഉണ്ട്.”

എന്നതാകാലും അക്കാദമ്പാട്ടം അനുഭവാദാശരിന്റെ അനാമനാമൻ ദിനങ്കാതെ ഇരുന്നാൽ യുള്ളില്ല. വിശദ ചീഥും ഇക്കാര്യത്തെ അനുഭേദം ഭാംഗ്യം അലിപ്പാക്കാനുമാവിയെന്നു. അഭ്യോഗതിനെന്നു പേരിൽ ഇതു വലിയ കാപരാധ്യം ചുട്ടുങ്ങാൻ കത്തുവിന്നപോലും കഴിയുമായിരുന്നില്ലതാണു.

ഭക്രൂഡനിയുടെ കാരുമാണാക്കിൽ, അവർ ഈ ആസനന്മുള്ള സമയത്തു, ഹരിപാലിലേക്ക് തിരിച്ചുപോവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ശാന്തിക കട്ടികരക്കു മാന്ത്രാവും ഗംഗ വത്തിയും ആര്ത്തിക്കു പതിനിരയു ചവിട്ടിക്കൊന്നു ആരുളിഞ്ഞു കാരും ഓത്തപ്പൂരം അരായുടെ ഏലുകയും വിറപ്പുണ്ട്.

അടുത്ത ദിവസം അനാമനാമനെന താൻറെ ഭാഗ ഒരുജ്ജിരികേ വിഹിച്ചു വരത്തിയിട്ടും, അഭ്യോഗതിനെന്നു ഇരക്കണംഡുയും സ്പർശനങ്ങളാൽ അമത്രിക്കൊണ്ടും ഭക്രൂഡനി പറത്തു:—

“ദൗഖര, ബന്ധിക്കാൻ തന്നെ ജൈഷ്യത്തി അല്ലോ തിരഞ്ഞെടുക്കിൽ ദിക്കുളിക്കു കൂൽ പിടിച്ചു”, എന്നെന്നു കന്നുകരയ ദിക്കുളിടു ഇല്ല പോലെ ആശക്കുളിലും കല്പ്രാണം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നുമെന്നു യാവിക്കൊരിയെന്നു. എന്നാൽ ഇന്നമാതിഡി രഹസ്യരത്നിൽ അവരും എന്നിൽ നിന്നു വേർപെട്ടതുണ്ടു” ”

എന്ന പാതയിൽ” ദീപ്തിമാനി അതാലെയുടെ ഇരുക്കണം മേഖലയും തന്റെ വൈക്കളും ഗ്രഹിച്ച നാനാമാനാർത്ഥം വൈക്കളിൽ വച്ച്.

അനാമനമാർ വൈക്കം വച്ചിട്ടും നീരാസം വാദത്തിൽപ്പറഞ്ഞു:—“ശ്രീനാ അന്നുജാക്കി, സദമാനവാസത്തിൽനിന്ന് വിശ്വാസതന്നാശകയാണോ? എന്ന് കഴിയുന്നതു തുമാം ചയ്യുതിയിൽനിന്നും ചെന്തും? ദ്രോഗത്തിലെ പ്രത്യുജശൻ പ്രാലും ആരക്കാണ്ഠിതയായ ഇവജു കുപ്പാണു കഴിക്കാൻ തയ്യാറാറുകില്ല. അതു പോകാൻ, നിങ്ങളിടെ അട്ടംക്കൽ ഒരു ഷാടി വെള്ള ഉണ്ണം യിങ്ങന്നേല്ലോ അതു ഏതു ചെയ്തു?

“അതു നിങ്ങളിടെ ചേംബേൻറു ത്രാലുന്നിനായി വിരദ്ധപോയി അന്തിയ” അനാമനമാനമാർ വൈക്കലയൻറിക്കാണ്ടി പാതയു, “പിന്നു” എൻ എന്തും ചയ്യാനാണോ? ഒരു പെപാപ്പോലും തങ്കയ്ക്കില്ല; കന്നുകരേ പിടിക്കയ്ക്കില്ല. ഇതിന്റെ ഫേശ അത്മം ഏന്നു ചവിട്ടി എൽക്കണ്ണെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരും?”

ഈതും പറഞ്ഞിട്ടും അനാമനമാനമാർ കോപാവി സ്ഥാനായി അവിടെന്നിനു നടന്നു.

അംഗ്രേഷ പോയസിനു ശേഷം ഭർദ്ദുജണി ക്ഷണം നേരം സോന്തയായി ഇരുന്നു. പിന്നീടും അക്കാദ്യം കന്നുകയുടെ വൈക്ക പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടു പാതയു:—

“നീ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നോ? സന്ധ്യവായിട്ടും വിളക്കു കൊടുത്തതുന്നതെന്തെന്തും?”

ആട്ടക്കുരുവിടെ പിന്നുമാറ്റായിട്ടും, അഞ്ചിന്റെ ജപാലഭാര്യ അതാനും അല്ലെന്നു അനുശൃംഖലയായിങ്ങനും

പോയി. അതിനു മരച്ചി പാശുമാവു തന്നെ അമ്മ അതുന്തക്കറാരഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു:—

“കാലംചൊല്ലും ഇവക്കു യേണെ. എന്നിട്ടും രാജകുർക്കുമ്പുാലു മുഖം വീംപ്പുംഖിപ്പിക്കുന്നതു അണില്ലോ? എഴി, അതുനാജേ, ഇതു ധിംബാം ചെരിക്കിട്ടും നിംബൻറു പ്രാണൻ ഒപാക്കാത്ര നീലി” ക്ഷണാദ്ദും. ഉള്ളേഖ്യം ചുണ്ടാണ് ഒരു കുട്ടി അനന്ന മുന്നു ദിവസം ഒരു പാടിക്കാണ്ടു മരിയു. നീരംരാഗായി ദിവസം പാടി അനുഭവിക്കി. എന്നിട്ടും നിന്നെന്ന യമഹാജൻ കൊണ്ടു പോക്കേണ്ടില്ല. നീ ഇന്നും മുഖം വെളിച്ചിൽ കാണിയ്ക്കിരിക്കുന്നുണ്ടും. മറ്റു വല്ല ചെറുകുട്ടികളിൽ ആയിരുന്നു ഒന്നൊവ്വുംകലതയാൽ ഇതുവരെ മുഖിച്ചുവാതിരിക്കുന്നായിരുന്നുണ്ടോ? പോ-പോ-ശകനി, എഞ്ചും മുന്നിൽനിന്നു ക്ഷണിക്കുന്നും സുവമായി നന്ന പ്രാശം വിഭദ്ദേ! രാപ്പാർ അട്ടേക്കയുമ്പും ലെ ചുരുക്ക കിടക്കുന്നു” എന്ന പാഠത്തു് അതുനാലുജ്ജീവിക്കിടന്നു. കൈ തള്ളി കൊടുത്തിട്ടു് അംബർ മുഖം നിരിച്ചുകിടന്നു.

വാസ്തുവത്തിൽ അമ്മ പറഞ്ഞത്തു് “സത്രമാശ” മറ്റു വല്ല ബാധികമായം ആയിരുന്നുകും മനോവ്യാകലതയാൽ ഇതിനുമുമ്പു ചുറ്റു കൂട്ടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതു ബാലികക്കു ഭയവാൻ എന്നും ഇതു മുന്നുകാരണത്താൽ മാതാ വസ്തുവായി സമാനം സമാജീചരാജിശ്രീർത്തിരുന്നു. വാ ത്രാശാതത അന്നു അംബർ എന്നീറു പോയിട്ടു് എന്നുന്നതയും പോലെ വീട്ടുകാരും പുളിയിൽ മഴക്കി. ഇതു വലിയ നില്കുംലാമുന്നുകളേറ്റിട്ടുപോയും ക്ഷണിനേരങ്ങും തന്നതാൻ മരം, “അമേഡു, എന്നിക്കു മരിക്കാൻ അറിയാം. എല്ലാം സൗഖ്യചുരുക്കാണു”

തൊൻജീവിക്കന്നതു “അമ്മയുടെ മനസ്സിനെ തേരുംബുണ്ടാക്കം എന്നുള്ള തുകാണ്ടി മാത്രമാണ്” എന്ന പറഞ്ഞില്ല.

ജതാനം വിള്ളൽ കൊള്ളുന്നതി; മറിയുള്ളിൽ ഗംഗാ ജലം ശുചിച്ചു; യുപാ ക്രഷ്ണിട്ട് കത്തിച്ചു. അനന്തരം ചെ റിയ വിള്ള കുക്കാണിച്ചു തുളസിത്തടങ്കത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന വച്ചു. ബംഗാളിക്കന്നുക്കായിത്തന്തിനാൽ ബാല്യം മുതലും അവരും ആ ചെറുസ്ഥ്രോത ദേവതയായി കല്പിച്ചു പുഞ്ചിക്കാൻ പറിച്ചിരുന്നു. * തുളസിത്തടങ്കത്തിൽ ചെന്നുപൂഡി അവരുടെ എ തുളസിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നു. ഗളിത്തിൽ അദ്ദേഹം ചുറവിക്കൊണ്ടു “പ്രണമിച്ചും ശ്രദ്ധിച്ചു, വീണ്ടും അവിട നിന്നു” എഴുന്നേൽക്കാർ അവരുടെ കഴിഞ്ഞില്ല. അവരും ഇതുകുറങ്കളിൽ നീട്ടിക്കൊണ്ടു സാങ്കുംഗം വീണാ കിടന്നു.

“ഹേ! നാരായണ, ഒരാമക! എവൻ്റെ അപ്പുന്ന കൊണ്ടുപോയ ഭിക്ഷിലേയുള്ളു” എവന്നായും എവൻ്റെ അമ്മ യേയും അയയ്യാലും മുഖം ചുംപാക്കിയും തേരുംബുണ്ടാക്കി സമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കാൻ തെങ്ങുള്ളാലാവില്ല.”

* ബംഗാളജീവി ഗൃഹികൾ മുപ്പുകാരം തുളസി ദേവതയുടെ മനാൽ പ്രണമിച്ചുവരുന്നു.

IX

ഒവരുമാം സഞ്ചികൾ അവശ്യനിവസഭായിൽനാണ്. അതിനാൽ ഒപ്പായി വയ്ക്കിനോ അനുഭവം വീട്ടിൽ പോവാൻ അനുബദ്ധ സാധിച്ചില്ല. ആ മാസം അവസാനി ചുമ്പുറം അവശ്യം ഇള്ളം സംഖാരം അവരെയും മായു രിഞ്ഞും കൂടിക്കൊടുപ്പാവാനായി വന്നു.

ഈ നല്ല ദിവസമാണോ” അന്നപാനാദികൾ കഴിഞ്ഞാൽ യാത്രജൂഡി എല്ലാത്തന്നായി. അതുലൻ വീട്ടിൽ പോയിരുന്നു. അതുകൊടു” സപർണ്ണമജഞ്ചി അവ നേരും ക്ഷണിച്ചു വരത്തിയിൽത്തേയിരുന്നു.

ഉച്ച തിരിത്തു” ആ രണ്ട് യുവാക്കുന്നായും (മായും യും) അഥവാവരും (അതുപരം) ഉള്ളിനിനിരുന്നു. സപർണ്ണ മജഞ്ചരിയും അട്ടത്തുചുവന്നോ ഇങ്ങനു. അവൻ വളരെ ഏഴു മുഖം വിളാസമാണു ജോപി മായും വീംകി, രാവിലുണ്ടെ യൂട്ടാം അതുമിഷ്ടോജിനം ഇതാനു അനു പാകംവച്ചു വച്ചിരുന്നു. ഒളിച്ചുയിരുന്നുവെന്നുയുള്ളിൽ. വെളിയിൽ നിന്നും വേദിച്ചും, സപർണ്ണമജഞ്ചി നിസ്സും കോപാ “രാമരാമ! എവിടെ എക്കിലും അക്കുനു സംശയിക്കുമോ? അവഞ്ചേ അട്ടക്കുള്ളം ചെറിക്കൊല്ലുവോയും അനുവദിക്കുകയുണ്ടു. അതിനുംപുറമേ ലജ്ജാഭാരതായൽ അവരും അങ്ങനെ മുന്നിലും ഇരഞ്ഞാറമില്ല. കഴിയുന്നതു എപ്പും അതുകൊടുച്ചിയിൽനിന്നും അവരും ശീതത്തുമാറ്റക ആശം ചാറിയും” എന്ന തൃഖിവിച്ചമായിരുന്നു.

അതുവന്മായുള്ള മാധ്യമിയുടെ വിവാഹങ്ങലും ചന്ദ്രനക്കിൽത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിസാൽ അംഗമുള്ളും വിഭ്രഷിതയായിരുന്നു ആ സുദാബാലികരെ പ്രപദ്യ തനിലെ ലഭ്യതയ്ക്കും രഹ്യവൻ്റെ ലഭ്യതയും ചെയ്തിരുന്ന അതുനിമിത്തം പരിചയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അവിഭജി മഹ്മുദ്ദും വിശ്വാസിക്കാണുണ്ടെന്ന് അവസരത്തിൽ അവരും ഒരു വല്ലു പ്രഥമവും വന്നപോക്കാൽ സ്നേഹനി ഭരഭായ സ്വന്തതിൽ “ചോ അ സദത്ത, എ)പ്രേപ്പാഴേ പാതതു തയന്ന! ചോ മുരൈ” എന്ന പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു കൊണ്ടു വലിക്കുമെന്നും തിരഞ്ഞെടുത്തി കാണിച്ചു കൊട്ട തുരുക്കാണ്ടിരുന്നു. ആ സമയത്തുനെന്ന പ്രപദ്യത്തിലെ സകല ജനങ്ങളും ചവിട്ടിരുതു ജൂലൈപ്പുട്ട് മരറായ ബാലിക അശ്വരാക്കി വേണ്ടി അടച്ചക്കൂട്ടുവെട ഒരു കോൺഡി ഇരുന്നും ഓഫോറോ ക്രിസ്ത്യാനിയന്ത്വാളിയും ഒരുക്കി പകൻ വച്ചുകൊണ്ടും ഇരുന്നു. സ്വർഗ്ഗ വിവാദക്കാനും എടുത്തിട്ടപ്പോൾ, മാധ്യരി ടാടി അടക്കമെന്തിയിൽ എന്നതി. അതുനും “എന്താണ വേണ്ടതു് അനീയത്തി?” എന്നു മോബിച്ചു.

“കും വേണ്ട ചേച്ചു. ഇനി എന്നിക്കു കും വയു്” എന്ന പറഞ്ഞു കയ്യിലിരുന്ന ആവക്കത തരഞ്ഞിൽ ഇട്ടുവച്ചു് വേഗത്തിൽ ടാടിക്കൂട്ടെന്നു.

അടക്കത ക്ഷേമത്തിൽ സ്വർഗ്ഗമജ്ജരി ഉച്ചത്തിൽ വിഴിച്ചു പറഞ്ഞു;— “അല്ലോ ഉപ്പു കൊണ്ടിവരു കൊട്ടഞ്ചു മക്കളു്” എന്നാൽ ഉപ്പു കൊണ്ടിവന്നു കൊട്ടക്കാൻ ആയം ചെന്നില്ല. അവർ ഏറ്റെന്നും വിഴിച്ചു;—

“എന്തെട്ടി! നിന്റെ കൊച്ചുമാവൻ ഉള്ളാൻഡിക്കേന്നു.”
 എന്നിട്ടും അതുകൊണ്ട് വന്നില്ല. അപ്പോൾ കോപം വരുത്തേണ്ട
 ഫുക്കി അവൻ ഉച്ചതിൽ പറഞ്ഞു:—“അതുപോലെ ചെവി
 കെട്ടുതെ? അവൻ എഴുങ്ങുവെങ്കാരായല്ലോ?” എന്നിട്ടും
 മാധ്യരി തിരിച്ചു വന്നില്ല. അതാന്തരയുടും ഇപ്പോൾ ഇരിപ്പു
 രംഭില്ല. ഇപ്പീനും അയിത്തെല്ലുന്ന വച്ചും തന്നോടായി,
 രിക്കാം അവൻ അപ്പത്തോപിച്ചുതെന്നും പാവം വിഹാരിച്ചു.
 തങ്ക്കുണ്ണം അവരം കീറിപ്പിരിത്തു മലിനമായ ചേല
 കൊണ്ടും സാവധാനാ അംഗങ്ങളെ മരഞ്ഞിട്ടും ഉപ്പും
 എടുത്തുകൊണ്ടും പത്രക്കേ ഘാതിലും കുത്തു ചെന്നനിനു,
 രണ്ട് യുഖാക്കാമാക്കം ശാഖകളും കാഞ്ഞാൻ കുഴിയുമായിര
 നില്ല. വലിയമു അവക്കു ആപ്പാംചുഡ്യും രണ്ട് പ്രാവമ്പും
 നേരക്കിയിട്ടും കരോൺസപരത്തിൽ പറഞ്ഞു. “നിന്നോടും
 ഉപ്പു കൊണ്ടുവരാൻ ആരു പറഞ്ഞു? മാധ്യരി എവിടെ?”
 അതാന്തര നിന്ന് ദിക്കിൽതന്നെ നിന്നുകൊണ്ടും പത്രക്കേ
 പറഞ്ഞു. “കാണാനില്ല. എങ്ങോട്ടു പോയി.”

“അതുകൊണ്ടും നീ വന്നു, ഇങ്ങും? ഒരു കൂദ്രം
 നിന്നോടും എത്ര പ്രാവമ്പും പറയണം! നിന്റെ മുവം
 കണ്ണാൽ സപ്പനരക്കാട്ടിം അനാഭിക്ഷേഖിയതം.
 എന്നെന്നു മുവിൽ നിൽക്കാതെ യോ മുരാം അതുലൻ
 ഉള്ളാൻ വന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നിന്നക്കു മുവിൽ
 വന്നു മതിയാവു. അപ്പേ? ഉപ്പുപാതും കീഴേ വച്ചിട്ടും
 പോ.”

പാതും അവിടെ വച്ചിട്ടും അതാന്തര പോയി. ശ്രീ
 പിള്ളനും” അവക്കു ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകാതിനുന്നതി
 നാൽ മാത്രമാണും അവരം അവിടെ നിന്നുപോംതും.

സപ്രീം ജിജീവി താനേ എല്ലോറു് ഉള്ള വിളക്കി
ക്കൊട്ടത്തിട്ടു് വീണ്ടും യമാന്മാനം ചെന്നിരുന്നു. അതു
ലഭിച്ച നേക്ക് നോക്കിയിട്ടു് അവർ പറഞ്ഞു. “നീ
ആൺകട്ടിയാണു്; പുഞ്ചനാബാം”. തല കൂട്ടിച്ചും
ബാൻ തക്കവണ്ണം നിന്നുക്കു് എഴുവിടുന്നു് ഇത് ലജ്ജ
വന്നു്”

മാധുരിയുടെ അശ്വാവൻ ചോദിച്ചു.—“അവരുടെ
താൻ ചേര്ത്തി?”

സപ്രീം ജിജീവി മന്ദപസിച്ചു കുട്ടി പറഞ്ഞു.—

“അഞ്ചമല്ലു. നിങ്ങൾ ഉണ്ടാം കഴിക്കു.”

എന്നാൽ അതുവനു് ഉണ്ടിൽ ഒപ്പി തോന്തിയില്ല.
പുരിയുടെ കുഷണം ഒരു വിധാനത്തിലും ഗൂഢത്തിനു കീഴിൽ
ഈാഞ്ചകയില്ലെന്നു തോന്തി. എങ്കാണ ഈാഞ്ചാനാണു്? ഇന്നു
ഡാക്കിയും കണ്ണംപൂരി അശാരം മനിമറന്നുവായു
നാളിൽ സന്ദേഹമില്ല. എന്നാൽ അഞ്ചാനം ദയയും അ
ശാരം തിരിച്ചറിഞ്ഞാൽ. ഇപ്പൂരി അഞ്ചാനമയ്ക്കു് തന്നോടു്
പ്രൗഢ്യാണ്ടു് റപ്പന്നയാഴാം ഉള്ളതെന്നു് അശാരക്കു
തീർപ്പാപ്പുടണ്ടാൽ കഴിഞ്ഞതില്ല. എന്നാൽ അവരും പ്രാണ
ക്ഷമാളക്കാരം കുട്ടതല്ലാണി തന്നു സ്ഥേഘിച്ചിരുന്നു ഒരു
ബിവസമന്നായിരുന്നു എന്നു് അശാരം അനിയാമായിരുന്നു.
അണ്ണാക്കു അതു് എത്ര ബുദ്ധം പ്രയോഗിച്ചാലും
മുമ്പിൽ വരാൻ ദരിക്കലും തുമിക്കാതിരുന്നുവരു ഇന്നു്
നിർജ്ജ, താനേ മുമ്പിൽ വന്നുവന്നും അപവാദത്തെ
അതു പേരുത്തിന് അതുവും എങ്കാനു വിശപ്പിക്കം?

മുന്നാമത്തെ യാമത്തിൽ, ചെറിയവയു് മകളോട്
കൂടി മാതൃഗ്രാമത്തിലേക്കു പോകി. തന്മാത്യം അവർ

മയ്യുംജും തനിഞ്ചു കണ്ണതെ ഇല്ല. കഷണങ്ങരോത്തക്ക്⁹ അട്ടക്കാളിയിൽ ചെന്നാം അതാന്മയുടെ കൈകിൽ പത്രതു രഹ്മിക്കുവെം ഒരു നോട്ട് എക്കാട്ടത്തിട്ടു് ഒരു ചോറിയുടെ മട്ടിൽ അപീടം നിന്നു കടന്നുകൂട്ടത്തു. അതാന്മയുടെ അണാമം സ്റ്റീഫൻ ക്ഷാൻഡപോലും നിന്നില്ല.

ഈ ഭാംഗ്രഹിതിയുടെ വ്യാപയം കൊണ്ടിട്ടുള്ള വാശ്യായി അതു വീട്ടിൽ ചെറിയഡയും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുണ്ട്. അവയം ഇന്നാം — എത്ര ദിവസങ്ങൾക്കും എന്നോ— മറ്റൊരു വിവടമോ പാഛുള്ളത്തു. വീട്ടിലുള്ള പ്രോഡ അവർ വിശ്വേഷിച്ചു വല്ലതും ചെയ്തുവന്നു എന്നല്ല; എന്നാൽ വ്യ മിതിഖാഖകളും വ്യമരയ ദുരീകരിപ്പാൻ തന്റെക്കയും— രണ്ടും ഒന്താണല്ലോ. അപ്പ രണ്ടും ചെയ്യാൻ അവർക്ക് സാധ്യം ചുണ്ടാണില്ല. ആശാൽ ചെറിയഡയും പൊക്കനാൽ കൊണ്ട് പ്രോഡ ഇം ബാച്ചിക്കയുടെ അംഗത്വക്കരണം ചെലുത്താനു കാരംകൂട്ടു നിരീതത്തുപോയി.

ഒവരാവമാസത്തിന്റെ ഒക്കതി കഴിഞ്ഞതു. ഒരു ദിവസം ആ റാമനാമൻ അതുവീഡീയിൽ ചോകാൻ ഭാവിച്ചു സമയംനുതു് ജേരുജ്ജതിശാമ മുഖത്തു ഗ്രഹണാരംഭത്തിന്റെ സകല ഭയിത്താരവും പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് വന്നു നിന്നു.

അരനാമാസമാർ ആവശ്യവരുന്നാണിട്ട് ചോദിച്ചു.—
“എന്തു പററി ചെയ്യീ?”

സപ്പൻ പാജാറി പൊജതു;— “നിങ്ങൾ: എന്നാണു ചെയ്യു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്? മധ്യംവധുവിന്റെ മരണം അസന്ന മായി.”

അനുമതാമാർക്ക് എക്കഴിവിൽനിന്നു ഉറക്കാക്കു താഴെ
വച്ചിട്ട്, വാടിയ മുഖദാരാട ചൊഡിയും:—“സാത്രണു
വേച്ചീ? എന്ന് അശത്രാനു, അരുട്ടാജിലുപ്പോം.”

സപ്ലിമെജർ:—മൾ ഇപ്പും ഇവന്നാനും മരിക്കുമ്പോൾ.

എന്നാൽ അധികനാം ഇന്തി ജീവിപ്പിരിക്കുമ്പോൾ.
കുടിപ്പുംയാൽ ചതു പതിനാഞ്ചു ദിവസം. അഞ്ചിന
ഡോഷം വിനെ കരു മാസങ്ങളാക്കുന്നു വെല്ലക്കാരിപ്പു
ണിന്ന കല്പാണം നടത്താൻ ക്ഷേക്കയില്ല. എന്നാൽ
നമ്മുടെ മാധ്യമിയുടെ കല്പാണം ഇതു അതുംബാശ
ന്തിൽത്തനെ നടത്താനെമെന്നുണ്ട് എന്ന് അതുമാണം
അതുമാണം. ഇതിനു സംബന്ധിച്ചും എന്ന് അതുമാണം
ഒരു കാൽപ്പനിക്കും വോക്കില്ല. ഇതു
മാതിരി ഒരു സംബന്ധം ഏതു തെരികാലും കിട്ടു
കുമ്പും അഞ്ചിനും ചുരുക്കും, കൊടുക്കലും വാങ്ങലും
സംബന്ധിച്ചും ഒരു വൃഥതയും ഇല്ല. അതുലാണ്
സപയാ ചെന്നിനു വളരെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു
സുഖമ്പോൾ വശരാജു അതു ചിത്രം പാഠത്തു കാലതാമ
സം വജ്രതി പുഴാക്കിക്കൂട്ടുമ്പോൾ എന്ന് സജ്ജതിക്കു
യില്ല.

അനുമതാമാർക്ക് ഭക്തിഭാരം തച കല്പിക്കോണ്ടു
പറഞ്ഞു: “ഈവൻഡ വേണാ! തെസ്മൈരാട ഇതു വീടിലെ
നായിക എന്നും സർവ്വാ നിക്കുംതനെ, നിങ്ങളിടെ
കട്ടി. അവശ്യമായ സപന്ത സദ്ധാരണിയുടെ ചുറുനു കല്പാണം
കഴിച്ചു കൊടുക്കാൻ ചോക്കൻ. ഏല്ലാം നിങ്ങളിടെ ഇല്ലാം
നസരണം ചെയ്തുകൊള്ളുക. അതിനെപ്പറ്റി എന്നിക്കു
നേരു പാശാനില്ല, വേച്ചീ!”

സപർണ്ണ സഹബ് പരാത്തു — പരിശുക്കയിലാല്ലെന്നു് എന്നി
ശ്രീമാം. എഴുന്നുറ കാൽത്തിൽ നിങ്ങൾ ഇടത്വവര
അപദാന ദാനം മരഞ്ഞു പാഠത്തിലില്ല. അതു മാതിരി
ങ്ങൾ ഭോഗപ്പെടുന്നതിൽ നിങ്ങൾ. അതിനാൽ തൊൻ
ഇഷ്ടപ്പാർപ്പ പാര്യുണ്ടൊലെ ചെയ്യുക. സകലവികല്ല
അഭ്രാനാ ശത്രുവയ്ക്കില്ല. ആവര ഏകിലും രാഖ്യ
പിടിക്കുടി അധ്യാരംശാഖി ഇന്നാന്നാതെ പിണ്ഡം
വയ്ക്കുക. അതു ചെയ്യാതെ മാധ്യമില്ലാട വിവാഹം
ങ്ങൾ വിധ ത്തിലും നടപ്പെടുത്തില്ല. ദാനാമതായി
അഭ്രവാസികളായ ഭർഖവികരം പലതും പറ
തെരുക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കരക്കഴിത്താൽ എത്തു
ങ്ങൾ വിനബാശം വന്നു ചേരുന്നുതു് അറിഞ്ഞതു
ആ. അതു പ്രേരം നിങ്ങളുടെ ഗ്രഹണത്തിലും ലേതാണെന്നു്
നല്ലപോലെ അതും വിശ്വസിച്ചു കുറുപ്പിലാണെങ്കിൽ. എന്നി
തെരുക്കളുണ്ടെന്നും കൂടുതൽ; ശാഖകിൽ ഭർഖാഡം
കൊണ്ടു ചൊംബുകു.

അവരുടെ വാക്കക്കുള്ളപുറി വിനിശ്ച വിനിശ്ച
കൊണ്ടു് അനാമനാമൻ കരുപ്പും പോയി. ഗ്രഹ
ത്തിലെ പ്രേരാവത്തെ വലിച്ചുരിയുന്നതിനു വേണ്ടി
അടിസ്ഥാന ദിവസം മുതൽപ്പിള്ളു അഭാസം ചോടിന്നുനു; മുന്നാലു
ചേരു തേരിപ്പിടിക്കയും ചെയ്യു. പഞ്ചാ അവരു
പരിചയംപൂർണ്ണമായാൽ സപ്താംഗങ്ങൾഡിക്കുപോലും റബ്
കോച്ചം തോന്നാതെ വിധ ത്തിലുള്ള വരായിങ്ങനും. അവൻ.

വള്ളരാ ദിവസസ്ഥാ ചു ദേഹം അനാശ്വര തിരിഞ്ഞു്
സപർണ്ണമജ്ജരി ഭർഖാഡാണിയുടും ഇറിയിൽ പ്രജര ദിച്ചില്ല
ചേരാം:—“ഇഷ്ടപ്പാർപ്പ എങ്ങെന്ന ഇരിക്കുന്നു്”

വള്ളുവ പണിപ്പെട്ട് തിരിഞ്ഞു കിടന്നിട്ട്, ഇങ്ങ്
മൺ എക്കു അല്ലോ, മചത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:—

“എംഗാന ഇടിക്കുന്ന ചേഞ്ചി. ഇനി
ഈംഗാന കിടന്നു അധികനാൽ നാകിക്കാതിരിക്കാൻ
എന്ന ആശീർവ്വിക്കു.”

സ്പർശ്നംജ്ഞവിസമാനങ്ങളിൽപ്പോൾക്കുന്ന സ്പരം
അതിൽ പറഞ്ഞു. “ഇപ്പു ഇല്ല, പരിഞ്ചിക്കാനെന്നുണ്ടില്ല.
സവക്കേട്ട് എന്നുകൊണ്ട് ഒദ്ദേശിക്കുവാ?”

ഇങ്ങുമന്നി മിഥാവത കിടന്നു; ഒന്നം തീരു
പറഞ്ഞില്ല. സ.എംജ്ഞവി കാഞ്ഞവത്തെ വെളിപ്പെ
ട്ടതി:—“എപ്പറ്റിനു” പ്രായം കുറേ അധികമായിരി
ക്കുന്നു. അതിനാൽ വരുന്ന പ്രായം കുറഞ്ഞുപായാൽ ടറഡ
കയില്ല. ഒരാഴ്വാട്ട്. അധ്യാദക്ഷും അപ്പുന്നം അഭ്യം ഇല്ല.
അതിനാൽ അധ്യാദക്ഷും തന്നെ ഇന്നു പെണ്ണു കാണാൻ
വാദം. എന്ന വാദത്തെ മുറിക്കുന്നു.”

മാതാപിതാക്കന്മാർ അമരനാരായിങ്കനക്കിലെ
വരാൻറെ ഇരു പ്രായങ്ങളിൽ ജീവിപ്പിക്കുമായിങ്ങനേരുള്ള
എന്ന വിശദമിച്ച പായേരു ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

സപ്രക്കൂർത്തന്മാർ:—പെണ്ണിനു അഭ്യാദക്ഷും ഇല്ല
പുപ്പും കാഞ്ഞിയമു കടക്കുക്കൊട്ട! അംഗാന വന്നാൽ
ചൊണ്ടു പേബരാൻറെ ഓടിനടപ്പു സഹിതമാവു. അതിനു
ശേഷം കൊട്ടുക്കും വാങ്ങുകു കാഞ്ഞമാണും, ഞാൻ
പറയുന്ന....

വാക്കും ചൂടിക്കാംമുണ്ടുണ്ടു, ആനുഹായിക്കുത്താൻ
ഇങ്ങുമന്നി എന്നീറിയനും അനുചൂട്ടണമായ ഒന്നു

അപ്പൂൽ നോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:—“ഈ ആലോചന ത കുറച്ചപാകാതിരിക്കാൻ അര്ഥിപ്പിക്കു. അവളിടെ കല്പാണം എന്നും കാമിട്ടി പോകണ്ട്”. അവളിടെ നേതൃസ്വദേശിനിന്റെ ഗോ രണ്ട് കുറീം തുള്ളികൾ ദേഹത്തു വീണാ. സപ്രഭ്ല്യു പറഞ്ഞു:—ഞാൻ അര്ഥിപ്പിക്കാതിരിക്കുമാ? നാരാധരാൻ ഈ വെള്ളിനും ഒരു ഇലപ്പിടം നല്കുണ്ടെന്നും ഞാൻ രാചകയ്ക്ക് മുത്തിച്ചു കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതും. മധ്യമവധു, നിങ്ങൾക്ക് എത്രകാണ്ടു കല്പാണം കാണുക്കൂടാ? ഞാൻ പറയുന്നു:—നിങ്ങൾ അംഗതാവിശ കുറവാണ്—

ബ്രഹ്മണി മിണ്ടാത ചെലാജ്യലത്താൽ കുറ്റി തുട്ടു.

സപ്രഭ്ല്യു ഭജരി കോട്ടിവായിട്ട്; എന്നാട്ട, എന്നടിച്ചു; കാട്ടം പടലും തല്ലി അവർ തുടൻ.—“ദേവരാഡ കണ്ണതു കുട്ടിപരായീനാ ഉണ്ട്”; തുടർന്നു തന്നുവരുന്നപ്പീക ശന്മുഹി തല്ലാതെ പിന്നോന്നമില്ല. മക്കേ എങ്ങനെ കല്പാണം കാണിച്ചു കൊട്ടുക്കൂടാ എന്ന നിംഫാവിനെ യാൽ ദേവരാഡ റാറും ഉണ്ട്. എല്ലാം നിങ്ങൾ അറി എത്തിരിക്കുന്നതാണെല്ലാ? അതിനാൽ അംഗീയം പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന...ലഭജിതാരത്താൽ നിങ്ങൾക്കു നേരിട്ട് പറയാൻ അംഗീയ എന്തിനു കഴിയുന്നില്ല. വിട്ടി തു നിങ്ങൾക്കുള്ള ഓരോ നടപ്പുകൾക്കു കല്പാണം തുല്യവുകൾ കൊണ്ട നടപ്പുകൾ വില്ല. നിങ്ങൾ നേരം ചെംതുക്കായിട്ടില്ല. ഒപ്പിട്ടു കൊട്ടിന്നരാൽ മാത്രം മതി. വെറും കൈയേണേം

ചെന്നാൽ അരുങ്ങം പണം തരില്ല! കലികാലവിഡിഷം തന്നെ. നിങ്ങൾ മരിക്കേണ്ട് ജീവിച്ചിരിക്കേണ്ട്. അരുങ്ങം അരുരോ വിശപസിക്കുന്നില്ല.

ഭർത്താമണി വേഗത്തിൽ പറഞ്ഞു: “തൊൻ, ഇന്നൊ എഴുതിത്തരാം. ചേരുളി, നിങ്ങൾ പറയുന്നുംലെ ഒക്കെ ചെയ്യാൻ തൊൻ താഴുഃഖ്യ” എന്നിക്കു കേരേ ഒരു വിന്തേരേ ഉള്ളി. എൻ്റെ ജനാനദി അധാധാസ്ഥാത്മിയിൽ ഒഴുകിപ്പോകാതിരിക്കുന്ന എന്നും.”

“ഹല്ലി ഹല്ലി. അതെങ്ങനെന സംഭവിക്കു ? അപ്പുന്ന ചിററപ്പുന്ന; അഡി വച്ചിയമു-ഹവക്കു തമ്മിൽ വ്രത്രാസ ലൈന്തു? അവരുടുരാണോ? അങ്ങനെ തന്ത്യിത്തന്നെങ്കിൽ, തെങ്ങെള്ളാക്കെ ഇം ഒരു കാഞ്ഞംതപ്പുറി വിനിച്ചു ചിതിച്ചു? അവാ.നിന്തുകൊള്ള ത്രജിക്കമാക്കിയേണോ? തെങ്ങെ കു തനാനേയും മാധുരിയും രണ്ടപ്പു. മക്കളു അതാനേ, അഭദ്രയുടെ കൂദ്ദൂകുക്കു തുടച്ചുകൊടുക്കും. അടുത്തിനന്ന് അപ്പും വീണിക്കും നും മക്കളാടുക്കും. അവൻ വെള്ളിയിലേക്കു പോയി.

ഈനു വകുവര നാടക്കംഗം മുറ്റുമന്ത്രിയുടെ ദ്വാന മായ മുഖ്യത്വം” അതാനേമീഡി കാണുപ്പുട്ടി. മക്കളു കൈകുറിക്കിന്നു വിഹരി പിടിച്ചുപറിച്ചിട്ടും താൻറെ ജീശ്വർഹസ്താന്തര അവളുടെ ഗിരസ്സിനെ താഴ്വാടി. അന നെരം ഗോഡമസ്തുംനായ സപ്താത്തിൽ പറഞ്ഞു.— “ത്രവിന്ദിക്കന്ന്” അപ്പും ഉറങ്കു മക്കളും!”

വിനീടി മക്കളും ഭട്ടിൽ പിടിച്ചു കിടത്തിയിട്ട്
പറഞ്ഞതുരുട്ടാണി.—

“ഈ ഫായ്റ്റിൽ ഇപ്പറന രജാലി ചെയ്യു ചെയ്യും
മിന്താഭാരതതാൽ മർദ്ദിക്കണ്ടുപെട്ടും ശരീരം ഉണ്ടാക്കിപ്പോ
കുന്നതാണെന്നും നീ ഈ ലാഹൂ കെട്ടവഴിയുടെ വയററിൽ
വന്ന പിറന്നപോയി മക്കളും!”

ഈ വളരെക്കാലത്തിനു ശേഷം, മാത്രമേഖല
അവിന്റെ പുനരന്നട്ടീ ഉണ്ടായുകയാൽ, അതാന്നുഡുരു
ഇങ്ങനെത്രക്കാലിൽ നിന്നും അനുകരി ധാരധാരയായി
അവധിച്ചു. കുച്ചുന്നേരം മണ്ണപേണ്ണം ഇരുക്കി. ചെട്ടുനും
അമ്മ പിടിച്ചു കല്പിക്കയാൽ അതാനും പിടച്ചുണ്ടായിരു.

“എന്നീല്ലോ! വേഗം എന്നീല്ലോ”. നേരം എറ്റ
പുലൻ എന്ന നോക്ക്. ആവൻാ തകരപ്പെട്ടിയിൽ
പാക്കി അല്ലോ സോള്ടു കുന്നേഡയും. അതെടുത്തു കൊണ്ട്
പോയി, കൂട്ടിൽ ചെന്നും കൈകുറ്റ മുവവു കഴുക്കിട്ടു
വാ! ആരു പറഞ്ഞതാലും കേരംക്കൈയില്ല എന്നാൽ മുഖ്യ
മാണം നിന്നുണ്ടാക്കുതു്. പോ, വേഗം അതു ചെയ്തിട്ട് വരു.
തൊന്താണം പറയുന്നതു്.”

മാതാവിന്റെ ആശത്താനസാരം അവരിൽ തകര
പ്പെട്ടി തുറന്നു. അതിൽ വളരെ നാളായി കിട
നിങ്ങനു ഒരു സോള്ടുകൾക്കാവും ഒരു തുവാലയും എടുത്തു
കൊണ്ടു് അവരിൽ ദ്രാവകവദനയായി കൂട്ടിലേക്ക് നാനു. അമ്മ പറഞ്ഞു:—“നല്ലപോതെ തേച്ചു കൂളിക്കണ്ണം
മക്കളും. വഴുപ്പാക്കം വേഗം കൂളിച്ചും പോരാ. വേഗം
വരികയും വേണം. അവരെപ്പും വരുമെന്നു് അറിഞ്ഞു
കൂടാ,”

കളിൽനിന്നീന് വന്നുപോയാൾ ഇതൊന്നെല്ലാ കിരിലുവാ കായിപ്പോയി. അസന്നമരണം ചായ മാതാപുരുഷിനി തയ്യോടു കിടക്കുന്നിൽ നിന്ന് എഴുങ്ങുന്നാറു എപ്പുങ്ഗന്ധേയാ കുക്കിൾറ അട്ടേതെത്തി, അതിൽനിന്ന് നിരുദ്ധജ്ഞ ഒരു സാരിയും ബുച്ചുള്ളും വെളിക്കിൽ എടുത്തുവച്ചുകൊണ്ടി അനുംതിച്ചു. അവൻ വാന ഉടനോ അവൻ പറഞ്ഞു:—“ഈനു പോയേയാ വെങ്കുണ്ടോ? തചമുടി കെട്ടാതെ നീ കളിച്ചാട്ടു വനു. വാ! ഒവഗം ഞാൻ കെട്ടിപ്പാതരാം.”

ഈതൊന്നു കുതാസപരം നിൽ പാശ്രതു:—“വേണ്ടുമെന്നു തോൻ കാലിക്കൽ വിശ്വാസ പറയുന്നു. അമു കെട്ടുന്നു. പോയിക്കിടക്കു. എന്നുന്നെന്ന കെട്ടിക്കൊഞ്ഞാം; അമുമെന്നു കുഞ്ഞും” അതുവാറിട്ട് പറയുന്നു.

മകളിടെ വാഴു കേട്ടും അമു തെച്ചല്ലാനു മനുമുണ്ടാണു. തപ ശത്രീക്കാണ്ടും അവൻ പാശ്രതു:—“എന്നു കൊഞ്ഞു സാധിക്കുവില്ലെന്നു? നിന്റെക്കാഞ്ഞാം; അമുമെന്നു കുഞ്ഞും” അതുവാറിട്ട് പറഞ്ഞു. എവിക്കാണോ തലമുടി കെട്ടാൻ കഴിയാതതും! വാ! താമസിക്കുന്നതും” എന്നു പറഞ്ഞും അവൻ ബലമുഖം അടച്ചതും ചെന്നി അനുംതിച്ചു. കുലുക്കുന്നിൽ ലാക്ഷ്മിാസാ; നെറ്റിനിൽ കുക്കുപ്പും”; അമുരങ്ങളിൽ ചെന്നമ്പാം—ശ്രദ്ധാന്വാനി അവൻ മരന്നില്ല. അന്നിയിൽ കഴിപ്പിത്തിട്ടും, അവൻ

അംബഴക്ക് മുഖാരത പിടിച്ചു് അങ്ങമാട്ടും ഇങ്ങമാട്ടും ഒന്ന് അത്രിയിട്ടു് ഒരു ചുംബകവും നല്കി. തന്നെത്തരം അവ അടക്കമന്ത്യിൽ ഒത്താനി “എന്നോ ഏകദി കാഴ്ത്തിയിൽ സുപ്പരിയപ്പോ” എന്തു പറയും? അല്ലോ കൂദാശയായി? എന്നാൽ അതുകൊടു ഏകദി കാഴ്ത്തിയും മുഖമാതിരിക്കുന്നുകളി”

എന്നാൽ അതുകൊടു ഏകദിക്കും ഇം മാതിരി മാത്ര മുഖപാരവയ്ക്കും ഉണ്ടു്? അതുകൊടു എന്തെങ്കിലും മാതാവിൽ ഇതുതേതാളും നിശ്ചന്മാവിരിക്കണാം എന്തൊരു പുതിയുടെ എന്തെങ്കിൽ, തന്റെ സമസ്യ കത്തുപത്രയേയും സ്വന്താവധി ചീരം ചുംബകാട്ടു് പൂജയ അകാഡിക്കണ താതില്ലത്തിൽ ഇതു അപാരമായ മാത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ അതുവിക മുഖവും ഉണ്ടു്? ഇതുനാശം തത്കാലിക ദർശാമണിയുടെ പിതാപമ്പതിൽ ഉണ്ടിച്ചില്ല. എന്നാൽ പുതിയുടെ ശരീരത്തിൽ ഒരാദരണവും ധരിപ്പിക്കാൻ തന്മാരക കഴിവെന്തില്ലല്ലോ എന്നതു സംഗ്രഹിയിൽ ദാർപ്പം ഉള്ളവനാാചിത്രം മാറ്റേക്ക്ഷാം എന്നുപറയും അതുകൊടു ഏകദി കൂദാശയാം മനസ്സിൽ തന്നെ വിലിനമായിപ്പോരി എന്നം ദർശാമണി അറിവിലില്ല. അതുകൊടു അഭാവം വലിയ ഒരു അംബുഡ്മാനു് ഇംപ്പുരാഡ തോനിയത്രുമില്ല.

നേരം സസ്യരാഖാൻ പിന്നെയും ധാരാളം സമയം തന്നെയിൽക്കൊണ്ടു. എന്നിട്ടും അംബക്ക്” ഉറങ്ങാൻ ക്രവിയ തതിലും അതുവാഹം ജനിച്ചില്ല. സകച്ച ഭിംബങ്ങളേയും മറന്നു് അംബക്ക് ഉകളും ധനിയിൽതന്നെ ഇരുന്നു

അണ്ണാനമിൽ കാണാൻ അതുകൊടു വരുന്നു എന്നു് കേളു് അയൻക്കാരന്മാരു നീലക്കണ്ണാൻ പത്തി വന്നു;

തരംഗിനിച്ചുച്ചിയും രാടി എങ്തി, യമാസമയം പെ
ണ്ണിനെ വിളിച്ചു വരുത്തി, സുരീകരം അട്ടത്തുള്ള മറിയിൽ
നിന്ന് ഉഴിഞ്ഞുചുട്ടതു ദോഷാനം തുടങ്ങി.

ക്ഷേമ കളിയപ്പെടുത്തു മാവിൽ എക്കാലത്തുനു
തനിനു ശസ്ത്രക്കിയ നടത്തുന്ന സംശയത്തെ ഒരു മാതാവും
എഴുപ്പെനു ഉണ്ടാക്കുവും തച്ചി നീക്കുമോ എംതെവിധി
തനിൽ അനുശാം അരുളുക്കുട്ടിത്തു കിടക്കാൻ കിടന്നു ഭർദ്ദാ
മണി പാരോ നിമിഷങ്ങളും മുട്ടനാട്ടു തജ്ജിവിട്ടു.

വരണ്ണ പദ്മാർഥക മഹാരാജാശം ഉണ്ണാൻ കഴിച്ചിട്ടു
പുരാപ്പെട്ടവനു വാരത് ഭർദ്ദാമണി അറിഞ്ഞു അവ
ങടു വാടകവാൺ ഘുംബുട ശമ്പും. പുരാപ്പെട്ടവിച്ചു
കൊണ്ടു തിരിച്ചുപോകുന്നതും അവൻ ഒക്ക്. തരംഗിനി
ച്ചുച്ചി മറിയുള്ളക്കൂടു വന്നും ഒരു ലീർല്ലാനിന്ത്യപാസം
വിട്ടിട്ടു് പാഠത്തു.—“ഹല്ല. അവക്കുക്കും പിടിച്ചില്ല.”

ക്ഷേമക്കും അടച്ചുകൊണ്ടു ഭർദ്ദാമണി തിരിഞ്ഞു
കിടന്നു. അവൻ ധാതോനാം ഒവാടിച്ചില്ല.

ചേച്ചി ക്രാന്റുപ്പരത്തിൽ പറഞ്ഞതുടങ്ങി.
“എല്ലും താവിയും മാത്ര ശാഖിതിക്കുന്ന പെണ്ണിനെ ആക്കി
പുംപുട്ടും? മധ്യമബധു, ഇതോന്തരയ്ക്കു് ഒന്ന് രണ്ട് ദിവസ
ഞേക്കു” നല്ല ആത്മാരം കൊടുക്കുക. അപ്പും ശരീര
തനിനും അല്ലോ ശക്തിയും മിനമിന്നശ്ശവും ഉണ്ടാവും. ഇത്
പെണ്ണിനെ ബാല്യം മുരാലു് കേൾക്കുന്ന കണ്ണിട്ടുണ്ടല്ലോ?
അവൻ എഴുപാനാ ഇംഗ്ലീഷിയത്തിലായി? പനി പിടിച്ചു്
അസമിക്കാളല്ലോ വെള്ളിമിൽ വന്നു. കൊണ്ടു് തുലിച്ചു്
നല്ല ആദ്യരാ കൊടുത്താൽ പിന്നു എഴുവെനാ
ഇരിക്കുമെന്ന ദോഷംു്. ഇന്ന് നിലപരാല്ലോ അംബം.”

കായ്യം ദരിയാണ്. എന്നാൽ അതിനുള്ള വഴി യേതു്? പണമെവിടു് ഒരു കൊല്ലം തികച്ചു് കാരണ കാത്തിരാം ഈ അധികാരജീവനു മാംസകോണ്ട മറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള സഹയമെവിടു് അവർക്കു പതിനു വിശ്വാമതത വജ്രസ്താനിതു്. പിറ്റുകൾ ഭരണകോൺക്രീറ്റിവു സംപ്രതി നരകത്തിലെ ഒമ്പാരക്കുപങ്ങളിൽ അടക്കടി അതിനുള്ളകോൺക്രീറ്റിക്കേന. ഒരു വലിയ കലീനൻ്റെ സന്നാ നമ്പ്രാതിരാത്രുകൊണ്ട് ഗ്രാമത്തിലുള്ള വർ ഭേദം കല്ലിക്കുക്കുന്നു് അടക്കടി പ്രേപ്പിടി കാട്ടകയും ചെ തുനു. ഈ അവധിയിൽ ഇന്നി കാത്താലിക്കും അവ സ്വം എ ബിടു്? മതി മതി! വേഗം അവക്കു കൈവിട്ടു കൂടുക. എന്നപുന്ന് അവരും ലുഡാവേണ്ടില്ല. ആരക്കുട എന്നുള്ള കൈക്കുള്ളിൽ—വെവയപ്പും അനിവാര്യമുണ്ടുമെന്ന ശാരിത്തോടു തന്നെയും—എല്ലിച്ചു് ജാതിയമ്പദ്ധതിയും പിറ്റുകൾക്കു പാരലെതക്കുപ്പാണുള്ളിട്ടും ഉണ്ടി കുക.

അതേവരെ വിളുക്കു കൊള്ളത്തിനിരുന്നില്ല. ആ ഇത്തന്നു് ആരും കാണാതെ തന്നുറ കൂട്ടക്കിതമായ വേഷത്തെ അഴിച്ചുവയ്ക്കാനുയിരി ഇന്താനു ആയുടുകൂട്ടു ചെന്നു. ഭർഥാമന്തി മുതിരുന്നുപാരലു തന്നുറ കിടക്കു കിടന്നിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ സമയത്തിനു ശേഷം ബാലിക ഓലാരാപരാധിനി എന്നും ചാലെ മാത്ര വരണ്ടുക്കു സമീപം ചെന്നു് സ്ഥാനം. എന്നാൽ ഭർഥാമന്തി നേരം സംസാരിച്ചില്ല. കരേനേരം പ്രതിക്കുചീരിയന്നിട്ടു് വിശ്വാ താന്നിനു കന്ധക അവിടെനുനെ ചുതണ്ടകിടന്നു് ഉറ അപിന്ത്യാഖി. മാതാവിനവേണ്ടി സകല ഭരിതങ്ങളിലും അനു ഭവിച്ചിട്ടും അവക്കുട ഏറ്റവുംതിനു് ഇന്നു് അണംമാത്രം ദയയുടെ സമ്പാദം ഉണ്ടായില്ല!

X

രിട്ടതും പോകാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഒരു അവസ്ഥ യായിങ്ങനു ഭർപ്പാമണിയുംതും. പ്രാബല്യം തികച്ചതിട്ടും, അവിഖാദിത്വാധിരിക്ഷനു കൂടുക ചീതുക്കളേൽ പ്രതിഭിനാനരക്തതിന്റെ അഗാധഗത്തത്തിൽ തളളിവിട്ടു കൊണ്ടിരിക്ഷമനു മാത്രം ആലു, മരിച്ചും അവശേഷക്കാണ്ടു ഒരു പ്രദോജനവും അവക്ക് ഉണ്ടാവുകയില്ലോം അവ കൂടി കൈറ്റിയുണ്ടും ജലത്തേയും അഗ്നിയേയും ദ്വീപിച്ചുക്കെന്നു ഗ്രാമത്തിലെ സവർണ്ണാസുത്തപദ്ധതികൂടായ സൗകര്യം മുഖ്യമായി കേടുപോയാണ്, ഈ ആസനപരവും യാത്രികയുടെ വിളിൽ മുഖം കുറേ നേരണ്ടേക്ക് കടലാസുപോലെ വെള്ളവെള്ള വെള്ളത്ര.

വള്ളുവ ദിവസങ്ങളാണി നിരന്തരമായ എത്തുവാതം സമിച്ച സമിച്ചും ഭർപ്പാമണിച്ചാട ഓസ്യമ്പ്രമി നിശ്ചിയമായതുപോലെ ഇങ്ങനു. തെൻ്റെ നിസ്സീമസ്തേയത്തിനു പാതുമാവിങ്ങനു കുക്കേ കാണാംവാരം അവർ ജപദിക്ഷമനു മട്ടിലായി. ഇന്നും ഇതു വാത്തെ കെട്ടും, അവരുടെ വിത്തം പരവുക്കത്തിനു കണക്കാധിന്തിന് ഇതു ബാലികയും വിത്തംമായി പാശാംശസമാനം കക്കണ്ണി ടവിച്ചു. മായാമതകളിൽ ഒഴംഗപോലും അവിടെ യേജിച്ചിത്തിനില്ല.

അംഗാമനാമനെ വിളിച്ചും അവർ പാഞ്ചാഃ—
‘എ ഗ്രാമത്തിലെ ഗോപാലദ്വാഹാനും വിശ്വാം കു

ല്ലാണും കഴിഞ്ഞാൽ പോകുന്ന എന്നു കേട്ട്. എൻ്റെ മരണാതിനു ആധു” ഒരു ശുഭംകൃതി നടത്തി നോക്കുമോ ദേവരും?”

ഈ വാദങ്കളെ പരിചുറ്റുന്നായി അവിത്രപസിപ്പ് കൊണ്ട് അനാമ്പനാർഡിൾ പറഞ്ഞു:—

“ഈ ഈ ഹല്ലാ ഗോപാലചന്ദ്രവാത്യർ ഇപ്പോൾ കുല്യാണം കഴിക്കുന്ന പോകുന്നാണീ ചെണ്ടി, ആരോ നിങ്ങളാളുകളിലും പരംതാണും” ഭർദ്ദാമൺ ബീഥല നിശപാസം വിട്ടിട്ടും പറഞ്ഞു:—

“എന്ന ആരു കുളിയാണാനാരു ദേവരും അംഗ്രഹം പുജയ്ക്കാണും. ആനായിപ്പിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വയസ്സും ആരു ചൊലിക്കും? ഇല്ല; ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രായത്തിലുള്ള എന്തു പെൻ കല്യാണം കഴിക്കുന്നാണീ തൊന്തു നിശാഖാട്ട താനു വീണും അപേക്ഷിക്കുന്നു. ദോ ചോരും അഃനപചിപ്പിട്ടി വരു, ജീവിച്ചിരിക്കേ ഒരു സുവിശു എന്നും ഔർജ്ജവിച്ചിട്ടിപ്പും; മരിച്ചാൽ ഒരു കൊള്ക്കു എക്കിലും എന്തിക്കു ലഭിക്കുന്നു.”

ഈപ്പോൾ ഭർദ്ദാമൺ ഇല്ലാ ആ കുളിക്കു ക്കാഴ്ചിം ആവശ്യായ ദാശക്കുംഘിരുന്നു ഇതും. ഈ പെണ്ണിനെ പത്തു മാസം ചുമന്നും വളരു കൂടുപെട്ടു വളർത്തിയാൽ ഇല്ല അവസാനകാലാളാളും. നിജും മായിരതീസ്താപനക്കുമാ എന്ന വിനെ അവരെ കുടക്കുവാടി അലുട്ടിക്കാണ്ടിയുണ്ട്. ഒരു കൊള്ക്കു വയ്ക്കുന്നും പോലും ഉത്തരാജത്തെ പെണ്ണിനെ താൻ എന്തിനു പ്രസവിച്ചു?

ഉദ്ദേപനാധിക്രമതാൽ അംഗർ മിക്കവാറും എന്നീ ദർശനിട്ടും പറഞ്ഞു:—

“ദേവര, എവിടുന്നായാലും ദേവണ്ടില്ല. അതുരു എക്കിലും പിടിച്ചു്, തൊൻ ജീവിച്ചിരിക്കുവേ തന്നെ അവക്കു എല്ലിക്കുക. തൊൻ പറയുന്നു. എന്നെന്റെ ഈ അന്തിമായീർവ്വാദത്താൽ നിങ്ങൾ രാജാവാഗിത്തീങ്ക മെന്നു്.”

ഈ കാഞ്ഞത്തിൽ ദേവരാശുരസ പാത്മവും കാവായി അനില്ല. അതിനാൽ അന്നേദിവസം തന്നെ അദ്ദേഹഃ ഭട്ടാച്യാത്മാവിധാനം അറിയാൻ പൂജ്യപ്പെട്ട കാഞ്ഞം വാസ്തവമാണെന്നു കണക്കുപൂഢാം അദ്ദേഹം സൗഖ്യാനാശി പ്രോത്സാഹിക്കുന്നതുവരുത്തു കാണട മാത്രമല്ല, എന്നെന്നാൽ ഇതിനിടയ്ക്കു് വിവരമറിഞ്ഞു് നാലഞ്ചു ഗ്രാമംമുന്നാർ കന്നുബാനാത്തിനായി അദ്ദേഹമായി തിനെന്നം സമീപിക്കുയും ചെയ്യിരുന്നു!

ഈ കാഞ്ഞമായ ഒരു വിവാഹഘടണാ? ഗോപാലനു കന്നുബാനം ചെയ്യുന്ന എന്ന കേട്ടം ചീഡി ചീഡി എന്നു് അതു പറയാതിരിക്കാം? എന്നാൽ മാതാവിശുരം മനസ്സു് അതിൽ നിന്നു തെള്ളുപോട്ടു വിചലിച്ചില്ല. അവർ പരബ്രഹ്മാക്ഷാത്രയ്ക്കു് ഒരു ജീവിയിരിക്കുണ്ടാണു്. ശാസ്ത്ര വിധി നിന്നും ശാസ്ത്രവിച്ഛീയായ ധാരമും എല്ലാ വിധിയിലും സംഗ്രഹിച്ചു വരുത്തു ഉള്ളിയാവു.

എത്ര ജൈജന്മാന്തരങ്ങളായിട്ടും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ എത്ര എത്ര ബാലികമാതരടെ ബലി നടന്നിരിക്കുന്നു ബാധാഡപ്പറ്റിയാൽ അംഗൾ ഇന്നു് എങ്കാണ കാൽ പുംകോട്ടു യായ്ക്കു്? പിന്നെ ദിവത്തിനു മേൽ ഭിംബാതനനു. ആ ഗോപാലദ്വാരാചാര്യർ പാശത്തു

വരേതു പെൺനീറ കണ്ണിട്ട് തീച്ച് പായാമെന്ന്. ഈ ഭാഗ്യർ കെട്ട നാട്ടിൽ കണ്ണിട്ട് കേട്ടം വിവാഹം ചെയ്യാൻ എത്ര എത്ര ബാലികമാരിങ്ങപന്ന ഇരിക്കും!

വേദാലിൽ വരണ്ണ ഘസ്സ് ഒരു മഴ കഴിയുന്നോടു പിന്നെയും മുളച്ചു തുടങ്ങുകയാലെ ലേശമാത്രമായ സങ്കേതത്താൽ ദ്രോമണിയുടെ മുതപ്രായമായ ആംഗും ഒരു നിമേശങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഉണ്ട്. അവർ ദേവരണ്ടിൽ കൈയ്യും വിടിച്ചുകാണ്ടു പറഞ്ഞു.—“വിനയപുര്ഷം പറയും. നിങ്ങൾക്ക് എത്രാൾക്കുള്ളിൽ കൊചുന്നിയാണെന്ന് നുമാന മാണം. അന്തുകാലവര്ത്തു് ഈ ഭാഗ്യരക്കടവരക്കു് ഒരു കൊള്ളിവയ്യുംാണ് ആളിപ്പാതെ യാത്രത്തിനു്. മുമ്പു നടന്നതുപോലാവര്ത്തു് ഈന്നം. അദ്ദേഹം പെൺനീറനു കണ്ണിട്ട് വാക്കു പേരിക്കിട്ടു പോകണമെന്ന പറഞ്ഞതിട്ടു വരു.”

വിവാഹം നടക്കാതിങ്ങനാൽ മാതാവിശ്വാസി ക്രിയാ ക്രമങ്ങൾക്കുണ്ട്. അവശ്വലക്ഷ്മാണ്ടു ചെയ്യിക്കാവുന്നതല്ല. അതിനെ ശാസ്ത്രം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു കേട്ട് ജനാനം കളിയും ഉണ്ടാം ഒക്കെ ഉപേക്ഷിച്ചു. അവഴിം ബംഗാളിക്കുകയാണല്ലോ. അവഴിം എന്തെന്തിലും അവിന്റുന്ന വിതയുടെ അഹിനി കാളിക്കുത്തിന്തുടങ്കാം.

മുന്നാംധാരത്തിൽ ജനാനം അടക്കകളുണ്ടായിരുന്നതിനിച്ചി ഒന്ന് മാതാവിന പത്രപ്രാധാരം തന്ത്രാംബന്ധിക്കുണ്ടാണെന്നും അപചാരിക്കുണ്ടായി വീണ്ടും വിളിപ്പുണ്ടു്.

സപ്പണ്ണ താനെ ബജുപ്പെട്ടു വന്നിട്ടു് പറഞ്ഞു:— എടുട്ടി ജനാനം, അതാവിനെ ഇട്ടംവച്ചു് വേഗം വാ

அறவுக் காலங்கள் வரையிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மாதம் ஏடுக்குத் தெரியும் சூரியக்காலங்கள் வரை அறவுக் கணக்குகளை காலத்திட்ட வெப்பாலூஷ்டி” என்ற பரவையு “அதிவேலா அவிகெ நினை கடன்.

അംഗാട്ടിനാമർ അരുതേവരെ കൗച്ചുറിയിൽക്കിന്ന
വനില്ല ശരതിനാൽ സപാഗതസ്വർക്കാരങ്ങളിൽ ഭാരം
സപ്ലിംഗാജുറിയ്യോക്കിരുന്നു. പെട്ടു കാണാൻ വന്നവർ
വരമ്മേഡയും, ആയാളിടു അക്കന്ന പഴിയിൽ ഒരു ഭാ
ഗിനേചനം ആയിരുന്നു. മുഖം കുറഞ്ഞൊപ്പ് സെറും
ബോധാ കുടിക്കിരിക്കുമ്പോ. അതുകൊണ്ടാണ് “ ബുദ്ധി
പും തന്റെ ഭാഗിനേയനെ ആക്രമിക്കുന്നിട്ടിരുന്നു വന്നതു”.
ഘാവില്ലറ പരാഖർാന്നസാരം ബാലികയേ അനന്തം
കുതയാലി കാണിക്കാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. ആഞ്ചേരം
മൺിത്രേ കണ്ണാൻ കള്ളി പററിപ്പോകുമ്പോ.

“ താഴീനേരുന്ന് ” അതു മൺിക്കേഷ്ട വന്നിയിൽ
കുറ്റം ചെത്തയ്ക്കു പോകുന്നായിരുന്നു. അന്തുക്കുണ്ട്
അവധാരം മുതി മുട്ടി.

സപ്റ്റ് മരത്തുനിന്നകൊണ്ട് അടക്കിയ സപര ത്രിയ ക്രമങ്ങളും വിളിച്ചു; ഏന്നാൽ അതാന്ത ചെന്നില്ല. ഒരു സാരിയും ഉട്ടത്തുകൊണ്ട് വരാൻ ഇതു താമസിക്കുന്നതു കണ്ടോ തീരു പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ട് വന്നു. അവരെ കൊക്കിക്കൊണ്ട് വലിയമുഖ തോഡാവിഷ്ടയായി ഉച്ചസ്പരശിയിൽ പറത്തു: —

“எடுப்பாம் அங்கிடுகிறையுகி; மூன்றாவது அரளிவெட்டால் கீடு வராம் என்று பார்த்தது? போல் எடுப்பாம் அங்கிடுகிறையுகி வா.....”

“ ഒപ്പുണ്ട് കാണാൻ വന്നവർ ചെത്തേനും മുള്ളും കേട്ട് അഞ്ചലും എത്തിനോക്കി. കാൽം ഗ്രഹി ചീട്ട് യുഖം പാതയും—“അങ്ങനെ തന്നെ വന്നോടെ ഇന്നു അധികാരി താമസിക്കാൻ സഹയമില്ല.”

ശ്രദ്ധ അനുനാസയ കൊണ്ടവനു നിഃത്തിയപ്പോൾ അവക്ഷേര പിചിത്രമാണ് വേഷം കണ്ട്, ഇപ്പാറ്റ് ചിരി അടക്കിക്കൊണ്ട് എന്നീരും “ നാജൈ മരബട്ടി പരാശര യജും” ദ്രോ ചാന്തും മാത്രലഭന്തും വിളിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നകിട്ടത്തു. ലഭ്യ ക്ഷേമന്തിനോക്കൽ തൈക്കിയി രൂപം. എന്നാൽ വാഴി തെററിപ്പോകമെന്ന ഭയത്താൽ അവർ അരതാനും തൊട്ടില്ല.

നാജൈ വിചരം അടിയിൽക്കേരുന്ന പരഞ്ഞത്തിന്റെ സാരം വലിയശയ്യും മാസ്തിലായി. അവൻ ഉച്ചത്തിൽ ശക്കാരിച്ച ശക്കാരിച്ച് ഗ്രാമത്തെ ക്കൈ വിളിച്ചുകൂട്ടം പോചു തോന്തി. മധ്യമവധുവിന്റെ സ്ഥിതി തീരെ മോശോചിയും തും അതുകൂടുതലും ഗ്രാമവാസികളിൽ നാലായു പേര് അവിടെ ഓടി എന്നതി. താസായം എവിടെ നിന്നോ, അതുല്യനം മുജർ കൊടുത്തു. അഥാളം ആരു മണിക്കൂളി വാഴിക്കിൽ കുത്തക്കേണ്ടയ്യും പുറപ്പെട്ടിരുന്ന താനും, പക്ഷേ വഴിയിൽ വച്ചു മുള്ളും വെച്ചുപാടം കേട്ട് ആരുജൂഡിത്തായി തിരിച്ചു പോന്നതാണും.

അതുപരന്നിരുട്ട് കോപം ശത്രുജാവും ക്ഷേമം സമസ്തജാവും വർദ്ധിച്ചു. ക്ഷേമിച്ചു മെലിഞ്ഞും തെ തൊൽ മുത്തുപ്പും താഴിയും തു ഭൂഖ്യാനുകൂലക്കുകവും ശക്തി ദ്രോം കഴിയാതിൽ പിടിച്ചും അതുലാണ്ടെ ഭന്നിയും നിന്തിച്ചും അവർ ശർജ്ജിച്ചും;—

“എന്നും അതുവാ തല്ലിക്കരം നോക്കും തിന്
മടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭാഗ്യം കെട്ട്—ഈ പേരിൽക്കര
അപിന്നീൻ മുഖം ഉണ്ടാക്കും.”

വാസ്തവത്തിൽ അബളിടര മുഖം കൂടാൻ ചിരി
അടങ്കാൻ വിഷയം തന്നെ അതുകൊണ്ട്. അബൾ അധിക
അപ്പും തുണ്ടാനുള്ള ചെണ്ണയാ കുചിച്ചിച്ചും കുചിളി
നുള്ളതു് ചുന്നടക്കളിലും പുരട്ടിക്കൊണ്ട്. ലഘംക്കുന്നിൽ
തൊട്ടാനുള്ള പേരുടു് ഒന്നുകുത്തിപ്പാണു് തൊട്ടിഴ്ന്നായു്.
മുഖ്യമായിരുന്ന തലമുടിയിൽ ഒരു കുപ്പിക്കെത്തലം
ശീച്ചു് മുത്താതിയിൽ കെട്ടിവച്ചിരുന്നു. തെലും രണ്ട്
ചെന്നികളിലും അംപ്പാഴു, എലിച്ചുറിക്കണാണെന്നു.

ഒരു രണ്ട് സ്വാലിക്കുമാർ എടുത്തു എന്നു് ‘കലക്കല
ചീരിച്ചു ഒരു പെണ്ണില്ലോ ഇട്ടപ്പുണ്ടിൽ ഒരു കുട്ടി ഇരുന്നു.
അബൾ കൊഞ്ചുനാ മൊഴിയിൽ പറഞ്ഞു്—‘ഒന്നനി
ക്കുന്നതുമു കൊലും കെട്ടിക്കുന്നു’ എന്നു്. അതു കേട്ടു്
അബിടെ കുടിയിരുന്നാബർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൂട്ടും.

തന്നീൻ ശീരണ്ടിൽ ചുട്ടപഴച്ചുപ്പിച്ച നാരായം തന്റെ
യുജേവാലെ അതുവനു തോന്തി. വളരെക്കാലമായിട്ടു്
ഈമാതിരി വെള്ളച്ചുത്തു് അതാനുദയുടെ മുഖത്തെ അഥാര
ഈതു മുഖംശാക്കി കുണ്ഠിട്ടു ഇല്ല. അബളിടര മുപ്പം
രോഗബാധയാണ് വിനൃച്ചമായിത്തീർപ്പേരോരുന്നു് ചറ
ഞ്ഞുകേട്ടെ ഉണ്ടി. എന്നാൽ ഈ വിനൃച്ചബാധി
രിക്കണമുന്നു് അഥാര സപ്രസ്തിയുംപോലും വിചാരിച്ചി
അന്നില്ല. ഏക്കൽ—അതുവൻ സ്വയം ദീഖണ്ണരോഗ
ആഫുന്നാക്കിരുന്നേപ്പോൾ അതു മുഖത്തെ ഇഞ്ചുപ്പുട്ടിരുന്നു,

ആ ഒന്നും അഭ്യർത്ഥിയിൽ ഒന്നരുക്കളുടെ ലഹരി കലന്തിരന്നില്ല. കൂതാജ്ഞതയുടെ ഉദ്ദേശപാസവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നീ ഷ്ടൈപ്പട്ടാവത്തിൽ — സമുദ്ധവ്രദ്ധയും കൊണ്ടും — അയാൾ അവരെ സ്നേച്ചിച്ചിരുന്നു. ഇന്ന് ആ മുഖ്യത്തു് യമരാജൻറെ വിധിനും തന്റെ കുടുംബത്തിനു് പതിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ കുടുംബിക്കു മാറി കണ്ടിട്ടു് അയാൾ തന്നെ ജീവിതം ദരിംപോയി. മുഖ്യത്തുനിന്ന് എഴുതാ വാക്കുകൾ പൂരപ്പെടാൻ ഭാവി ക്കുവേ സപ്രണ്ടുവാടപുരാഖസപ്രാഖിലും ശ്രദ്ധാഭരിച്ചു തന്നതു്: — “വേഗ്രഹമുപ്പാലും നീ തോല്പിച്ചു. ചുടലയി ലേഡ കാൽ നീട്ടിയ ഒരു മരംപുറൻ — അയാളെ മോഹി പ്പിക്കാനാണോ അഭ്യർത്ഥി, ഈ വേഷം കെട്ടി ഏതെങ്കി തു്? എന്നാൽ മോഹഃ സാധിച്ചുാ? മുഖത്തിലുംവച്ചു് അയാൾ കടനു്.”

അരുംരാ ചോദിച്ചു: — “വലിയ ഒച്ചും, അരുംശാശാരു് ഇപ്പഴിട മുഖജാത ഇംഗ്ലീഷ്, ഭൂതാന്തിനും ദിവാങ്കു ലാക്കിച്ചിട്ടു്? പകുഷി മുഖുന പിടിച്ചു കാണുകയില്ല.” അവളുടെ ഒന്തൽ ഓന്നാബിക്കൊണ്ടു് സപ്രണ്ടു് ഗംഗജിച്ചു: —

“തന്നെ ജീവനു ഒരു അദ്ധ്യാത്മിയാണു്. അഭ്യാസം മരാങ്ങു അലങ്കരിച്ചു ബിടാനിക്കുണ്ടോ? അഞ്ചു ബോധുക്കേടു കിടക്കുന്നു. ഒരു സാരിമാത്രം എടുത്തു ചുററിക്കൊണ്ടു വരാൻ തോൻ പരാത്യാജ്ഞ. അതു് ഇ ചുമാങ്കില്ല. അണിഞ്ചേരു യഞ്ചി വരാത്തുപക്ഷം കിഴവൻു് ഇപ്പുല്ലൂടുകയില്ലെന്നു് അവരു ആരുംലാഭിച്ചു. കുറീരാത്തിൽ അണിക്കാനാണു കുറി ഇരു പ്രിൻറു് സാരിയും, അതുവൻ കൊടുത്ത രണ്ടു വഴുകളിൽ മാറ്റുകയും. അവരെ ദിവസത്തിൽ പാത്രം മും

വയ്യും ധരിക്കും; പഴുതു മുാവയ്യും അഴിച്ചു വയ്യുകയും
ചെയ്യും. ഈ വസ്തുകൾ ധരിച്ചു പൂത്തിക്ക്കും ഇത്
മുതേരെവിക്കു നാശം തോന്തരിപ്പില്ലപ്പോ. പോ! പോ!
എൻ്റെ മുദ്ദിൽനിന്ന് മുാറ്റു പോ!”

നാണ്ടുകെട്ട് പെണ്ണിന്നു തു നിർലജ്ജതാ
പുന്നായ നടപടിയപ്പാറി ‘ചീ ചീ’ എന പറ
തെരുക്കൊണ്ട് അതുകൂടും ആപ്പോം അവിഭാഗിനും നടനു.
അതുകൂടും “ഹനം മാളു പയ്യാൻ സാധിക്കണമ്പേയോ
അതു അതഞ്ചുമിച്ചുടെ നേരുപദ്ധതിനുണ്ട് മാത്രം ഒരു
തുഷ്ടി കണ്ണിൽ പെട്ടിച്ചു കാണാം. യാതൊരു വാലി
കയ്യുങ്ങാം ജനിച്ചപ്പോൾ ആശ്വാസ് ഇന്നിട്ടുവരെ ലജ്ജ
നിമിത്തം തച പൊക്കി അതുടെ മുഖിച്ചു ഒരു വാക്ക്
ചുരിക്കാൻ കഴിവില്ലതിനുതു, അവരും ഇന്നു
ലജ്ജാവല്ലോ കുറ വച്ചിരച്ചിട്ടുണ്ടിട്ടു സ്വാസ്ഥ്യവു
സൗംഖ്യവു നാമിച്ച തന്നും ശരീരത്തെ അതു പറക്കി
കിഴവെന്നും വരണ്ടപദ്ധതിൽ അപ്പുംക്കണ്ണതിനു എപ്പോൾ
സപ്പും അനിബാതുക്കണ്ണി എന്നാലും സംഗതി അതു
അതഞ്ചുമിക്കും മാത്രം അറിയാം. എന്നാൽ അതിനെ
വിശ്വാസം സാധിച്ചും ഇല്ല, അവരും വാദിതയായി.
അവരും ‘ചീ ചീ’ എന പറഞ്ഞിട്ടു പെട്ടുകുന്നതു.

രാധ ത്വിനാൾ ഭാരതത താൻ. ശ്രീമഹാഖ്യാതിൽ
എററട്ടായും കാണണം.

ഈതാനും എഴുന്നോട്. അവർ ആത്മക മുഹിൽ
വച്ചും കരയാശായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്ന് അതു
ലണ്ഠന മനിൽ വച്ചു് അവളുടെ നേതൃക്കളിൽ കൂദാശ
നീർ നിരജതുപോയി. ഒരു വാക്കാ അവർ ഉച്ചരിച്ചില്ല.
ആത്മക നേർം അവർ നോക്കിയതുമില്ല. മിഞ്ചാതെ
കൂദാശകൾ തുടച്ചുകൊണ്ടു് അവർ അവിടെനിന്ന്
നടക്കാണ്.

കൽക്കണ്ണയുടെ പ്രാകാൻ ഇന്നി ഇന്ന വണ്ണി
കിട്ടുകയില്ല. അതിനാൽ സന്ധ്യയുടു് അയാൾ വിട്ടി
ബേക്ക് മടങ്ങി. വഴിയിൽ വച്ചു് ഇള്ളു ചിററു എല്ലാ
റീം ഒട്ടവിൽ പറഞ്ഞ വ്യംഗ്യവാക്കകൾ തുടക്കുടെ
ബാധകിൽ വന്നു. അന്ന് മാത്രമാണിപ്പേക്ക് പറയ്ക്കു
സമയം അവൻ അതുലാന എക്കാത്തണിൽ വിളിച്ചു്
ഇങ്ങും ചരയുകയുണ്ടായി: —“അതുല, മീരണ്ണ വബി
ച്ചുറിഞ്ഞിട്ടു് കാവം കൈക്കൊള്ളുന്നാവനു് ഒട്ടവിൽ
അഞ്ചുവരു മനസ്സാപമാണിലാമുകി” അന്ന് അ
വാക്കിന്റെ അത്മം അതുലനു നല്ലപോലെ മനസ്സി
ലാറില്ല. എന്നാൽ ആ വാക്കകൾ ഇവരെ സംബന്ധി
ച്ചായിരുന്നു പറഞ്ഞെത്തന്നുള്ളതിൽ ഇന്ന സദ്ദേശമേ
ഉണ്ടായില്ല. ലജ്ജാധിനി എന്ന ടാംഗു് ഇന്ന് എല്ലാ
വരും നിഡിച്ചു് അതു ഹടിച്ചുവോ അവളുടെ ലജ്ജയു
ഡേയും സംഭേദവത്തിന്റെയും അതിന്തിരേവു എവിടെയാ
ണുന്നു് ഉത്തരക്ഷണാന്തിൽ അയാൾ സൂരിച്ചു.

രേണു മുന്നിയും ഇത്തടിയില്ല. ശരകാമനാമൻ വിളിക്കാൻ വന്നിട്ട്,

“മധ്യമവയ്ക്കിന്റെ സ്വാംപ്പീഠം ചെരുത്തി
യിരിക്കുന്ന; നൃക്ക പോകാം” എന്ന പറക്കയാൽ അതു
ലും മുടിയിൽക്കിന്നിരഞ്ഞി.

எனால் வந்துமிகை இருபு “விடாவின்றி இது வாளை
க்கோட்டையும் மடியில் ஏழாரிக்கூள்ளுக்கு” இல்லைவேதியுடை
ஸமிப்பற்று அதைக் கட்டுப்பாக இருங்கொ அறஞுபோலை
தனை இனால் அவர்கள் நீர்ஸுலாவேந மாறு வாளைக்கோட்டை
வந்துகொள்ளிக்கொட்டு அறுவாஸ் கள்ளு. அவர்களைக்கிணங்
அறுவாஸ்கள் பால்க்கோட்டு பூட்டியிருக்கொள்ளுக்கு அவர்கள் குட
க்குடுக்க தலை தழுவிய அது ஸ்ராதி செய்துகொண்டு ஜிசித்தித்தித்
மாராவிக்கலூம் அவர்கள் அது கூட சாந்தியையிக்களிக்கிடில்.
அவழிக்க இருந்து செலுாராகந்தான்தாவா நிமித்தம் எங்கோவை
கொள்ளாயி கட்டுப்பாக காற்று அதுக்கொட்ட மக்களிலும்
இருப்புரை உடியிருக்கிடில். அதுக்கொட்ட ஒழுகியும் அவிக்கொட்ட வதி
நெற்றுமில்லை. அவையும் கரையாக்க மாயக்கம்புக்கிடுக்கூடுதல் கை
கைத்திற்கு வருப்புத்தாயிக்கொ.

வங்கும் விவெ ஜலக்னாயகர் நிரங்காவின்கிழல் அயீமி ஞானத்தினாலேன் கீழில் தீருவேற்றிய பாரதைகொள்ளினான். மாதாவி என்ற அன்றிமஸ்ஸூரம் கூருக நீரைப்பாவை நீர்ப்புமிகு. வித. ‘யூத்தும்’ காதிக்கூடியக்கூரம் அவர்கள் பூஜையாகவே ஹட்டுவில் நினை பிள்ளவங்கி? கீஷ ஒழுகின்சொள்ளினான் நலி ஆகெ தீர்த்து வென் ஹுனான். அவர்கள் அதை விலை

கவிதிலூ. தட்டைளை காண்டுப் பூஜையின்று. ஓலாரமாய் ஹெ டிவுடுஸ்ரைத டி ஜிப்பமத்தின்கிண்” சீக்காந் வேங்கி அவர்க் கூட்டுப்பாடுதான்கள் “குஜாவரதை விவாதித்து. அதிகங்க் கூட்டுக்குமாக ஸமாங்குதியூ வஞ்சலாயி ஏழூவதை மாடு கொடுக்க வரல்து கெடுவிக்கூட்டு விட்கயூ வென்று.

வழிரைக்காலமாயி கூடுதலாயி ஸவ்ஸமாய பூாசெ ஸமநாயீசுதாயி வர்த்தித்துக்கிண ஹெ வூலிக் கூட்டோ அரசங்காவுப்பங்கதிக்காயி அவிடெ வெங்கி கூடுதலாளங்கூட்டு அதுக்கூடு அதுக்கூடு உள்ளாயிக்கிண்டிலூ. அதுவாய் உள்ளாகிலூ. ஏக்கிட்டு அமீரமிக்குடை அதுர்த்துப்புவுலமாக ஒருவாயத்தின் வழுரே அநுத்து” அவர்க் குரிக்கிணது கூலபூாரை அரயாத்திடெ ஏற்கு குதிர்க்கூடு உத்திர ஏக்குவேநேயோ கூற ஏதுக்குடி. அதைக் கொய தட்டைளத்தாளங்கள் “அதுவாயித்திட்டு” அவுத்துக்கூடு அதுக்கூடு வெங்காலோ ஏக்கு விவாதித்து. ஏக்கால் வழியூலும் ஸகோவத்தாலும் பரிதாங்குக்குயாய் அரயாகிக்கூடு கூற வெற்றாந் ஸுயித்திலூ.

குஜாவதை அரங்கியெட ஜ்பாலதித்தினை தினாது” கிணித்துக்கூடு. அதுவாய் அங்குவெந்தனை வென்று. முனித் புஷ்பலித்துக்காங்கித்து சித் கூல பூாரை அரயாத்திடெ மக்குத் திருக்காலமாயி தக்கினிக்கிணதை படிய புதூர் புதூர் பூங்குத் தூங்கள்.

“ஹாலை உள்ளாயிக்கிணது” தூங்கிலூ. தூங் “ ஹது வுதெ உள்ளாயிக்கிண அவுதெ ஹெ நைப்பார்த்தீரெ மா

മലം ചെള്ളു ഒവ്വേറായി ക്ഷേണിരിക്കിനും ഇന്നു് അതിനെ ആദ്ധ്യം തീരിച്ചുനിഷാൻ പ്രോഡം സാധ്യമല്ല. അതു റഹിരാത്രെ കേപ്രൈകൾച്ചു് എന്നെല്ലാം ആശകരി എത്ര എത്ര ആശകരി എന്നെല്ലാം ഭ്രാംപരി! എത്ര എത്ര ചിന്തകൾ നിന്നിരുന്നു. അബദ്ധയല്ലാം ഒരു നാമിപ്പത്തിനു ഇളിൽ അതാൾക്കുമാം തങ്ങളായിപ്പോയി. പിന്നെ അവയുടെ വിലയെന്തു്? മരിക്കൊതിനു് എത്ര സമയം വേണു്?"

പെട്ടേൻു് അതുചുനു് തെ സ്വാ അതീജജീവിതം സ്വന്നനുക്കരിക്കു മുമ്പിൽ ഗ്രന്ഥം വയ്ക്കുപോലെ തോന്തി. ഏതാണ്ടു ദുന്ന കൊപ്പുക്കാരിക്കു മുട്ടു, ഒരയാളിം മുസ്തഖലു പതിച്ചിരുന്നു. അഭിയാസത തന്നെ അംഗം കൂടി ചെറി ചിത്രയുടെ വീതധൂമതണ്ണംഗിരാമായ യവനി കുരയ ദേഹിച്ചു് മുന്നാട്ടു കുതിച്ചു്. ആരുംനോ അന്നു തന്നെ മുത്തുവക്കുന്നതിന്നീറു പ്രീണാരുത്തു്, അബ്ദം ആധാവി മുടേ കുച്ചലിശറിന്തെ ജപത്തിൽ തന്നെന്ന് അഞ്ചു മുഖാഖാരെ ചുരന്തിക്കാണ്ടു് മുത്തിമതിയായ ശോകം എന്നു പുശ്ച ഇരിക്കൊണ്ടു് അവളുടെ ഗ്രഖ്യമായ കേണ ഔദ്ധീം മലിനമായ ചെച്ചയും കാരാത്രു പുരിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു. അഞ്ചുക്കുടു കുമ്പുകൾ രണ്ടും നിറവെന്തു. അതുമയ്യെ മാറി പാശത്തു:—“ആപു! കൊണ്ടു ചുംബു! ആപു തനിന്റെ വിച ഇതും ഉള്ളിടവകിൽ ചുന്ന വഞ്ചം ക്കു മുട്ടു തുച്ഛതിനു അംഗാട്ടിനിൽ തന്നു കീവാളി കൂളിച്ചു മാറ്റിരുന്നു. അന്നു് അ ദിവസങ്ങളിൽ എറബു അടച്ചതെ ബന്ധം ശാശ്വതചുപാലും എന്നു മുഖത്തു നോക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിനില്ലെന്നു്.”

സരയം ചോയ്ക്കു് അതുലനറിഞ്ഞില്ല. ചിതാഗ്നി ഉദ്ദീപിച്ചതുടങ്കപ്പെയ്യതും അഡാർ അറിഞ്ഞില്ല. അധാര തുടർ തുള്ളിതെല്ലാം ശിലാധിഗ്രഹം എന്നപോലെ നിശ്ചലഭാവത്തിൽ മുതന അതാനഭയിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു.

അനാമാമനാമൻ പറഞ്ഞു—ഈനി എന്തിനാണി അഭന ഇരിക്കുന്നതു്? അപ്പേനാ വത്ര! ബാക്കി കാഞ്ഞ അഭിക്രൂട്ടി ചെന്തുതീക്കാം,

അപ്പും സൃഷ്ടി അസ്താവലം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ മജ്ജിയ വെളിച്ചത്തിൽ നബിയുടെ കടവിൽ പൊട്ടിരുത്തിരുന്നു. രണ്ട് വളകളിൽ ഒഴുപ്പി പതിച്ച മാത്രയിൽ അതുലൻസൂഖ്യനായിരുച്ചേന്നരുന്നിനു. അതു് അധാര നല്കിയിരുന്ന തുല്യവിലയുള്ള അലക്കാരമായി അനു. ആയിരമായിരു കളക്കപ്പള്ളേയും അതു വളരു അധിക ക്ഷയപ്പള്ളേയും സഹിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടും അതാന ദയുക്ക് ശുശ്ര വളകളിൽ മാത്യാവബധി തിരുന്നിനു മുക്കു താവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മുന്നു സപയമേവ അവഗയ വൈക്കളിൽ നിന്നു കഴിഞ്ഞി, അവരിം ദൈനന്ദിനവും പുണ്ട്. അതുലൻ മിന്നൽവേഗത്തിൽ നടന്നുവെന്നു് വളകളിൽ കൂപ്പണക്കപ്പെട്ട സംസ്ഥാനം പെരുക്കി എടുത്തു. അവ പുണ്ണ അഭ്രായിരുന്നപ്പും, അതുലൻ അവഗയ തെല്ലപോലും ആഭരിച്ചില്ല. ഇന്നു് അവ തുണ്ടരുണ്ടായിപ്പോകിരിക്കുന്നു. വെളം ക്ഷേമിക്കാശണങ്ങളായിരുന്നിട്ടും, അതുലൻു് അവ വിലയേറിയവയായി തോന്നി.

പിന്നിൽനിന്നുള്ള കാലുച്ച കേട്ടു് അതാനഭ തിരിഞ്ഞെന്നാക്കി. ആ നേംട്ടതെന്ന അതുലന നാമിക്കാൻ

കഴിവില്ലാതെ പന്ന്. അധികം വൈദികാർ അരഹാട്ടങ്ങൾ അതുൽ ഉദിച്ച പരമ്പര അനുഭവാതോടു പറഞ്ഞു:—“ശ്രദ്ധാനാദം, എല്ലാക്കം തൊരു പരദാ, ഏന്നാൽ.....” ഇതുവും പരംതു് അതുലൻ മുഴി തുറന്നപ്പോൾ സന്ദർശകാലത്തെ ഒക്ക സ്ഥാപിയിൽ വളരുക്കാവും തിളക്കി അതുലൻ തുടർന്ന്:—“ഈനു് നിങ്ങൾ എന്തിനെ അനുഭാവ വലിച്ചെ റിംഗ്രേറുകളുണ്ടതു് അവയെ ദ്രോനത്തിൽനിന്ന് തൊന്ത ശേഖരിച്ചുകാണ്ടു വനിക്കുന്നും.”

ശ്രദ്ധാനാദയും കാഞ്ഞം മനസ്സിലാക്കില്ല. അതിനാൽ അവരും ഒമ്പാംശാകാദ്ധനമായ ദ്രാഗ്രമുഖിയെ അതുലൻറെ ഇവന്തു പതിപ്പിച്ചിട്ടു്, ഇനു്-വളരെ ദിവസങ്ങൾക്കും മുട്ടക്കണ്ണത്തിൽ ചോദിച്ചു:—“എന്തിനു്?”

അതിനു മരച്ചി പരാമാർ തുടങ്ങാവു അതുലൻറെ രണ്ടു കൂളുകളിലും അശ്രൂക്കാഡി നിരഞ്ഞു. അധാരം മനോനിയന്ത്രണവും പറഞ്ഞു:—

“ഈനു് ചെറിയമുഖം ചിത്രാഗ്രിയിൽ, നീക്കലും ഉടയുംനാവാത്തതും ബലാർക്കാരേണ ക്ഷേരി എറിയാൻ ഒരുവിധത്തിലും സാധിക്കാത്തതും അതു ഒരു വസ്തു വിനെ ഞാൻ ആപ്പുമായി കണ്ടു. അല്ലോ ബലം പ്രയോഗിച്ചു് ചെറം കൂപ്പിവള്ളുകളെ അക്കു, എറിജത്തുകൂട്ടും, എന്നാൽ നാം അഞ്ചിലുംതു കേടുക്കാൻ ചാങ്ങലുകൾ—നാം തമ്മിലുള്ള ബന്ധം—ഈനു് അഭ്യേഷ്മായിത്തീനിനി ക്കുന്നു, അഞ്ചിനെ ചൊടിച്ചുകൂട്ടുംതു നമ്മിൽ രണ്ടു പേരിൽ അക്കം കഴിവില്ല. യാതൊന്നാണേന്നു എന്നിക്കു ചെയ്യാൻ മക്കാറിയില്ലാതായിരിക്കുന്നതു്, അതു ചെയ്യാൻ

നാജ്ഞയും സ്ത്രീയുമല്ല. ഈ വള്ളും എന്ന് എന്ന് നിയമിത
അപത്തിൽ മുഴുവിലാക്കി. അതിനാൽ ഈ വള്ളും ശ്രദ്ധിച്ചണ
ങ്ങളെ ഒപ്പുവിരിച്ചുതുട്ടും എന്ന് ഉത്തിൽ വേഗത്തിൽ വേഗത്തിൽ
നീതുന്ന് ചീടിക്കേണ്ട ചേരുകനും.”

ജിന്നത്തിൽ വേഗതയറബെള്ളപ്പോലെ അനുയിച്ച്
അനിമേഷദുഷ്ടികളാൽ നേരാക്കിക്കാഞ്ഞു നിന്നു. അതു
ലാം പെട്ടെന്നും ഇങ്കരജങ്ങളും നീറ്റി, അവളുടെ ശീഖ്യം
മായ ദശിംശമന്മുഖത്തെ ഗ്രഹിച്ചു എന്നും അതാനു
അതേവിധം തന്നെ ശിലാഭൂത്തിയുടെ മട്ടിൽ നിശ്ചയല
യായി നിന്നന്തേയുള്ളിട്ടും. ക്ഷണാദനരം നിന്മാഖ്യാദേവന
നിന്നന്തേയും അതുക്കളാൽ നിങ്ങലുമായ കണ്ണുണ്ടിൽ അതു
ലൻ പാതയു്—“എന്നർ ചാപശാരകസ്ത്വം കറിന
മാം ശിക്ഷ വേരെ വസ്തുവരു നല്കിക്കാഞ്ഞുതേ.
എന്നും നീ എന്നെന്ന ശിക്ഷക്കാൻ ശ്രമക്കരയും.
എന്നെന്നും അവരാധികാരം തെന്നു ചെന്നുപോചിച്ചാണ
കിലും എന്നെന്ന നീ വീണ്ടും കൈകൈക്കാഞ്ഞുകൂടി തന്നെ
വേണും എന്നെന്ന ഉപാക്ഷിച്ചിട്ടും” എന്നിങ്കിലിക്ഷിപ്പാലും കൊ
ന്നുള്ള ശക്തി നിനക്ക് “ഒന്നിലും ജീവിപ്പിക്കാണും ജീവി
മായ എന്നും അതുവരെന്നു മന്മുഖത്തിലിരുന്നും എന്ന കമ്പി
തമായി. രണ്ടും പത്രം കുറെ നേരംതുക്കും നിന്മാഖ്യാദയി
നിന്നു. അതുവൻ പത്രക്ക്രമപ്പുത്രക്കു അതാനുഭവയുടെ
കൈ വിച്ചത്തിലിട്ടും പറഞ്ഞു.

“വീടിലേക്കു ചോക്കു. അവരെല്ലാം മുറത്തായി
കൂഴിനേതിരിക്കുന്നും”.

വിജ്ഞാപനം

	അ.	സ.
കേരളാക്ഷാസാഹിത്യ ചരിത്രം		
1 മുതൽ 7 വരെ ഭാഗം സെറ്റ് 1-ാം	33	0
അമ്മകൾ ഉംതട്ടി	1	0
അമൃതവധി	2	0
ആദർശസാഹി	1	4
അംഗികരണഭീഷ്യ ചരിത്രം	0	15
ശ്രീ അംബാഖാദ്വാ	2	0
രാജായാണം ഇംപ്രതിനാലുപ്പത്തം (സുവ്യാഖ്യം)	1	0
പ്രാ പീന കേരളം	1	0
സുക്കരിനി	1	8
ബലവച്ചാസം	1	2
ബാങ്ങ മിച്ചൻി	1	4
മഹാ താനാസി	1	8
നന്താജി	1	4
രണസരവ്യാജ്യം	0	10
ഇൻഡ്യൻഡില വീരത്വക്കാർ	2	0
ചല്ലേലവാ	1	2
സ്ഥാംഭൻ	0	12
രാധാമൻ 1-ാം, 2-ാം ഭാഗങ്ങൾ	5	0
സംഹിത്യ പ്രശ്നവരീക	1	8
കാചേലപ്പത്തം	0	9
തിരവിതാംകൂരില മഹാസാം	1	0
രാക്കിളികൾ	1	0
ഇന്ത്രടക്കികൾ	1	4
രിധാന്ധാനി	1	0
പദ്മാംജളി	1	4
ക്രിസ്ത്യാനി എഴുത്തുചുന്ന	1	8
രാമാനാജൻ എഴുത്തുചുന്ന	1	8
സാഹിത്യ ഭക്ഷണം	1	8
ക്രിശ്നൻ നന്ദ്യാർ	1	0
ജോര് കാണ്ണമുസ് വിജയം	3	0
വിചാസചീല	2	0
മൺകുമാരൻ	1	2
യോഹാന്റു സാർ	1	0
ജ്യോതിര്മുഖം അംബ-1-ാം, 2-ാം ഭാഗങ്ങൾ	6	0
അക്കൗണ്ടിംഗ് കാട്ടം ഒരു വിഭാഗം:—		

പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള
 വിദ്യാ വിലാസിനി സുക്കരിപ്പ്
 വാദം, തിരവന്തരപ്പം.

അസാദ് അസ്, അട്ടക്കല്ലാദം.